SCIENCE FICTION

JOHN BRUNNER

REȚELELE INFINITULUI

SCIENCE FICTION

John Brunner

REŢELELE INFINITULUI

Născut la Oxfordshire, în Anglia, **JOHN (KILIAN HOUSTON) BRUNNER** a descoperit SF-ul la şase ani, citind *Războiul lumilor* al lui Wells. Şi-a vîndut primul roman încă din vremea colegiului (a studiat filologia), iar prima sa povestire SF, *Thou Good and Faithful,* a apărut în revista *Astounding* în 1953, sub pseudonimul John Loxmith. A urmat o perioadă în care a schimbat o mulţime de slujbe, fără însă a renunţa la scris. A călătorit mult prin lume (Italia, Spania, Grecia, Rusia, Brazilia, SUA etc.), fapt ce avea să se regăsească în scrierile lui.

John Brunner poate fi considerat un specialist al viitorurilor sumbre, care a utilizat cu talent literatura science fiction ca pe o oglindă amplificatoare a realităţii, proiectarea acţiunii într-un viitor foarte apropiat permiţîndu-i o privire în detaliu asupra prezentului, din care extrage faptele ce pun în primejdie omenirea. Romanul *The Jagged Orbit (Orbită neregulată* – 1969) se ocupă de violenţa rasială, *The Shockwave Rider (Călare pe unda de şoc* – 1975) avertizează asupra pericolelor latente ale informaticii, iar *Stand on Zanzibar (Zanzibar* – 1968) are drept temă suprapopularea.

În ciuda activităţii sale militante şi a atracţiei pe care a simţit-o faţă de SF-ul de avertisment, Brunner nu a căzut niciodată în capcana profetismului stîngist, dorind să fie, înainte de orice, un „artizan al cuvintelor", îndrăgostit de scriitură. Brunner iubea frescele grandioase, clocotind de personaje şi de acţiune: în enormul roman *The Crucible of Time (Creuzetul timpului* – 1983), el descrie întreaga istorie a unei specii extraterestre, de la naşterea ei pînă la exodul în spaţiu. Un alt remarcabil tur de forţă, de o cu totul altă factură însă, a fost *The Squares of the City (Oraşul ca un joc de şah* – 1965), un roman de ficţiune politică în care intriga urmăreşte pas cu pas mutările unei partide de şah, fiecare piesă de pe eşichier fiind reprezentată printr-un anume personaj. Demne de menţionat sînt şi volumele: *Quicksand (Nisipuri mişcătoare* – 1967), *The Sheep Look Up (Oile privesc în sus* – 1972), *Webs of Everywhere (Reţelele infinitului* – 1974), *Players of the Game of People (Jocul posesiunii* – 1980). Romanul *Catch a Falling Star (Să prinzi o stea căzătoare* – 1968), deşi nu se numără printre cele mai cunoscute ale autorului englez, posedă toate virtuţile scrierilor sale: o intrigă atrăgătoare, personaje vii, o idee ţinînd de specificul science-fantasy.

Scriitorul a vizitat România, în 1994, cu ocazia Euroconului de la Timişoara. În cea de-a doua zi a următoarei Convenţii Europene de SF, cea de la Glasgow, din 1995, John Brunner avea să moară în urma unui atac de cord, lăsînd un imens gol în conştiinţa literaturii science fiction.

JOHN BRUNNER

REŢELELE INFINITULUI

FAHRENHEIT

EDITURA FAHRENHEIT
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

JOHN BRUNNER
The Webs of Everywhere

Traducere din limba engleză
MONICA IONESCU

Coperta colecției
DONE STAN

Ilustrația copertei
TUDOR POPA

Ediția I

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Octombrie 1998

ISBN 973-98626-6-7

Lui Robert Silverberg, *care mi-a solicitat acest text și a fost nevoit să accepte altceva, fiindcă în loc de o nuvelă, a luat naștere un roman.*

JOHN BRUNNER

Interfața A

Tezeu,
Orbit de întuneric,
A urmărit ghemul de ață al Ariadnei.
Cînd Ariadna
S-a oprit din tors,
Toate ușile duceau spre Minotaur.

Mustafa Sharif

1

– Fii atent!

În secunda de relaxare datorată, în egală măsură, trecerii de la emoție la alertă și traversării din zona subtropicală în cea subarctică se gîndi cît de absurd era să arunce asemenea vorbe unui orb. Dar Mustafa se obișnuise cu beteșugul lui. După cît timp? Cincisprezece, cincizeci de ani? Nu era un lucru despre care să se pună întrebări.

Hans Dykstra intră într-o stare de alertă totală. Îşi imagina uneori că ar putea astfel să oprească realmente trecerea timpului său personal, rămînînd în echilibru, la mică distanţă de lumea cunoscută oamenilor obişnuiţi, în timp ce el ar lua cît ar putea din aceasta.

Hans fu străbătut de un fior, în ciuda costumului său izotermic.

Apoi îşi dădu seama. Desigur! Pînze de păianjen!

Se strădui să respire adînc. Teama îi ceda, pe măsură ce aerul îngheţat i se strecura prin mască. Nu exista nici o lumină aici, în afara celei produse de lanterna puternică pe care o luase cu el, şi cel dintîi lucru pe care-l văzuse cînd sosise fuseseră firele pline de scame cenuşii ce barau ieşirea din skelter.

Deşi era ilegal, circulau din cînd în cînd poveşti despre persoane care nu-şi puteau permite un privater şi inventau capcane pentru călători...

– Nu simt nici o prezenţă, zise Mustafa cu o voce care nu părea a exprima nemulţumirea.

Motivaţia lui n-avea nimic în comun cu aceea a însoţitorului său – cel puţin nici una pe care acesta din urmă s-o poată accepta. Erau colaboratori, dar nu erau şi nu puteau fi parteneri. Se putea spune: „Duşmanul duşmanului meu...“, fără să mai fie nevoie de vreo altă explicaţiie.

N-avea importanţă.

Hans rosti cuvintele necesare şi, în raza lanternei, mîna lui Mustafa se ridică imediat, cafenie, dolofană, ca a unui copil, la fel ca şi faţa lui, bîjbîind lacomă după fragila zestre a păianjenului.

– Stai, aşteaptă! îl imploră Hans, azvîrlind floarea albastră, şopîrliţa, pe care, bineînţeles, o ţinuse în faţa lui cînd intrase în skelter.

Rememoră obişnuitele vrăji protectoare, folosindu-şi în acelaşi timp o mînă ca să baleieze cu lanterna porţiunea vizibilă a casei, în timp ce pe cealaltă o ţinea pregătită să formeze codul de urgenţă, dacă se dovedea cumva că locul acesta se afla deja în posesia altcuiva. O asemenea precauţie era, foarte probabil, inutilă; o asigurare din partea lui Mustafa făcea cît o duzină de indicaţii ale aparatelor. Dar, întrucît nici contorul de radiaţii, nici sistemul biotest nu emiseseră vreun semnal, locul era în mod evident locuibil şi trecuse multă vreme de cînd cineva pusese acolo întrebări politicoase străinilor care apăreau neanunţaţi într-un skelter particular.

– De ce să mai aştept? întrebă Mustafa pe un ton certăreţ. Vezi tu vreun semnal de alarmă?

Oftînd, Hans îşi abandonă formulele mentale înainte să le termine.

– Nu, răspunse el morocănos. Fiindcă o să rupi pînzele cînd o să le atingi şi voiam mai întîi să le fotografiez.

Îşi scoase aparatul şi utiliză blitzul, pentru a înregistra ţesătura delicată, deteriorată de praful gros.

– Ţine-ţi mîna în afara cadrului, adăugă el, cu ochiul lipit de vizor. Vrei să ţi-o imortalizez?

– N-or să găsească pozele pînă n-o să le dai voie, adică pînă după moartea ta. Cel puţin aşa mi-ai promis la început.

– Poate că eu voi fi mort, dar tu vei fi în viaţă, mormăi Hans, încărcînd aparatul. Bun, două sînt de ajuns. Dă-i drumul!

Degetele grăsuțe se mișcară prin aer cu agerimea unei vulpi la vînătoare, localizară un fir de pînză și-l urmăriră cu precizia unui muzician, fără să-l rupă; găsiră un altul și, apoi, le rupseră pe amîndouă cu un gest precis, savurînd senzația contactului. Hans îl mai văzuse făcînd astfel de minuni și înainte, dar aceasta era cea mai uimitoare. *Să mîngîi* pe toată lungimea firul de mătase al păianjenului și să-l lași intact pînă în momentul în care te hotărăști să-l frîngi; asemenea aptitudini îl făceau uneori pe Mustafa să pară inuman. Oameni care dau buzna acolo unde îngerii...

Dar acum în mintea lui nu era loc pentru meditație, ci numai pentru reacție. De data asta, fără îndoială, Mustafa îl făcuse să se simtă mîndru. Ghicise după forma codului cumpărat că acesta era foarte vechi. Îndrăznise să spere că ar putea fi din primul milion. Odată ajuns în teren, era gata să creadă că localizaseră unul dintre primele o sută de mii... Asta presupunînd că se aflau în Scandinavia. Și totul conducea spre această concluzie. Aerul era în mod sigur destul de rece, iar în fața lui, în partea opusă a camerei de zi, se aflau niște ferestre mari, complet negre, martori tăcuți ai nopților din nordul îndepărtat.

– Oh, Doamne! spuse el în șoaptă.

Expresia era arhaică, dar engleza nu era limba lui maternă și, în orice caz, dacă cineva inventase o expresie mai potrivită pentru exprimarea uimirii încîntate, el nu auzise încă de acesta. Sub praful ce estompa toate detaliile, podeaua părea a fi din parchet de lemn adevărat. Drapat cu pînze de păianjen, acela nu putea fi decît un scaun Hille autentic. Nu cumva rafturile erau un Sistem Cado...?

– Îți place? murmură Mustafa, încheindu-și cercetarea pînzelor.

Revenise imediat la felul lui obişnuit de a fi: rece, detaşat, o maşină programată să obţină şi să analizeze cu atenţie maximă toate datele noi şi să nu ezite în faţa nici unei situaţii pentru care exista precedent. Era a noua oară cînd Hans şi el veneau împreună la o casă pierdută. Hans nu ştia de unde obţinea tovarăşul său codurile de acces. Nici nu intenţiona să-l întrebe vreodată, de teamă că acesta ar fi răspuns că se bazau mai degrabă pe vreo veche „cărticică de magie“ decît pe furtul dintr-o bancă de date sau pe mituirea unui tehnician de la Autoritatea Skelter.

Arabul continuă:

– Îmi cer scuze că m-am grăbit să ating pînzele. Dar acum sînt atît de rare! N-am mai atins una din copilărie. Aproape le uitasem. Ce ciudat! Te-ai fi aşteptat ca păianjenii să fie rezistenţi.

Da, poate, gîndi Hans. Apăruse însă infecţia din America Centrală – o ciupercă sau vreun parazit microscopic – şi ceva se întîmplase cu ouăle lor... *Ei bine, ţi-ai fi putut imagina că şi omenirea se va dovedi o dată rezistentă.*

– Cred că asta e cea mai grozavă descoperire de pînă acum, spuse el.

Simţindu-se bine în costumul lui, îşi dădu jos masca şi inspiră cu o bucurie paradoxală aerul aspru. Era neplăcut pentru gît, dar cu mult mai curat decît cel de mai înainte, infestat de duhoarea canalului colector al Mediteranei şi de fetidele halene colective, din Valletta. Praful îi dădea aromă mirosului înţepător.

Lipsit de echipament, Mustafa o luase înainte, ieşind din raza lanternei. Acum stătea pe podea, învîrtindu-se încet, ca şi cum s-ar fi aflat pe o roată a olarului, absorbind informaţiile nevăzute pe care i le furniza casa. O dată sau

de două ori bătu din palme cu zgomot, ridicîndu-şi capul. Schiţa astfel în memorie poziţia pereţilor, uşilor şi mobilei. Adulmeca, înregistra noile mirosuri.

Puţin mai încet şi simţindu-se întrucîtva invidios *(Să invidiezi un om care a orbit! Sminteală!)*, Hans ieşi şi el din skelter. Era încărcat: un aparat de control, cameră, bliţ, geantă cu filme de rezervă, lanternă, instrumente... Aparatura sa legitimă, dar nelegitimă pentru modul în care o folosea el acum.

Era de meserie recuperator. Datoria lui era să împartă în lume resursele recuperate, celor care aveau mare nevoie de ele sau puteau să le exploateze pentru binele general. Nu ispita locurilor necunoscute îl ademenise să se apuce de acest hobby periculos şi ilegal (era trimis în mod curent pe toate continentele, oricînd şi oriunde un depozit secret recuperabil era raportat Autorităţii Economice).

Nu îl fascinau forma şi tiparul unei epoci apuse, aflate acum într-o existenţă suspendată, roasă atît de rapid de timp. Dacă nu exista cineva care să le înregistreze – mai precis decît o făcea memoria supusă greşelii –, vestigiile vor trebui reconstituite orbeşte de către arheologii viitorului îndepărtat.

...Dacă aceştia vor exista.

Acest skelter ciudat era într-adevăr unul dintre primele, vechi de o jumătate de secol şi uimitor de voluminos, mare cît un automobil. Înţelesese că, de fapt, unele piese de maşină fuseseră adaptate pentru primele skeltere, aşa cum Remington introdusese părţi din maşinile de cusut în primele maşini de scris. Un model atît de vechi s-ar putea să aibă defecte. Obiectul îi transportase aici în siguranţă,

dar îi va trimite şi înapoi? Sau se va întîmpla răul cel mai mare: îl va duce pe Mustafa – acesta va pleca primul, ca de obicei, cu neînţeleasa lui curiozitate satisfăcută – şi apoi îl va izola pe el, pe Hans Dykstra?

Vreme de o clipă se văzu tîrîndu-şi picioarele prin pustiurile înzăpezite ale... Chiar, ce ţară era asta? Suedia, Norvegia, Finlanda? Cel mai probabil, Suedia; exista o plăcuţă Volvo pe cutia de cristal a skelterului. Era înconjurată de gheaţă, dar lizibilă. Un teritoriu aproape pustiu, deci. Populaţia aflată iarna în Suedia era acum scăzută, cam două sau trei mii de oameni, majoritatea solitari excentrici. Să cutreiere pe jos după ajutor, pentru a ajunge acasă, ar fi fost absurd. Vara, desigur, lucrurile stăteau altfel. În iulie puteau exista un milion de rezidenţi temporari.

Contemplă posomorît skelterul. Ca majoritatea oamenilor din vremea lui – sau, mai degrabă, ca majoritatea celor privilegiaţi – era în stare să asigure o întreţinere de rutină a skelterului său, să schimbe un cauciuc sau un robinet, dar nu văzuse niciodată un model atît de vechi. Dacă s-ar apuca să caute manuale tehnice despre skelterele Volvo scoase din uz, probabil în aceeaşi zi vreun funcţionar stupid i-ar lua urma ca să-l întrebe ce nevoie are de asemenea date. Hans n-avea nici un chef să se pomenească pus în cătuşe pentru încălcarea codului. Va trebui să-şi încredinţeze soarta standardului înalt al măiestriei suedeze, să-şi asume riscul de a fi dezintegrat în drum, sau să rămînă blocat aici pînă cînd vara îi va da ocazia să se amestece cu mulţimea de vizitatori, la ieşirea din vreun skelter public.

N-ar fi imposibil să supravieţuiască un timp aici. Ar putea fi chiar amuzant, într-un fel. O experienţă inedită, în

orice caz. Niciodată nu mai trăise într-o solitudine aidoma celei pe care acest singuratic ținut nordic o promitea. Se plimbase prin toată camera de zi. Pașii lui pe parchetul tare îi oferiseră lui Mustafa semnalele sonore de care acesta avea nevoie ca să construiască tabloul sonor al mediului înconjurător și să localizeze bucătăria. În afara pachetelor de mîncare din congelator – evident, nu vor îndrăzni să le atingă, fuseseră înghețate și dezghețate de nenumărate ori – mai exista și o rezervă uriașă de conserve. Și, dacă indicatorul de pe perete era demn de încredere și nu se înțepenise pur și simplu la o cifră falsă, se găseau aproape o mie de litri de petrol în rezervorul de încălzire.

Pe de altă parte, Dany o să-l dea imediat dispărut. Vor începe imediat să întoarcă pe toate părțile sistemul skelterului, ca să descopere vreo eroare care l-ar fi putut distruge pe drum. Nu mai rămăseseră atît de multe ființe omenești. Nu-și puteau permite să le lase să dispară la întîmplare. Se duseseră zilele cînd cei mai mulți oameni priveau un milion de morți doar ca pe o garnitură la micul dejun. Ultimul lucru pe care îl voia era să atragă atenția autorităților. Trebuia doar să se roage ca skelterul să mai reziste încă o duzină de cicluri.

Ca măsură de siguranță, recuperă șopîrlița și o puse discret într-un colț al mașinii. Era un simbol eficace, bun de lăsat. Numele ei făcuse din micuța floare albastră cel mai comun dintre simbolurile vieții, tocmai potrivit să-l iei cu tine într-o călătorie.

Apoi, alungîndu-și din minte asemenea gînduri sumbre, fotografie camera de zi, bucătăria, sauna pe care o descoperise dincolo de aceasta. Făcu fotografiile în așa fel încît să evite urmele de pași pe care el și Mustafa le

lăsaseră în praf, la fel de vizibile precum cele de pe zăpada proaspătă.

Dădu apoi peste o cameră de lucru, cu un birou deschis pe care se afla o maşină de scris Halda, documente în sertare, un teanc prăfuit de hîrtie pentru corespondenţă, de pe care Hans suflă uşor praful pînă ce numele şi adresa deveniră lizibile. Află astfel că proprietarii casei se numeau Eriksson, că se aflau într-adevăr în Suedia, lîngă un loc numit Umeå, pe care va trebui să-l caute pe o hartă cînd se va întoarce acasă. Dar ceva îl frapă, părîndu-i-se literalmente incredibil.

Codul skelterului lor era tipărit pe antet!

Interfața B

O, iubito, îți ofer inima mea
S-o mănînci ca și cum ai mușca dintr-o rodie –
Dar, fii atentă!
O inimă omenească are semințe ca o rodie
Unele sînt dulci, dar multe sînt otrăvitoare –
Noi am văzut multă moarte, tu și eu.

Mustafa Sharif

2

Era pe punctul de-a înșfăca întregul teanc, cu gîndul să-l arunce în marele șemineu din camera de zi și să-l ardă. Se opri cu mîna la cîțiva centimetri de hîrtie, în momentul cînd auzi întrebarea rece a lui Mustafa:

– Hans, s-a întîmplat ceva?

– Nu-i nimic, răspunse cu un efort.

Era aproape adevărat. Își imaginase că nu este totul în regulă, dar numai din obișnuință. Chiar dacă Mustafa avea

să-i ceară douăzeci de mii pentru codul repetat aici de zeci de ori, n-avea motive să se teamă că o să piardă monopolul. Trecuseră ani, nimeni nu găsise drumul încoace – în afară de Mustafa. Era foarte probabil că avea să mai treacă încă pe atît, înainte ca alt picior să calce pe această podea. Acele numere erau simple... numere.

Nu, o clipă! Reprezentau mai mult, la urma urmelor. Un simbol, un simbol-cheie al acelei lumi ciudate şi îndepărtate din trecutul recent, pe care el se lupta s-o prindă şi s-o păstreze pentru posteritate. O fotografie bună şi clară a documentului (sau, şi mai bine, una din foile autentice) va fi inclusă în raportul său final.

– Ai scos o exclamaţie, spuse Mustafa încăpăţînat. Trebuie să fi existat un motiv. Ai găsit vreun indiciu în legătură cu soarta foştilor locatari?

Sesiză în cuvintele lui nuanţa unei pofte vicioase, cunoscută lui Hans din expediţiile anterioare. (Cum *reuşiseră* să devină deschişi unul faţă de celălalt, pentru prima oară? Hans încercase de nenumărate ori să reconstituie detaliile, dar memoria îi jucase feste. De un singur lucru era sigur: Mustafa abordase problema. El n-ar fi îndrăznit. Nici Mustafa, într-un fel, nu „îndrăznise". Stabilise doar că asemenea călătorii puteau fi făcute în siguranţă. Existase cineva înainte, un alt bărbat – sau poate o femeie – cu care călătorise spre case singuratice şi uitate. Acela adăugase detaliile necesare înţelegerii ansamblului, detalii inaccesibile unui vizitator orb. Ei doi nu vorbiseră însă niciodată despre soarta predecesorului lui Hans.)

Îşi enumeră, pe scurt, cele de trebuinţă, cu mintea zumzăind de planuri pentru vizitele lui ulterioare: materiale pentru curăţenie, reflectoare, cărţi de referinţă despre cultura

de acum cincizeci de ani a țării – care să-i explice utilizarea aparatelor misterioase pe care, știa din experiență, avea să le găsească –, dicționare care să-l ajute să descifreze cîteva scrisori și lista de cumpărături mîzgălită pe avizierul din bucătărie...

Cînd se va întoarce, va fi singur. Pentru moment, îi datora lui Mustafa ceva mai mult decît niște simpli bani. Pînă atunci, alți bani vor trece din mînă în mînă, desigur, în schimbul unui alt volum din poeziile lui Mustafa, împodobit cu vignete executate manual, caligrafiate magnific, dar total de neînțeles pentru Hans. Pe lîngă faptul că nu înțelegea deloc araba, achizițiile pe care le făcea frecvent de la Mustafa, ca să acopere transferul unor sume mari de bani în schimbul codurilor ilegale ale skelterelor, nu provocaseră nici o remarcă. O nouă mică bijuterie era adusă în lumea modernă. Orice-ar fi fost, era prețioasă. Alți douăzeci de oameni îl sprijineau pe Mustafa, cu mai multă generozitate chiar, fără vreun alt motiv ascuns.

Pînă și Dany, care nu suporta ca soțul ei să nu cheltuiască banii cu ea, impresionată de cărțile delicat ilustrate, pline de viață datorită roșului, albastrului și frunzei de aur adevărat, îl crezuse pe Hans cînd acesta îi spusese că le cumpăra ca pe o investiție pentru bătrînețe.

Mustafa vorbea. Hans se strădui și reuși să-i distingă cuvintele.

– Există un vag miros de moarte, dar este atît de slab, încît probabil vine de la mîncarea stricată vara și iarăși înghețată. Documentele spun unde am ajuns. Fac și vreo aluzie la ce s-a întîmplat cu oamenii care au locuit aici?

Hans, neatent, clătină din cap. Mustafa îl privea țintă și ochii îi erau strălucitori în raza lanternei. Nu ochii îi

fuseseră scoși din funcțiune, ci nervii lor. La început, Hans îl bănuise că mințea și că, de fapt, n-ar fi orb. Se mișca cu atîta siguranță în încăperea în care se întîlniseră! Privindu-i ochii, era imposibil să crezi că nu vedeau.

Revenindu-și aproape imediat, zise:

– Nu, dar cred că nu a fost vorba de ploi radioactive. Zona asta trebuie să fi fost cu mult în afara razei marilor explozii de la Kiruna și Trondheim.

În mod reflex își întări afirmația aruncînd o privire contorului de radiații, chiar dacă acesta rămăsese mut. În majoritatea locurilor în care fusese, făcîndu-și meseria de recuperator, aparatul emitea întruna semnale. Fusese nevoit să sorteze deșeuri industriale descompuse, stînjenit în egală măsură de zgomotul înnebunitor și de costumul impregnat cu plumb.

– Te-ai fi așteptat la așa ceva, da, murmură Mustafa. Să fi fost o boală? Au fost aduse atîtea epidemii aici de către skelter... Mai sînt și alte camere. De dragul fotografiilor tale „pentru viitor“, intră tu primul, Hans!

Îl invită cu o ușoară reverență ironică.

Acru, Hans se supuse. În sinea lui era de acord cu presupunerea celuilalt. Boală după boală, explodaseră, ucigătoare, ca niște șrapnele venite de la cele cîteva „insule“ care supraviețuiseră în zonele mai puțin norocoase ale lumii, spre acelea ale căror locuitori neglijaseră să își facă vaccinurile de imunizare, ca și cînd ar fi fost convinși că erau nemuritori. Care dintre multele boli trecute pe aici cauzase moartea familiei Eriksson? Ciuma, difteria, holera, turbarea, variola?

Nu, nici una. Violența.

În cămăruţa alăturată biroului, un schelet de copil zăcea în pat. Cuvertura fusese îmbibată de sînge, urină şi excremente, apoi de murdăria lichidă a cărnii putrezite. Totul se uscase într-o grămadă dezgustătoare.

– Oh, exclamă Mustafa cu aerul omului a cărui principală bănuială a fost confirmată. Am dat peste un cadavru?

Hans înghiţi în sec ca să-şi alunge greaţa, deşi nu era prima dată cînd întîlnea asemenea orori. Lăsă în jos aparatul pregătit pentru una din acele fotografii la care Mustafa se referise ironic, numindu-le „pentru viitor". De obicei, ceea ce făcea în aceste case abandonate era, ca să zică aşa, o inversarea a efectelor timpului. Înregistra la venire starea indusă de curgerea anilor, apoi, cu multă grijă şi muncă, restaura locul, făcîndu-l asemănător felului în care trebuie să fi arătat cînd acolo trăiau oameni. „Înainte şi după", aşa cum obişnuiau să spună vechile reclame.

Dar o asemenea scenă... Nu, nu voia s-o includă în raport.

Cu un interes incredibil de obiectiv – iniţial, Hans îl calificase în secret drept cruzime, dar ştia acum că era ceva fără echivalent în vocabular – Mustafa trecu pe lîngă el, localiză patul, îşi plimbă uşor mîinile peste grămada dezgustătoare pînă cînd localiză relieful craniului.

– Un copil, zise. Băiat sau fată?

Hans cercetă camera. Raza lanternei dansa sălbatic pe suprafeţele neregulate: o masă, un dulap pe jumătate deschis, un raft cu jucării, cărţi cu poze colorate strălucitor. Pe speteaza unui scaun, aşezate neglijent, două petice jalnice de pînză, resturile unui bikini.

– Fată.

– Mică, după dimensiunile scheletului. Zece, doisprezece ani?

– Mai degrabă zece, după cît pot să-mi dau seama după jucării şi cărţi, fără să le ating.

Gîndi în treacăt: ciudat, ai fi putut crede că suedezii erau nepăsători în ceea ce privea corpul; un copil aşa de mic era lăsat să alerge dezbrăcat... Sau poate, ca atîtea păreri preconcepute, era şi aceasta o iluzie dată de perspectivă. Ceea ce se credea în jurul Mării Mediterane despre suedezii din vremurile de demult, din urmă cu cincizeci de ani, pornea, în mod logic, de la comportarea tipică a expatriaţilor.

Un culoar de oglinzi deformatoare. Lumea întreagă fusese transformată într-o asemenea oglindă. Uneori, distorsiunile fuseseră în mod greşit luate drept realitate. Înlăturarea consecinţelor avea să fie o sarcină uriaşă şi foarte dureroasă.

– Poate că în camera alăturată, spuse Mustafa, vom găsi rămăşiţe ale părinţilor ei. Ia-o din nou înainte, te rog.

Acolo, în dormitorul principal, erau încă două schelete. Unul stătea în capul oaselor într-un pat dublu, celălalt era întins pe podea, alături, pe rămăşiţele unei piei de ponei islandez. Printre resturile de carne veche şi uscată ce atîrnau de coastele celui de-al doilea schelet se putea vedea că sternul şi omoplatul fuseseră sfărîmate. De asemenea, pe peretele din spate era o gaură ce putea să fi fost făcută de un glonte.

Mustafa îl luă de braţ pe Hans cu o strîngere uşoară, care nu avea să fie accentuată – degetele lui erau înspăimîntător de puternice – decît în cazul în care acesta ar fi încercat să se elibereze. Apoi, înainte de a trece pragul, îi

ceru o descriere amănunţită şi începu imediat să alcătuiască o explicaţie.

– A, e clar. Erau prea neglijenţi în privinţa codului skelterului lor. Asta fiindcă pe atunci puteai să te lauzi că ai un skelter. Într-o noapte au fost treziţi de semnalul ce anunţa sosirea cuiva. Intrusul s-a dovedit a fi un hoţ...

– Nu un hoţ, interveni Hans, încîntat prosteşte că putea să-l contrazică. Un hoţ ar fi scotocit prin toată casa după bani şi obiecte de valoare, lăsînd sertarele şi dulapurile deschise peste tot. Aici nu este mai multă dezordine decît te-ai fi aşteptat să găseşti în orice casă locuită şi în care există un copil.

– Deci a fost cineva care n-a venit aici ca să fure, acceptă Mustafa, netulburat. A vrut însă ca prezenţa sa să rămînă secretă, fie şi cu preţul a trei vieţi. Un spion sau un sabotor, chiar o întreagă bandă de sabotori.

– Oameni care jucau ruleta skelter? sugeră Hans, sperînd să aibă o a doua ocazie să corecteze analiza însoţitorului său.

– Nu, acesta e un fenomen prea recent. Pînă cînd mania asta să ajungă la modă, ei ar fi răzuit codul de pe hîrtia de scrisori. Dacă ar fi fost destul de bogaţi, poate şi-ar fi instalat un privater. Pe atunci tocmai începuseră să apară pe piaţă. Bănuiesc că skelterul acesta este un model foarte vechi.

– Da.

– Foarte bine, eu îmi menţin ideea cu sabotorii. Documentele menţionează activităţi industriale la Umeă; era un oraş de importanţă medie, o ţintă tentantă.

Mustafa rămase tăcut cîteva clipe, inspirînd cu nările dilatate. Brusc, se întoarse pe călcîie. Hans, frecîndu-și fără să-și dea seama locul de pe braț unde zăboviseră degetele înșelător de blînde ale celuilalt, spuse:

– Pleci deja?

– Da. Mulțumesc pentru ajutor. Am obținut ceea ce căutam. Îți urez și ție succes în adunarea materialului după care ai venit.

– Cînd... cînd o să te mai văd?

– Cînd o să am ceva la fel de bun să-ți ofer. Cu un zîmbet enigmatic: S-ar putea ca asta să nu se întîmple prea curînd. Locul ăsta o să te țină ocupat o vreme, nu? Așa că n-o să mă grăbesc. Ei bine, la revedere. Mulțumesc încă o dată.

Întotdeauna, în momentul despărțirii, Hans ar fi dorit să-l întrebe dacă era singurul lui client pentru coduri ilegale. Acum, încă o dată, întrebarea îi tremură pe buze, dar, la fel ca în alte dăți, rămase nerostită. O undă ușoară de lumină albastră veni de la skelter. Rămăsese singur.

Aproape imediat celelalte gînduri fură alungate din mintea lui Hans. Un val de ușurare: nu putea, atît de curînd, să-și continue principala misiune. Pe măsură ce studia casa, se convingea. Adusă la starea ei inițială, avea să devină vedeta colecției lui secrete de cuvinte și poze. O colecție despre care – așa cum îi reamintise Mustafa – nimeni nu trebuia să afle pînă după moartea sa.

Cei de atunci vor binecuvînta prevederea și dăruirea lui pentru cauza istoriei. Dar, dacă știrea despre ceea ce făcea s-ar afla în timp ce el mai era încă în viață, ar fi închis fără

îndoială, indiferent cît de inteligente erau motivele sale. Mai existau pe Pămînt cîţiva perfecţionişti. Dreptul de a tăinui un cod de skelter particular trebuia să fie al lor.

Ei, acum venise timpul să nu mai teoretizeze pe marginea destinului familiei Eriksson şi să scape de rămăşiţele lor. Şi asta, cît mai repede. După douăzeci de ani de la scoaterea pe piaţă a primelor skeltere, aproape două treimi din populaţia planetei fusese exterminată prin violenţă sau de boli. Atinşi de frigul din umbra morţii, oamenii deveneau acum paranoici în prezenţa cadavrelor. Nici el nu era imun.

Din fericire, în cursul muncii sale obişnuite, Hans obţinuse accesul la codul de eliminare. Acesta asigura trimiterea gunoiului direct în mijlocul cuptorului încins. Atunci cînd familia Eriksson fusese omorîtă, asemenea coduri nu existau, probabil. Altfel, intrusul ar fi strîns cadavrele în aşternuturile şi covoarele pătate de sînge, ar fi făcut paturile şi-ar fi lăsat casa ca şi cum proprietarii ar fi plecat pentru cîteva zile la tropice, putîndu-se întoarce în orice clipă. Exact aşa avea şi el de gînd să procedeze.

Se simţi norocos. Nu trebuia să cumpere codurile pentru gunoi, care se scumpiseră. Fusese necesar să se întîmple aşa. Acestea înlesneau distrugerea urmelor în cazul unei infracţiuni, în special în aceea de crimă.

Se hotărî să îndeplinească această muncă neplăcută imediat, să n-o amîne pînă la următoarea vizită. Obişnuit să intre legal, exercitîndu-şi profesia, în clădiri de mult abandonate – dar niciodată în case particulare, ci numai în fabrici şi depozite – şi să găsească nu numai două sau trei cadavre, ci mormane întregi, parţial carbonizate de rugurile pe care ceilalţi oameni fuseseră prea slăbiţi ca să le mai

ţină aprinse atît timp cît ei înşişi mai rămăseseră în viaţă, descoperi că urăşte ideea de-a se întoarce în casa odinioară foarte frumoasă şi de-a găsi cadavrele tot acolo. Acestea îl făceau să se simtă un intrus.

Nu se obosi să spună vreo rugăciune cînd expedie corpurile în skelter. Aceşti oameni din Europa de Nord erau fie atei – caz în care nu le-ar fi păsat –, fie creştini. Ca adept moderat al Drumului Vieţii, Hans privea creştinismul şi magia neagră cu aceeaşi repulsie.

Fie ca Dumnezeul lor nefast să-i revendice.

După ce îşi sfîrşi dezgustătoarea corvoadă, Hans se relaxă. Petrecu mult timp rătăcind prin casă, din cameră în cameră. Găsi pretutindeni noi lucruri de fotografiat. Le atinse cu multă delicateţe, de teamă ca timpul să nu le fi făcut sfărîmicioase, apoi, liniştit, le ridică şi le admiră. Cînd te gîndeşti că această familie, probabil nu foarte bogată, putuse să cumpere şi să folosească obiecte noi care, astăzi, pe piaţa de antichităţi, ar aduce o mică avere! Găsi un aparat de fotografiat mai bun şi mai scump ca al lui; un număr de discuri long-play într-un dulăpior bine închis cu o uşă de sticlă; fiecare dintre ele ar fi atras oferte de la o sută de cumpărători pasionaţi; îmbrăcăminte din fibre sintetice efectiv indestructibile; cînd le ridică, praful căzu de pe ele lăsînd să se vadă strălucirea unor culori nealterate; multe şi de toate, oriîncotro se întorcea...

Brusc, îşi dădu seama că degetele de la mîini şi de la picioare încep să-i amorţească, în ciuda costumului său climatizat, şi că gîtul îi înţepeneşte – semn sigur al unei deshidratări incipiente cauzate de îngheţ. Îşi aminti că exista un termometru, aparent în stare de funcţionare, pe

peretele bucătăriei; cînd îl cercetă, descoperi cu teamă că hoinărise fără grijă la minus douăzeci de grade Celsius.

Era timpul să meargă acasă. Cînd se va întoarce, va trebui să aducă un încălzitor.

Interfața C

Acest lucru sînt obligat să-l exprim în altă limbă,
Dar este un adevăr destul de important ca să fie spus:
Unii dintre aceia care denumesc o hartă de călătorie „route“
O pronunță „root“ și nu pot să le deosebească;
Alții spun „rout“, ceea ce înseamnă „a pune pe fugă“
Și, ciudat, „a smulge din rădăcină“...
De parcă geniul limbii lor
I-ar avertiza dinainte, lucru pe care ei îl ignoră.

Mustafa Sharif

3

Să ai două skeltere particulare: nu era un lucru nemaiauzit. Să ai trei: un lucru remarcabil. Anumite personalități, majoritatea lucrînd pentru autoritățile planetare, atinseseră această performanță și pendulau între cele trei case.

Să posezi trei, într-o singură clădire, chiar dacă aceasta era mare și întinsă între colonade umbroase, cu domuri de

un alb-strălucitor, cu turnuri de marmură și curți unde șopîrle țîșneau la picioarele statuilor nepreţuite... era ceva unic. Şi singurul lor proprietar era, după unii, cel mai mare poet în viață: Mustafa Sharif.

Dacă cineva i-ar fi spus așa ceva, el ar fi remarcat, strîmbîndu-se, că exista foarte puțină concurență în ziua de azi.

Nu se lăuda cu al treilea skelter, aflat sus într-un minaret, unde, de cinci ori pe zi, un muezin bătrîn și artritic venea să-i cheme la rugăciune pe localnicii neconvertiți de credința păgînă, Drumul Vieții. Lumea putea să presupună existența primului skelter; un om atît de vestit era îndreptățit să aibă cel puțin unul. Cei norocoşi puteau chiar, fiind invitați, să treacă de privaterul care-l păzea și să fie generoşi cu laudele adresate gazdei pentru splendoarea casei sale. El n-o putea vedea, dar spunea despre ea cu modestie că merita s-o păstreze pentru plăcerea oferită celorlalți.

Odată sosiți cu skelterul, pe jos sau pe cămilă, vizitatorii puteau intui că exista și un al doilea skelter. Proprietatea lui Mustafa se afla pe un teren stîncos, neprielnic, multă vreme lipsit de stăpîn, dar un skelter putea și chiar aducea apă dulce, mîncăruri fine, relicve salvate de pretutindeni de pe planetă.

Dar al treilea... Numai doi dintre numeroșii lui servitori știau că era plasat în spatele celei de-a treia uşi zăvorîte, de la penultimul palier al unei scări întortocheate, făcută din cărămizi maronii, roase.

Nu exista nici o lumină în încăpere, ci doar un curent de aer cald ce provenea de la ventilatorul din tavan. Mustafa se ivi în încăpere, își schimbă rapid și cu dexte-

ritate costumul izotermic – necesar pentru vizita în Suedia – cu burnuzul şi sandalele sale obişnuite. După ce ascultă foarte atent dacă se auzeau paşi, descuie uşa, ieşi şi o încuie la loc. Căldura Africii o simţea de parcă o perie fină ar fi trecut peste corpul lui. Pielea i se încreţi.

Cînd era pe punctul să coboare, se opri şi, răzgîndindu-se, o luă în sus pe scări, spre ultimul etaj. Avea nevoie de timp pentru a sistematiza cele aflate.

Exista un scăunel aşezat lîngă parapet. Mustafa pipăi după el, îl puse acolo unde se putea apleca confortabil înainte şi se îndreptă cu faţa spre vechiul Luxor. I se spusese că putea fi văzut din acest turn. De-abia începuse să înveţe să gîndească în imagini, înainte să-şi piardă vederea. În schimb, gîndea în termenii celorlalte simţuri: aerul fierbinte şi uscat îi aducea sunete imediat identificate, mirosuri ştiute la fel de bine ca propria lui foame, sete sau oboseală. Curmale, balegă de cămilă, oameni, focuri pentru gătit, recolte ce creşteau, mirodenii, pînză udă întinsă pe prăjini ca să se albească şi alte cîteva arome distincte ce se găseau în aerul de astăzi. Mirosurile vieţii, nu ale morţii!

Se năştea un alt poem. În adîncul minţii simţea creşterea sfioasă a primilor lui lujeri, acele plăpînde mlădiţe timpurii care, în cele din urmă, se vor împleti şi vor sparge dalele de piatră în fragmente.

Cochetă cu două-trei fraze. Imaginile erau evazive. Era încă prea devreme, dar va sosi şi timpul potrivit.

Mulţumit să aştepte, preferînd să nu se întrebe dacă în cele din urmă cineva îi va putea citi şi înţelege opera, în loc să o admire pur şi simplu, şi va putea să tragă o concluzie justă despre inspiraţia lui, Mustafa îşi îndreptă gîndurile spre o altă problemă: Hans Dykstra.

Făcuse o greşeală alegîndu-l pe acest om drept însoţitor în pelerinajele sale la cele nouă case pierdute. Şi ar fi fost bine să nu mai existe a zecea.

La început, Hans părea un însoţitor ideal. Existau şi alţii care ar fi fost tot atît de doritori să cumpere coduri ilegale, ieşite din uz, dar erau lacomi. Ca şi fostul lui partener... Fusese obligat să renunţe la el, cu părere de rău, dar fără prea multe mustrări de conştiinţă, atunci cînd acesta începuse să sustragă obiecte, destul de rare pentru a fi valoroase, în asemenea cantităţi încît autorităţile deveniseră mai suspicioase şi mai severe. Fusese îngropat, trupul său fiind încredinţat unui cîmp de porumb.

Să găseşti pe cineva dornic să lase, ca pe o moştenire personală pentru întreaga omenire, o serie de mostre documentate ale trecutului, cîte o locuinţă tipică din fiecare cultură majoră a perioadei pre-skelter, cineva care se mulţumea să păstreze rapoartele pînă la moartea lui – da, părea într-adevăr un noroc neaşteptat.

Mustafa era conştient însă de felul în care un om se poate schimba. Ştia cu certitudine că ideea de a deveni faimos în timpul vieţii uza hotărîrea originară a lui Hans, aşa cum un rîu erodează buza unei cascade.

Mai devreme sau mai tîrziu avea să facă o greşeală. Mai devreme sau mai tîrziu avea să fie tentat mai mult decît va putea rezista; va duce acasă vreun obiect preţios – mai degrabă vreo unealtă, poate un aparat de fotografiat, nu vreun obiect ornamental. Acesta va fi recunoscut de cineva conştient de faptul că Hans Dykstra nu avea dreptul să-l posede... Existau foarte multe lucruri din perioada de glorie a inventivităţii umane, dar nu chiar atît de multe încît să fie imposibil să le recunoşti.

Cînd va veni acest moment, vor apărea necazuri. Îngrozitoare. Aşadar, ar fi mai bine ca el să nu vină niciodată.

Mulţumit după ce ajunsese la această hotărîre, Mustafa se relaxă, bucurîndu-se de sunetele şi mirosurile pe care i le aducea briza. Era fericit că se hotărîse să se stabilească aici, în Egiptul Mijlociu; era un loc cu stimuli puternici, vii: vîntul însufleţit de nisipul din deşerturile vestice, lumina dură şi aerul rece al nopţii, apa aromatizată de parfumul Africii interioare şi numeroasele roci gravate cu inscripţii trasate de mîini de mult dispărute.

Era timpul să se întoarcă la ruinele din Luxor şi să-şi odihnească vîrfurile degetelor cu statuile şi stelele.

Nu fusese uşor să se stabilească aici. Exista foarte multă istorie în această zonă, atît veche cît şi modernă, despărţite de o mare falie. La început, în timpul faraonilor, o civilizaţie înflorise şi se stinsese. Apoi, mult timp, nu se întîmplase nimic. Viaţa de tip rural se prelungise la nesfîrşit. Apoi clădiseră marele baraj de la Assuan – nu primul dig, care nu făcuse prea mult rău, ci al doilea, cel nou – şi ţăranii din josul rîului fuseseră lipsiţi de inundaţiile anuale. Milioane de hectare din aval deveniseră nefertile, sterile, nefolositoare. Înfometate, sate întregi de oameni se deplasaseră cu greu spre sud, căutîndu-şi noi vetre. Cîţiva, extenuaţi, renunţaseră la călătorie aici, unde puteau obţine recolte pentru subzistenţă şi nutreţ pentru mici turme de capre.

Mai tîrziu, după ce Cairo şi Alexandria fuseseră bombardate, iar marele baraj de la Assuan fusese distrus, o altă hoardă de refugiaţi, de această dată mult mai mare, se împrăştiase de-a lungul Tatălui Nil şi descoperise că era

de-ajuns cît călătorise în căutarea inundaţiilor regulate şi a depozitelor regeneratoare de aluviuni. După un an se formase o nouă aşezare uriaşă: prea mare pentru un sat, dar avînd prea multe cocioabe dărăpănate pentru a fi numită oraş.

La început, oamenii erau posesivi cu pămîntul lor bine irigat şi refuzau să-i primească pe străini. Dar, încetul cu încetul, deveniseră mai toleranţi. Începuseră să fie mîndri că vecinul lor din frumosul palat, deşi nu era egiptean din naştere, era admirat în lumea întreagă. Era generos cu săracii, dădea de lucru celor care meritau şi se purta întru totul într-un mod socotit cuviincios de cei care se bucurau de protecţia lui Allah. Cu o singură excepţie: avea legături cu acel instrument al lui Şeitan, skelterul. Pînă şi cei mai neştiutori felahi, care scormoneau în noroi, erau conştienţi că această invenţie făcuse ca mînia divină să se abată asupra lumii.

În orice caz, reticenţele lor erau îmblînzite de timp. Şi, totodată, de judicioase donaţii de sămînţă bună, de pui puternici de cămilă şi măgar, de unelte folositoare... Aceste lucruri puteau fi curăţate de murdăria pe care skelterul o lăsase asupra lor şi întrebuinţate cinstit. Încet, Mustafa cîştigase poporul de partea lui. Acum, cînd ţinea casa deschisă pentru ziua de sărbătoare şi-i invitase pe imamii locali să conducă declamaţiile din Sfîntul Coran ce ţineau toată noaptea, sute de tineri veneau şi stăteau în curţile sale.

Paşi pe scară. Crezînd că meditase prea mult şi era timpul ca muezinul să facă chemarea la rugăciune, Mustafa se ridică şi se întoarse.

Dar acei papuci moi nu erau ai muezinului; intră Ali, cel mai credincios servitor al său.

– Ce este? întrebă Mustafa.

Se auzi un foşnet: omul se înclinase.

– Sper că opera dumneavoastră nu va avea de suferit, zise el pe un ton de regret servil. E cineva jos care vrea să vă vorbească urgent. Numele lui este Doctor Frederick Satamori.

Lui Mustafa aproape că-i sări inima din piept. Directorul adjunct al Autorităţii Skelter! Oare ce-l adusese personal aici, de ce nu dăduse un telefon?

Mii de imagini înspăimîntătoare îi trecură cu repeziciune prin minte: amintiri ale caselor pe care le vizitase ilegal, ale tuturor codurilor vîndute, mai întîi fostului său partener, apoi lui Hans Dykstra, cel atît de puţin convingător în rolul colecţionarului de cărţi frumos caligrafiate, de poezie arabă...

Îşi reveni cu un efort.

– Roagă-l să ia loc în Camera Leoparzilor, porunci el. Serveşte-l cu băuturi răcoritoare. Anunţă-l că voi veni şi eu în cîteva minute.

– Voinţa lui *efendi* este îndeplinită, zise Ali, retrăgîndu-se, cu sandalele scîrţîind pe podeaua plină de nisip.

Trecură însă mai mult de cîteva minute pînă cînd Mustafa îşi regăsi înfăţişarea normală şi putu să coboare scara întortocheată.

Interfața D

Era o vreme cînd orice amant, văzînd că iubita lui
Nu era în cameră, putea s-o strige
Şi să fie sigur că ea îi va auzi chemarea.

O, iubita mea, eu nu mă port rece cu tine.
Mai degrabă sînt obsedat de ideea
Că un pas poate să fi pus lumea între noi.

Mustafa Sharif

Hans se întrebă absent: cum arătase oare stăpîna casei? Înaltă, după cum arăta scheletul ei rezemat în pat (lipsit de vreo rană vizibilă, spre deosebire de cel al soțului ei; fusese înjunghiată în gît sau în burtă, în loc să fie împuşcată). Frumoasă? Blondă? Cu ochi albaştri?

Existau, fără îndoială, fotografii ale ei, ale soţului, ale copilului, într-un album sau într-un sertar, chiar dacă nici una nu se afla la vedere.

În orice caz, trebuie să fi fost mai bună decît soţia sa cea leneşă, lacomă, nepricepută, încrezută şi nerecunoscătoare... Cu gînduri negre în cugetul lui plin de resentimente, ieşi din skelter în propriul lui hol. Dany se ridică de pe scaun ca să-l înfrunte.

Hans se opri, împietrit. Nu avea ce să caute acasă! Îi spusese că va fi plecată la o petrecere de căutare a comorii, o distracţie obişnuită şi preferată în cercurile pe care ea le frecventa. Hans scontase că o să rezolve cheile imbecile ale enigmelor, o să găsească drumul spre locul cu pricina şi o să stea cel puţin cîteva ore în compania prietenilor ei.

Ai ei. Nu ai lui.

Dar iat-o – şi iată-l şi pe el, avînd încă în jurul gîtului masca pe care şi-o pusese după plecarea ei, cu gheaţă pe supapa costumului, cu alte douăzeci de indicii fatale, evidente pentru oricine, destul cît să îl bage la apă!

Sau chiar mai rău: o brăţară, simbol al morţii vii!

– Hans, unde naiba ai fost? Am nevoie de ajutorul tău!

Cuvintele izbucniră instantaneu în mintea lui: *Mincinoaso! Cînd o să accepţi tu ajutorul, o să vină un nou mileniu! Ţi-am spus de nenumărate ori că ai nevoie de ajutor şi Karl Bonetti ţi-l va da şi... să te ia dracu'! Fie ca următoarea ţicneală să-ţi fie fatală!*

Dar nu putea să-i spună toate acestea. Îi era ruşine şi fiindcă doar le gîndise. Hans era dependent de ceva numit „conştiinţă". Ceva periculos, fiindcă îl făcea vulnerabil, ceva impus de credinţa pe care o adoptase: Drumul Vieţii. În plus, să ai o soţie adevărată, printr-o uniune legală – nu

conta că îmbătrînea, era grasă, urîtă, veşnic nemulţumită şi egoistă –, era un simbol al statutului social înalt. Acest statut îi aducea la el, în timpul scurtelor pauze dintre misiunile în Caracas, Calcutta sau Cardiff, pe cîţiva tineri subalterni, care puneau în discuţie problemele vieţii lor amoroase, solicitînd opinia lui experimentată. Din cauza febrei puerperale contagioase, FPC, numărul bărbaţilor îl depăşea pe cel al femeilor în proporţie de 5 la 3. Boala era răspîndită chiar şi în comunităţile neprivilegiate, unde disperarea inversase străvechea preferinţă pentru băieţi. Acum încercau să dea naştere la fete, ceea ce însemna că nu exista nici un surplus bun de folosit în rîndurile elitei care călătorea cu skelterul. Pînă cînd nu avea să existe suficient vaccin pentru jumătate de miliard de oameni, pînă la ultimul, tiparul avea să rămînă constant: orice femeie suficient de atrăgătoare putea să ignore şi, în general, ignora căsătoria; schimba bărbat după bărbat, pentru că unul era mai tînăr sau avea perspective mai bune sau, pur şi simplu, din cauza unei certe din seara precedentă.

În orice caz, Dany era proastă şi nu putea să deducă nimic din felul în care era îmbrăcat. Îl văzuse de multe ori venind acasă echipat în mod similar, după o zi de lucru.

N-avea de ce să-i fie teamă!

Trebuia să scape de ea cît mai curînd posibil. Asta însemna să facă orice pentru a evita o ceartă. Invocînd hobbyul autorizat pe care îl alesese spre a-şi ascunde adevărata distracţie, rosti împăciuitor:

– Am fost să fac fotografii, ca de obicei. Care-i problema, cu ce te pot ajuta?

O privi atent, încă o dată, nu se mulţumi doar să-i înregistreze prezenţa.

Priveliștea era remarcabilă. Dany purta un costum nou, patetic de fermecător, în mod evident scump, brodat de mînă, cu flori uriașe: colant Shapex, bolero Shapex, din piele încrețită. Un stil tropical sau subtropical, exagerat față de cel obișnuit iarna în zona Mediteranei. Glugă, ghete și mănuși bordate cu blană naturală – știa foarte bine, echipa lui găsise pieile în timpul unei prospecțiuni făcute recent în Saskatchewan –, o haină climatizată în întregime, acum larg deschisă, ca și cînd ar fi fost mult prea grăbită ca s-o scoată, chiar și în aerul temperat al Maltei. Nu numai fața, ci și picioarele, abdomenul gol și, probabil, brațele fuseseră acoperite cu un machiaj neîndemînatic. Bijuteriile zdrăngăneau pe ea și duhnea de prea mult parfum. Dar, atîta vreme cît era mulțumită de înfățișarea ei...

– Am fost invitată la o petrecere la Chaim Aleuker! aproape țipă ea, arătînd un cartonaș. Dar nu pot găsi cheia din invitație!

Hans o privi țintă, nevenindu-i să creadă. Invitată la o petrecere de Chaim Aleuker? Această... această *epavă*? A, nu putea să fie decît o farsă! Toată lumea știa că Aleuker era probabil cel mai bogat om în viață, datorită faptului că inventase privaterul, aparatul de schimbare a codului, care transformase skelterul dintr-un animal sălbatic într-unul de tracțiune, domesticit... vorba vine! Milioane de oameni nu-l întîlniseră niciodată și reacționau la auzul numelui său ca la un șoc electric. Așa făcu și Hans.

Pentru o clipă se întrebă dacă nu el era cel care greșea, emițînd păreri nefondate. După șase ani de căsnicie împărțea puțin din viața lui zilnică cu Dany. Poate că ea poseda vreo calitate remarcabilă; poate faptul că rămăsese

măritată cu el o singulariza, sau vreun alt aspect al personalității ei...

Ea îl deziluziona, izbucnind:

– Nu mă privi așa! E perfect adevărat. Se pare că Aleuker s-a plictisit de oamenii pe care îi cunoaște și vrea să întîlnească unii noi, așa că a trimis invitații ca asta pretutindeni în lume. Și Molly Chu a primit una, dar ticăloasa nu vrea să ne unim forțele ca să descoperim ce înseamnă!

– Ar trebui să consulți computerul bibliotecii, sugeră Hans, pe un ton încă egal și politicos.

– Mă crezi idioată? zbieră Dany. Crezi că te-aș mai fi întrebat dacă computerul mi-ar fi fost de vreun folos... nătărău încrezut ce ești!

Semnal de alarmă. Acum ea îi va scormoni trecutul – dar el era cu cinci ani prea bătrîn pentru a se simți stînjenit. Chiar dacă trăise cu Giuseppe și Hakim, *faute de mieux*[1]. Certurile lor urmau întotdeauna un tipar identic. Nu crescuseră în atmosfera de toleranță arătată de generația post-Explozie.

Trebuie să fie minunat să ajungi să te împaci cu realitatea, în loc să te chinui sub povara înșelătoare a unei lumi dispărute, îngreunat de prejudecăți și de idei preconcepute. El făcuse tot posibilul, se chinuise să accepte doctrinele Drumului Vieții și să acționeze în conformitate cu ele. Poate, dacă ar fi reușit să-și găsească o nevastă mai tînără... Nu, nu se putea pune această problemă. Poate ar fi trebuit să se resemneze și să nu se căsătorească niciodată, mai ales de cînd căsnicia era în mod obligatoriu lipsită de copii...

---

[1] În lipsă de altceva mai bun – fr. în orig. (n.trad.)

Oamenii mai tineri nu cunoşteau nenorocirile străvechi de felul bisericilor şi statelor naţionale. Dar erau foarte conştienţi de moştenirea acestora.

Cu frontierele anulate de skelter, sub atacul constant al sabotorilor şi partizanilor care puteau ajunge în cealaltă jumătate a lumii înainte ca bombele lor cu acţiune întîrziată să explodeze, cinci dintre Marile Puteri intraseră într-o criză nucleară nebunească, de parcă luaseră stricnină. Supravieţuitorii, sau cel puţin unii dintre ei, considerau guvernele responsabile şi de epidemiile ce urmaseră. Dîndu-li-se o fundaţie pe care să construiască, abandonaseră în cele din urmă tot ceea ce fusese motiv de mîndrie pentru înaintaşii lor: patriotismul, religia, moralitatea conformistă, solidaritatea de grup... Desigur, nu le abandonaseră complet şi dintr-o dată. Dar, pentru a treia şi ultima oară, lanţul înţelepciunii fusese sfărîmat. Aşa spuneau învăţăturile Drumului Vieţii.

La început se spunea: să fii mai bătrîn înseamnă să fii mai înţelept, să ai mai multă experienţă, să fii mai apropiat de realitatea existenţei umane.

Apoi venise un război care ucisese o întreagă generaţie de tineri minunaţi, căzuţi în noroi şi sînge. Murmure de dezaprobare îi însoţiseră spre mormintele lor anonime.

S-a spus: „Am luptat în război pentru sfîrşitul războiului.“ Mulţi crezuseră şi fuseseră consolaţi.

După încă o generaţie urmase un alt război, care omorîse nu numai tineri, ci şi bătrîni şi copii în paturile lor, lansînd puterea de foc a universului asupra fragilului trup al omenirii.

Pe vremea aceea existau tineri care spuneau pe un ton de extremă uluire: „Bunicul a promis pace tatălui, tata a

jurat că o va păstra şi a fost omorît într-un mod urît, crud. Chiar nu putem avea încredere în nimeni?"

Şi venise al treilea război, Explozia. Lanţul înţelepciunii, de două ori retezat la veriga crucială, plesnise.

Era o lume nouă. Dar una care trebuia să o înţeleagă pe cea veche pentru a reuşi s-o depăşească. Hans Dykstra era convins de acest lucru.

Acum nu avea timp pentru reflecţii. Trebuia să-şi împace nevasta. Fiind prea lent, nu reuşise. Asta era ceva neobişnuit. De obicei era rapid în reacţii şi i-o lua înainte; trebuia să fie aşa: riscul ca ea să-l părăsească era prea mare. Nu conta că se apropia de cincizeci de ani; nu conta că pe faţa foarte pudrată pungi negre îi marcau ochii şi că obrajii îi erau străbătuţi de vinişoare sparte, roşii-albăstrui; nu conta că bustul, pîntecele şi fundul îi atîrnau – era o *nevastă*, iar pentru un tînăr din acele vremuri nu exista realizare mai mare decît să fure nevasta altuia... cu excepţia faptului de a o abandona şi pe ea, la rîndul ei, ca un act corect de pedepsire, ca şi cînd FPC, care micşorase proporţia femeilor atît de mult încît mulţi bărbaţi erau nevoiţi să se resemneze şi să nu aibă niciodată o femeie, ar fi fost într-un fel vina tuturor femeilor.

De data asta Hans se mişcase încet. Ea ajunsese deja la suspine şi văicăreli. Dany era cu optsprezece ani mai în vîrstă decît el. Ca mulţi din generaţia ei, indiferent de sex, avea şi ea accese de plîns. Erau născute din disperarea reală în faţa dispariţiei unei lumi în care fusese învăţată să creadă cînd era copil. Poate, ca mulţi alţii, învăţase de timpuriu să-şi facă din lacrimi o armă împotriva oricui era îngrijorat pentru ea, oricui îi păsa dacă se sinucide, aşa după cum ameninţa de multe ori. Aici, bănuia Hans, tre-

buia căutat motivul pentru care ea nu acceptase invitaţia făcută de Karl Bonetti.

Karl era un psihiatru care lucra pe o insulă învecinată, Gozo. Insulele aveau succes printre cei destul de norocoşi pentru a avea acces la sistemul skelter; erau simboluri geografice ale eliberării de limitele spaţiului separator. Starea de nostalgie depresivă fiind obişnuită, Karl aduna sute de pacienţi la terapia de grup. Asta fiindcă nu se putea ocupa de fiecare în parte. Hans localizase un medicament de care Karl avea o nevoie disperată, îl scosese din mormanul de rămăşiţe al Europei şi, recunoscător, Karl se oferise s-o adauge pe Dany pe lista lui.

Într-una din aceste zile, Hans avea să *insiste*. Dar nu astăzi. În acest moment nu voia decît să scape de ea spre a se duce în camera obscură. Voia să vadă cum ieşiseră pozele făcute în casa suedeză.

– Lasă-mă să mă uit, o linguşi el.

Suspinele încetară instantaneu, şi Dany îi întinse cartonaşul, cu expresia plină de speranţă a unui copil sărac căruia i s-a promis o excursie în parcul de distracţii. Hans selectă cu firească mîndrie imaginea din cantitatea de date despre trecutul apropiat pe care o avea în minte. Se spunea odinioară că perioada din istorie despre care oamenii ştiu cel mai puţin este cea aflată imediat înaintea naşterii lor: prea recentă ca să fie învăţată dintr-o carte, prea vie încă pentru ca mai vîrstnicii să ofere o apreciere obiectivă. Hans hotărîse să nu lase să se întîmple aşa ceva şi în cazul său.

Pe cartonaş se afla un vers enigmatic, asemănător cheii unui joc de cuvinte încrucişate. Se aşteptase la aşa ceva. Ceea ce nu prevăzuse era că, venind de la Chaim Aleuker, soluţia avea să fie copilăresc de simplă.

Citi cu glas tare, fără să accentueze ritmul:

– Îţi voi da nişte exerciţii şi nişte silogisme ale înţeleptului. Doamnă, vei merge, doamnă, vei vorbi, doamnă, vei merge şi vei vorbi cu mine?

– E... este un fel de poezie, cred, îndrăzni Dany. Computerul bibliotecii spune că se referă la o veche melodie englezească numită *Cheile din Canterbury*.

– Bănuiesc că ai încercat în primul rînd la Canterbury, contracară el, mai usturător decît avusese intenţia.

Ultimul lucru pe care îl dorea era ca ea să-şi piardă cumpătul în asemenea măsură, încît să abandoneze toate speranţele de a găsi drumul spre petrecere şi să stea acasă numai pentru plăcerea de a-i strica lui timpul liber.

Ea se înroşi, cu toate că s-ar fi putut crede că era prea bătrînă pentru o astfel de reacţie, şi răspunse, uimitor, cu o şoaptă în loc de un ţipăt.

– Nu se poate. În orice caz, nu în oraşul originar. Au căzut atîtea bombe în Anglia răsăriteană... Dar mai există un Canterbury în Noua Zeelandă, aşa că am încercat acolo, dar nu se afla nimeni care să-mi dea un al doilea cartonaş, şi...

– A, asta e! Îi dădu înapoi cartonaşul. Atena! Lyceum! Aristotel a fondat acolo o şcoală de filozofie numită Şcoala Peripatetică – Şcoala Mersului – datorită obiceiului său de a se plimba în timp ce-şi ţinea lecţiile.

– Eşti sigur? întrebă ea cu îndoială.

– A... nu! Nu sînt nici măcar sigur că Lyceum încă există, chiar şi în ruine. Dar cred că ar fi posibil. Atena a fost printre puţinele capitale care n-au fost aruncate în aer, nu-i aşa? Uite, verifică ideea asta. Dacă nu este bună, vino înapoi, poate am să găsesc o alternativă.

Hans era gata să încununeze cu un sărut contribuţia lui la distracţia zilei, dar începutul gestului său se pierdu. Dany îi smulse cartonaşul şi se îndreptă aproape în fugă spre skelter, aruncîndu-i peste umăr un cuvînt de mulţumire, care fu practic tăiat în două cînd efectul de transmisie o deplasă.

Tipic!

Măcar îl lăsase în pace. Pentru această mică binecuvîntare, Hans făcu o reverenţă de mîntuială înspre cel mai apropiat simbol al vieţii – în hol, ţineau o ţestoasă, fiindcă Dany refuzase să se mulţumească cu o simplă plantă în locul vizibil unde oaspeţii îşi făceau o primă impresie despre „Reşedinţa Dykstra“ –, înainte să închidă uşa etanşă a camerei obscure.

Interfața E

Tată!
Ai vrut să te onorez
Ca un fiu respectuos și iubitor.
Tată!
Îți sînt într-adevăr îndatorat fiindcă
Tu ai fost acela care mi-ai dat viață.
Tată!
Nu trebuie să-ți închipui că sînt nerespectuos,
Dar cea mai bună cale pe care mi-o imaginez
ca să te onorez,
Tată,
E să gîndesc altfel și să fac alte greșeli.

Mustafa Sharif

5

Desigur, doctorul Frederick Satamori nu venise din Japonia continentală, ci din Okinawa (din nou, asocierea cu ideea de „insulă"!). Vizita lui avea motive foarte întemeiate.

Întîlnirea cu Mustafa avu loc în Camera Leoparzilor – animale pe care stăpînul casei nu le văzuse niciodată şi pe care de-abia şi le putea imagina. Asta pentru că ele se aflau doar în picturile de pe pereţi. Acestea fuseseră acoperite cu lac. Nici măcar discontinuităţile minuscule dintre o culoare şi alta nu revelau detaliile fine ale desenului pentru degetele cercetătoare ale lui Mustafa.

Imaginaţia lui Mustafa populase totuşi camera cu o ameninţare veşnic trează: tensiunea alertă a sălbăticiunilor ce trebuie să adulmece, să localizeze, să doboare şi să învingă prada. Văzător sau orb, Mustafa, care se obişnuise de timpuriu cu realitatea unor abstracţiuni, precum „foamea“, înţelegea bine conceptele de „căutare“ şi „vînat“. Să vină aici însemna să simtă anticipat gustul sîngelui.

Cu toate acestea, nu avea nimic împotriva lui Satamori. Ar fi putut alege Camera Elefanţilor, a Peştilor, a Florilor...

N-avea importanţă. Amîndoi erau aici, mirosea a ceai sau cafea – aromele erau amestecate. Satamori venise recent dintr-un loc care-l înmiresmase cu iz de iasomie, de levănţică şi cu fumul provenit din arderea unui lemn răşinos într-un foc deschis.

Satamori se ridică şi strînse mîna întinsă a gazdei, rostind saluturile de rigoare, care transmiteau mai puţine informaţii decît transpiraţia palmei lui.

Acest bărbat, se gîndi Mustafa, *e speriat. Aşa sînt şi eu. Dar el, deşi bun cunoscător, nu pare să-şi dea seama de asta.*

Bun!

Relaxîndu-se, Mustafa se aşeză şi întrebă:

– Fred, de ce te-ai deranjat personal cînd există riscul ca eu, nepoliticos, să te fac să aştepţi? Ar fi trebuit să-mi telefonezi!

– Există momente, zise Satamori sec, cînd așteptarea legăturii te face mai nerăbdător decît atunci cînd aștepți să treci de un privater. Astăzi...

– Servitorii mei te-au făcut să aștepți în skelter? îl întrerupse Mustafa îngrozit.

– Nu, nicidecum! Au fost toți plini de amabilitate! N-a fost ideea mea să te deranjez, ci a lui Ali; eu am fost chiar fericit să-mi întrerup călătoria.

– Să-ți întrerupi...?

– Ei bine, da. Trebuie să fac astăzi înconjurul lumii, pentru a ajunge la celălalt capăt al ei. Trecerea de la zori la seară nu mai este chiar atît de ușoară pentru mine. Îmbătrînesc.

– Nu-i adevărat, zise Mustafa.

– Ești amabil, dar mi-e teamă că este adevărat. Încă n-am șaizeci de ani, dar efortul începe să mă facă să înțeleg ce înseamnă bătrînețea.

Satamori oftă zgomotos și sorbi din cafeaua pe care o alesese din gama de aperitive disponibile.

– Și la fel, adăugă el după o pauză, simt prea mulți dintre noi.

Mustafa aștepta.

– În orice caz, relua vizitatorul, am considerat că merita să risc să-ți întrerup contemplația; mă mulțumesc să stau pe-aici vreo oră-două pînă cînd Ali își pierde răbdarea. M-am gîndit că am putea merge împreună la petrecerea lui Chaim.

– Ce petrecere?

Satamori aproape că scăpă ceașca din mînă.

– Bine, dar... în mod sigur, dintre toți, tu trebuie să fii...

Vocea i se pierdu.

– Încep să înţeleg, zise Mustafa. Te referi cumva la petrecerea de căutare a comorii?

– La ce altceva?

– Înţeleg, murmură Mustafa, savurînd ironia conştientă a expresiei. Şi tu chiar crezi că prin răspîndirea în toată lumea a cheilor ce ar putea ajunge la oameni aleşi la întîmplare şi care vor avea nevoie de un coeficient de inteligenţă mediu pentru a le dezlega, putem găsi viitoarea generaţie de conducători şi administratori ai Pămîntului?

– Eu... nu îmi pot imagina o cale mai bună, încuviinţă Satamori. N-ar fi trebuit să pomenesc de acest lucru. Îmi pare rău. Pur şi simplu nu mi-am dat seama că tu nu eşti de acord.

Mustafa se lăsă pe spate, întinzîndu-şi membrele amorţite. Zise:

– N-am afirmat că nu sînt de acord. E vorba de ceva mai profund, de forţa care ne-a dat naştere.

Urmă o tăcere scurtă, deplină. În cele din urmă Satamori zise:

– Eşti adept al Drumului Vieţii? Se presupune că ar trebui să fii...

– ...Musulman, fiindcă am ales să trăiesc în Egipt? îl întrerupse Mustafa. Nu, deloc. Eu sînt un sceptic. Dar am ales Egiptul fiindcă aici ciclul anotimpurilor, creşterea şi scăderea Nilului i-au învăţat pe oameni să creeze categoriile absolutului: măsuri stricte ale distanţei, spaţiului, timpului trecut... Deseori mă gîndesc la moarte. Cînd o fac, sînt sigur că mai degrabă aş muri în credinţa parveniţilor moderni decît în cea a înaintaşilor mei. Nu ţi-a trecut niciodată acest lucru prin minte? Iartă-mă; nu este o întrebare

pe care să o pui unui prieten. Orbirea mă face uneori să fiu lipsit de tact.

– Dar... Îl putea auzi pe Satamori umezindu-şi buzele... Găzduieşti ceremoniile musulmane aici, în casa ta.

– Da, într-adevăr. Dar în ceea ce priveşte Coranul... ei bine, nu vreau să par arogant, dar şi eu aş fi putut să alcătuiesc o carte mai bună de revelaţie divină. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Biblia creştină şi pentru micuţa Carte Roşie! Mustafa rîse ca să atenueze greutatea vorbelor.

– Şi, fără îndoială, ai fi putut să editezi şi doctrinele Drumului Vieţii, replică Satamori.

– Dragul meu prieten, chiar am făcut-o... *am făcut-o!*

Tăcerea deveni aproape sufocantă. În cele din urmă Satamori se forţă să spună:

– Dacă asta este încă una dintre glumele tale subtile, trebuie să ierţi unui străin că nu...

– Ah, fac ceea ce fac întotdeauna fără să mă pot abţine! se plînse Mustafa. Cînd sînt întrerupt din compunerea unui poem – a, nu te învinovăţi, progresez foarte încet, iar rezultatul va fi cu atît mai bun dacă sînt întrerupt de o noapte de somn – cînd *sînt* întrerupt, am tendinţa să devin arţăgos. Te-am jignit fără să vreau. Spune-mi că scuzele mele ţi-au dat satisfacţie!

– Nu am fost jignit, murmură Satamori.

– A, mă bucur! Dar te-am făcut să mă bănuieşti că fac o glumă proastă, nu-i aşa? Ar trebui să elimin şi această idee. Ceea ce am spus am vrut să fie înţeles în sens literal. Am editat multe dintre rostirile prinţului Knud – dintr-o versiune englezească, e-adevărat, nu din suedeza originală – şi dacă există o formă, un aspect, o structură a tex-

telor care pleacă din atelierele noastre, e fiindcă eu am impus-o.

Satamori inspiră şuierător, părînd că aduce tot frigul iernii nordice (casa familiei Eriksson ascunsă în noaptea arctică!) şi ameninţarea unui nou Ragnarök, care domina fluxul skelterului. Trecu un timp.

În cele din urmă, Mustafa zise gînditor:

– Uneori eşti tentat să te întrebi cum vede lumea ceea ce faci... Se întîmplă rar ca un artist să fie mulţumit că lucrul care-l determină să fie mîndru e anonim şi neconfirmat. În cazul meu, acest paradox e adevărat. A fost dureros să descopăr că toate dogmele printre care am fost crescut sînt false. Dar nu sînt singurul aflat în această situaţie. Ceea ce probabil pot pretinde e că sînt singurul care a făcut ceva.

– Mă bucur că n-ai spus asta mai devreme, replică Satamori. N-aş fi...

Suna ca şi cum era gata să se ridice. Mustafa întinse o mînă, pe nevăzute, ca să-l oprească.

– Prietene! Aminteşte-ţi, n-am făcut ceea ce-am făcut ca să te insult pe tine sau credinţa ta, ci numai ca să ofer lumii, pe cît puteam, o lumină după ce ea a fost răpită ochilor mei.

O undă a ochilor lui strălucitori, dar lipsiţi de vedere, se întoarse, orientîndu-se după zgomot, ca să-l înfrunte şi să-l ţintuiască pe bărbatul mai în vîrstă.

– Eu... Da, desigur. Satamori se aşeză la loc. Chiar şi aşa, eu...

– Tu mai crezi că a-i onora pe strămoşi este una dintre obligaţiile principale ale omului. Nu te contrazic. Prefer să... să mai adaug ceva.

Tonul lui Mustafa era doar insistent, fără să fie lingușitor. O cale îngustă pe care jongla cu vorbele.

– Cel puțin trebuie să recunoști că e mai bine să-i onorezi pe strămoși pentru ceea ce au făcut bine decît pentru greșelile pe care, dacă ar avea ocazia, le-ar regreta.

Satamori ezită.

– Cred c-am citit un poem de-al tău pe această temă, murmură el. În traducere, din păcate.

Mustafa aproape se cutremură. Era atît de aproape de ceea ce se temuse în ultima oră: ideea că cineva, pînă la urmă, îi va privi opera și va vedea prin ea. Se stăpîni. Cînd răspunse, nici un tremur nu-i străbătu vocea:

– Mă bucur întotdeauna cînd cineva citește și-și amintește poeziile mele, în orice versiune ar fi. Ești de acord că punctul meu de vedere este valabil?

– Cred că n-am de ales. Satamori oftă adînc. Cred că... această continuitate a credinței noastre ne-a purtat prin perioada groaznică de după Explozie. Dacă n-am fi avut credințele noastre, ca să le folosim ca pe niște cîrje, nu ne-am fi ridicat niciodată, nici măcar în măsura în care am făcut-o pînă acum.

– Pe de altă parte, zise Mustafa, tocmai din cauză că ne-am agățat de credințele noastre așa cum am făcut-o, am ajuns la punctul de a lovi nebunește în toate direcțiile cu una dintre cele mai îngrozitoare arme. Explozia s-a produs acum două generații, dar a lăsat o cicatrice atît de adîncă în psihicul comun al omenirii, încît vom face orice ca să evităm o repetare. Pentru un tînăr inteligent din ziua de azi, este mai important că am trecut printr-o criză de populație asemănătoare, cu o precizie incredibilă, cu aceea a iepurilor infectați cu mixomatoză, ori a lemingilor sau a oricărei specii ce a depășit capacitatea mediului de-a o

susţine. Gîndeşte-te la corali sau la steaua de mare coroană-de-spini, dacă vrei! Cum îţi spuneam, ni s-a demonstrat astfel că sîntem supuşi legilor naturii. Asta este ceva mai important decît felul cum acei visători idealişti de odinioară concepeau omul ca fiind superior rudelor sale animale. Mai mult, atîţia dintre noi au murit. Pe măsură ce redeschidem zonele contaminate ale planetei, descoperim că păşim printr-un imens cimitir. E aproape imposibil să ignorăm prezenţa cadavrelor unor strămoşi ai noştri.

– Te-ai priceput întotdeauna să vorbeşti, Mustafa, zise Satamori. Azi te întreci pe tine însuţi şi ai atins punctul nevralgic. Jumătate din mine ştie că trebuie să luptăm cu frica superstiţioasă de moarte, căci altfel vom fi mereu izolaţi faţă de uriaşele ţinuturi care devin iarăşi zone locuibile. Avem nevoie de acel spaţiu, tocmai fiindcă trecem printr-o criză tipică de populaţie. Cealaltă jumătate a mea nutreşte o veneraţie iraţională faţă de strămoşi, ca şi cum ar fi devenit fantome, sau spirite, sau oricum ai vrea să le numeşti, iar noi nu trebuie să-i deranjăm.

Puse deoparte ceaşca de cafea, acum goală, şi refuză oferta amabilă a lui Ali de a i-o umple iarăşi.

– Pe de altă parte, inventînd privaterul, Chaim ne-a eliberat de acea desfiinţare terifiantă a intimităţii, care era atît de alarmantă pentru noi încît nimic nu ne-ar fi oprit să... Dar ţi-am mai spus asta şi nu te-am convins.

– Mi-e teamă că nimic nu mă va convinge că, aplicînd aceleaşi principii care aproape ne-au dus la sinucidere, putem să ne salvăm de problemele care au mai rămas, spuse Mustafa pe un ton de regret. Aş vrea să pot crede asta. Ar face viaţa mai simplă, nu-i aşa? Dar, de fapt, sînt sigur că numai o reevaluare completă a locului nostru pe planetă, a relaţiei noastre cu alte forme de viaţă, pe scurt,

o renunţare la aroganţă ne va face capabili să scăpăm de alt şi alt dezastru şi poate chiar de cel final, similar Exploziei. Oricît de sceptic aş fi, privesc învăţăturile Drumului Vieţii ca fiind capabile să încurajeze o umilinţă adecvată în noi, genul de atitudine care, singură, ne poate permite să supravieţuim.

Îşi adună pulpanele halatului şi se ridică.

– Aşadar, nu voi participa la petrecerea de căutare a comorii pusă la cale de Chaim, nici chiar cu invitaţie directă. Nu vreau să văd cum altă generaţie de manageri, birocraţi şi administratori înconjoară această specie a noastră cu o reţea de fire de oţel, de legi inflexibile şi de regulamente. Nu vreau să fiu părtaş la perpetuarea unui sistem care condamnă la moarte două treimi din omenire. Mai bine să mori de ciumă, foamete sau frig decît să fii omorît de actul voluntar al unui alt om!

– În multe privinţe sînt de acord, în multe, nu...

Satamori se ridică şi el, clătinînd din cap. Mustafa putea să-i audă frecarea uşoară a părului de pe ceafă cu gulerul tare al hainei protocolare.

– Se va ajunge, afirmă Mustafa, la necesitatea ca omenirea, de acum încolo, să fie guvernată de artişti, nu de politicieni. Nu se poate concepe un alt mod de organizare pentru o societate ce vrea să supravieţuiască. Trebuie să dezvoltăm o estetică a guvernării, liberă de piedicile ideologice; trebuie să ne punem soarta în mîinile celor care obţin satisfacţie artistică din contemplarea unei comunităţi bine organizate. Aceştia îşi vor bate capul în orele dimineţii cu o hibă din schema lor, aşa cum şi eu mă chinui, fără somn, cu un vers dintr-un poem pînă cînd, brusc, acesta se dă peste cap şi iese cum trebuie.

– Şi tu crezi că indivizii aflaţi la putere nu-şi fac deja asemenea probleme? contracară Satamori. Oh, ba da, ba da! Dar, întrucît s-a discutat despre munca ta şi mai am o oră de pierdut pînă mă duc la Chaim, m-aş bucura să facem un tur prin atelierele tale...

– Plăcerea e de partea mea, zise Mustafa, înclinîndu-se.

Astfel că următoarea oră o petrecură plimbîndu-se prin acea parte a casei lui Mustafa unde lucrau ajutoarele lui. Avea acum peste o sută. Erau orfani de ambele sexe, pe care îi recrutase de mici – părinţii lor muriseră violent sau de boală – şi îi învăţase o meserie care avea să le ofere slujbe pe viaţă. Unii lucrau în scriptorium, copiind nu numai poeziile lui Mustafa, ci mult mai numeroasele texte vechi, scrise mai ales în arabă. Existau şi unele în limbi europene. Pentru acestea era folosită o scriere clasică de cancelarie, împodobită cu splendide miniaturi, alese după modele date de scribul şef, Muley Hassan. Alţii lucrau la moara de hîrtie, transformînd preşuri vechi, paie, coji de porumb şi alte zeci de substanţe vegetale amestecate, în coli noi de hîrtie cu marginile netăiate. Alţii lucrau la legătorie, unde aerul mirosea plăcut a lipici şi a clei, şi unde se făceau ultimele retuşuri la volume care-şi impuneau preţurile pentru colecţionarii din lumea întreagă, indiferent dacă cel care le cumpăra putea sau nu să le înţeleagă conţinutul.

Lui Satamori îi plăcu imediat o colecţie de vechi basme populare. Plăti pe loc cinci mii, ca să se asigure că avea să o primească după ce va fi terminată şi legată corespunzător.

Interfața F

Odată, un nebun care iubea aurul
Și-a omorît rivalul ca să ia
Minunata statuie de aur a unui zeu.
Temîndu-se să nu fie prins
El a topit statuia
Spunînd că focul n-o să-i distrugă valoarea.
A fost găsit mort de foame
Într-o vale fără apă
Cu oasele goale ale degetelor strîngînd aurul.
Nu-l consider nebun
Fiindcă n-a putut mînca aurul,
Ci fiindcă frumusețea e hrana sufletului.

Mustafa Sharif

6

Hans tremura cînd intră în camera obscură. Întotdeauna se întîmpla așa cînd se întorcea dintr-o expediție secretă. Era nervos fiindcă nu putea ști dinainte dacă va avea de arătat ceva pe măsura riscului asumat.

Era din ce în ce mai greu să cumpere peliculă de bună calitate. Autoritatea Economică, desigur, ştia pînă la ultimul centimetru cîtă se fabrica, aşa încît el era dependent de stocul recuperat. De foarte multe ori, acesta era voalat de radiaţii.

Tipul Neo-Polaroid era mai uşor de procurat; evaluatorii, pur şi simplu, nu puteau să determine dacă un anume cumpărător spunea adevărul, cînd pretindea că stricase jumătate din cantitate, fiindcă era beat şi aruncase pozele nereuşite la gunoi în urmă cu o lună. Hans n-ar fi îndrăznit însă să apeleze la Neo-Polaroid, fiindcă acesta trebuia developat imediat ce se făcea expunerea, iar a purta cu el dovezi vizibile ale călătoriilor lui clandestine ar fi fost curată sinucidere. Un film putea fi voalat cînd deschideai capacul carcasei – modificase cîteva intenţionat, ca să-i fie mai uşor în caz de urgenţă – şi întotdeauna lua cu el şi un film-momeală, făcut în locurile pe care avea dreptul să le viziteze. Desigur, Dany nu-i ştia secretul. Într-un acces de deprimare l-ar fi trădat, fără îndoială.

Fredonînd în întuneric, mişcîndu-se cu uşurinţa dată de practica îndelungată (de cele mai multe ori se gîndea la orbire în timp ce lucra), se hotărî ca, de data asta, să înceapă cu filmul cel mai important, şi nu cu al doilea, făcut în timp ce se îndrepta spre întîlnirea cu Mustafa. Pe acesta putea să-l mai folosească. În orice caz, se îndoia de calitatea lui. Pregăti baia de developare, deschise carcasa cu un fior de emoţie...

Brusc, îl orbi o lumină strălucitoare. Uşa era larg deschisă.

Rămase ca o stană de piatră, privind filmul stricat.

O voce stridentă îi rodea mintea, ca un vierme ce atacă miezul unui măr.

– Hans, ai avut dreptate cu Atena! Există acolo o stație a unui skelter public numită Lyceum. Numai că ei îl scriu într-un mod ciudat. Așa că m-am dus acolo, iar cineva mi-a schimbat cartonașul cu un altul. Nici pe ăsta nu pot să-l dezleg... Ah... E ceva în neregulă?

Pierdute: pînze de păianjen. Pierdute: praf ca zăpada netulburată de pași. Pierdute: acel „după“ de nerecuperat, potrivit cu acel „înainte“ reconstituit...

În următoarele cinci secunde fu gata s-o omoare. Dar se răzgîndi. Se gîndi la ceva mai dulce și mai potrivit. Aruncă filmul și se întoarse, amabil în expresie și în voce.

– Ei, ce spune al doilea cartonaș?

Ea i-l întinse nesigură. Ca și primul, avea o cheie. Răspunsul, dacă nu cumva scăpase din vedere vreun amănunt ridicol de subtil, nu putea fi decît Oaxaca.

– Poți să-l dezlegi? îl îndemnă Dany. Vreau *atît* de mult să ajung la petrecerea lui Aleuker!

– Da, sigur, pot, confirmă el, înaintînd ca și cînd ar fi dorit să aibă o lumină mai bună asupra cartonașului. Și continuă, după ce respiră adînc: Dar, ce te face să crezi că Aleuker te vrea pe tine ca oaspete? El invită oameni destul de inteligenți ca să rezolve singuri aceste ghicitori: oameni versați, bine informați și demni de cunoscut. Tu, pe de altă parte, ești stupidă, proastă, lacomă, egoistă, plicticoasă și total neatentă față de alți oameni. Cînd ai intrat acum peste mine, ai stricat ceva ce prețuiam foarte mult. Totul este mort și îngropat fiindcă ai fost prea nerăbdătoare ca să mai bați la ușă!

– Dar te-am întrebat dacă este ceva în neregulă! se văită ea.

Hans ignoră întreruperea.

– Așadar, cred că ar fi o idee bună să mă feresc o vreme din calea ta, fiindcă, dacă te mai văd azi, o să te bat

măr. Mă voi duce eu la petrecerea lui Aleuker. Şi, pînă mă întorc, furia o să mi se mai domolească.

– Nu! N-o să-mi furi ocazia! zise ea, agăţîndu-se de el cu mîinile leneşe şi durdulii. Hans o pălmui pe obrazul stîng şi, în timp ce ea se dădea înapoi – convinsă de durere că el vorbise serios –, el se îndreptă spre skelter.

Ecoul blestemelor ei păru să-l urmeze, deşi ştia că este imposibil.

Călătoria nu fu nici scurtă, nici rapidă, dar el o savură din plin.

La staţia Oaxaca, ce domina aeroportul abandonat, ploua. În holul skelterului, prin crăpăturile din acoperişul de beton, apa caldă şi murdară picura în găleţi de plastic fără mîner.

Un tînăr zdrenţăros îi schimbă cartonaşul cu un altul, sub privirile atente ale unor avizi de călătorie care pretindeau că n-ar fi aşa ceva: un grup mare, de cîteva sute, aşa-numiţii blocaţi, atît de îngroziţi de călătoria cu skelterul, încît nu-şi puteau aduna curajul să treacă de bariera inexistentă care-i despărţea de grupurile cabinelor de transport. Nu-i reţinea imposibilitatea de a plăti: călătoria cu skelterul nu costa nimic. Aşa se cuvenea să fie. Nu există nici o modalitate de a stabili preţul unei viteze infinite şi al unui consum nul de energie. În plus, resursele de imaginaţie şi ingeniozitate ale omenirii fuseseră micşorate cu mult mai mult de două treimi cînd apăruse criza de populaţie. Era deci imperativ să se poată transporta talentele disponibile acolo unde acestea erau necesare.

Zdrenţărosul îi dispreţuia pe blocaţi şi nu ascundea acest lucru, deşi nici el nu putea folosi skelterele mai mult ca ei. Dar, cel puţin, motivul lui era tangibil: era un

purtător de brățară, sclipirea trădătoare a metalului strălucitor apărea de sub manșeta unei mîneci desfăcute. Pe lîngă aceasta, se afla departe de casă; avea fața lată a unui chinez din nord, iar cînd i se vorbea răspundea ca un papagal: *No hablo español!*

Nici măcar nu realizase că Hans îi vorbise în engleză. Întrebîndu-se de ce-o fi fost condamnat, bănui că s-ar putea să fi jucat la ruleta-skelter – avea vîrsta potrivită, un aer sfidător și aparținea unei culturi care moștenea fatalismul; Hans își aminti de protejații lui Mustafa de la Luxor.

Din motive evidente, vizita rareori locuința complicelui său, dar își amintea foarte bine acea primă călătorie pe care-o făcuse în scopul de-a se recomanda drept colecționar al unor cărți a căror valoare avea probabil să crească. Această scuză era plauzibilă; avusese partea lui dintr-o descoperire excepțional de valoroasă de echipament tehnic – în special aparate optice, din sudul Austriei – și voia un mijloc de investire a chilipirului.

Admitea că Mustafa oferise adăpost unor copii care altfel ar fi murit în șanț și că îngrijirea lor, cumpărarea stocurilor necesare pentru scriptorium, legătorie și restul operațiunilor îl costau în fiecare an o mare sumă de bani... Cu toate acestea, Hans își avea părerea lui despre o organizare care furniza atîția tovarăși de pat nubili. Era conștient că Mustafa afișa tradiționala indiferență arabă față de sexul acestora.

Totuși, îi datora lui Mustafa realizarea unei ambiții arzătoare. Pentru acest lucru, nici un preț nu putea fi considerat prea mare, indiferent cum erau folosiți acei bani. Iar legătura dintre acei tineri de la Luxor și acest tînăr de la Oaxaca, numai cu puțin mai mare, era neînsemnată: se rezuma la bănuiala că această persoană care-i înmîna cartonașul de la Aleuker ar fi putut fi genul lui Mustafa.

Atunci de ce îi venise această idee?

Motivul îi apăru, deodată, evident. Se întrebă, pe jumătate conştient, ce-ar face dacă ratarea ocaziei de-a participa la petrecerea lui Aleuker ar aduce-o pe Dany pe punctul de a-l părăsi.

Aproape că se răzgîndi şi vru să se întoarcă imediat acasă. Era sigur că nu avea să-şi mai găsească niciodată o nevastă; era prea mare concurenţa. (Ciudat, acest dezechilibru de la 5 la 3 putea crea o asemenea libertate de alegere pentru o minoritate!) Dar îşi întări hotărîrea. Nu merita să fie însurat dacă trebuia să fie pus în faţa unor lucruri asemeni celui pe care Dany tocmai îl făcuse. Mai bine să trăiască singur, să închirieze o femeie cînd avea chef, să găsească poate o tovărăşie masculină acceptabilă care să-i ţină casa – nu era o ruşine în asta, nu în ziua de azi...

În orice caz, ceva îi întrerupse şirul gîndurilor.

Unii dintre ochii care-l fixaseră în timp ce studia noul cartonaş nu aparţinuseră blocaţilor. Un grup separat de vreo doisprezece pasageri, cei mai mulţi tineri, îl văzuseră cînd se adresase zdrenţărosului. Fără îndoială, şi ei urmăreau calea trasată de Aleuker. Oare cîte invitaţii trimisese? Dacă plasa fusese azvîrlită destul de mult ca s-o cuprindă şi pe Dany, era logic să fie mii.

Existau aşadar mai mulţi zeloşi care urmăreau scurtături imaginare, formînd coduri LNA pe computere sublegale, căutînd ultima adresă cunoscută a lui Aleuker sau riscînd să primească o brăţară pentru dare de mită funcţionarilor de la sistemul skelter care ar fi putut să audă vreun zvon în legătură cu locul unde se desfăşura petrecerea.

În grupul prezent aici se afla o fată atrăgătoare în vîrstă de vreo douăzeci de ani, un produs al amestecului fantastic de gene pe care îl determinase skelterul. Numai faţa ei amintea de strămoşi originari de pe cel puţin trei conti-

nente. Ea şopti ceva unui însoţitor de vîrsta ei, apoi înaintă curajoasă spre Hans, legănîndu-şi şoldurile în rochia lungă şi arborînd un zîmbet strălucitor.

În mod obişnuit, Hans, ca orice alt bărbat din generaţia lui, ar fi profitat de ocazie, savurînd şansa de-a schimba chiar şi numai cîteva vorbe cu ea. Dar acum era imun la trucurile feminine. Se îndreptă spre cea mai apropiată cabină de transport liberă şi formă un cod, ca şi cum dezlegase enigma dintr-o privire.

De fapt n-o făcuse; pur şi simplu se îndreptă spre ieşirea publică de la Gozo – un cod pe care îl memorase de multă vreme, deoarece Karl Bonetti îşi primea pacienţii într-un fost hotel din apropiere, acum închiriat pentru birouri. În mod inevitabil, skelterul distrusese în întregime afacerile hoteliere. Nimeni nu era nevoit să închirieze o cameră peste noapte, indiferent cît de departe se afla de casă. Putea să doarmă în propriul lui pat şi să lucreze la celălalt capăt al lumii. Karl chiar asta făcea. Hans avea ideea vagă că psihiatrul locuia, de fapt, în Groenlanda, dar din motive destul de întemeiate şi de numeroase, codul lui de acasă nu era niciodată dezvăluit.

La staţia Gozo, Hans se aşeză pe o bancă de piatră şi – cu o oarecare bucurie, care îl surprinse, fiindcă nu se gîndise niciodată să meargă la o petrecere de căutare a comorii – dezlegă înţelesurile duble, complexe, ale unui fals haiku. Acesta îl conduse spre insula Pitcairn, unde găsi un alt tînăr cu mai multe cartonaşe, chiar mai dificile decît cel de la Oaxaca. Tînărul primise pentru a doua oară o brăţară. Mîna dreaptă îi lipsea, ca mărturie a eficienţei circuitului de siguranţă din prima brăţară. Cu brăţara se putea intra într-un skelter... Acest lucru, sau o probabilă tentativă

de a-şi scoate inelul de metal declanşase o încărcătură explozivă concentrată în interiorul brăţării.

Foarte neplăcut.

La Pitcairn mai existau trei posesori de cartonaşe. Umblau de colo-colo, prea timizi ca să se apropie de Hans: o femeie de vîrstă mijlocie şi doi bărbaţi cam bătrîiori, avînd acel aer prăfuit pe care savanţii par să-l capete indiferent de formaţia lor culturală, din cauză că petrec prea mult timp în biblioteci neîngrijite.

În orice caz, Hans nu avu nevoie să-şi refolosească trucul fiindcă dezlegă imediat enigma: Bucureşti. Exista un joc groaznic de cuvinte cu termenul „lei", în mod clar făcut să-i îndrepte pe cei mai puţin atenţi spre Honolulu. Din Bucureşti luă un skelter particular pînă în Noua Zeelandă, gîndindu-se că, dacă Dany ar şti cît de aproape fusese de ţintă cînd nimerise în Canterbury, ar muri de ciudă. Va fi grozav să-i spună cînd se va întoarce acasă şi s-o vadă agitîndu-se...

Brusc, se opri. Ştia că i se dăduse de data asta codul pentru o locuinţă particulară şi că se afla unde trebuia. Păşi pe covorul dintr-un hol de recepţie spaţios, avînd aproape treizeci de metri lungime. Perdelele erau trase la ferestre, deşi trebuie să fi fost încă destul de lumină afară. Se ştia: familiilor bogate de pe planetă nu le păsa de noapte şi de zi.

Hans era singur şi în jurul său domnea o linişte mormîntală; oricît îşi încordă auzul nu reuşi să audă nimic.

Interfața G

Pe vremea aceea erau uriași pe pămînt.
Faptul este atestat de documente.
Astăzi tu sau eu putem să facem înconjurul lumii din trei pași.
Asta nu înseamnă că tu și eu am devenit uriași.

Mustafa Sharif

Apusul Soarelui păta marea cu puncte luminoase ce păreau nenaturale, ca într-un tablou de Van Gogh. Întins într-un șezlong, Chaim Aleuker admira apusul, sorbind din punciul cu rom. Aleuker era un adevărat arhetip al succesului rafinat: subțire, dar reușind să aibă burtă, extraordinar de bine îmbrăcat, cu o bluză largă, neprotocolară, și pantaloni sport de mătase naturală. Avea părul aranjat impecabil, iar pe degete îi străluceau inele vechi, valoroase.

Casa – cea mai mare dintre cele trei domicilii ale sale – dădea spre un mic golf orientat spre nord-vest. De fiecare parte a acestuia erau dealuri înverzite, care coborau pînă la stîncile cenușii și sterpe. Între ele se afla o mică plajă cu nisip. O barcă cu pînze și una cu motor se legănau, legate de un debarcader micuț. Scena ar fi putut aparține secolului trecut. Asemenea priveliști puteau fi întîlnite doar în cîteva locuri pe Pămînt.

În jurul lui, șezînd sau plimbîndu-se, în grupuri de doi sau trei, vorbind aproape în șoaptă, erau oaspeții pe care-i invitase și care formau nucleul petrecerii lui de căutare a comorii. Era foarte improbabil să sosească cineva nou înainte de ora opt p.m. Aleuker făcuse chiar și un pariu în această privință cu Boris Pech, de la Departamentul de Dezvoltare – și încă nu se făcuse șapte și jumătate.

Așa că, pentru a-i ține de urît și pentru a aprecia valoarea oricăruia dintre necunoscuții care vor găsi drumul prin labirintul de „chei“ aranjat cu grijă, Aleuker invitase cincisprezece dintre egalii lui să vină direct. Pentru o întreagă generație de după Explozie, puterea personală, influența și inițiativa însemnaseră foarte puțin; omenirea supraviețuia într-o situație complet nefirească; era o adevărată realizare să-ți păstrezi sufletul și trupul la un loc... Expresia asta nu mai era valabilă, acum lucrurile reveniseră, mai mult sau mai puțin, pe un făgaș normal. Un nou echilibru fusese stabilit, fuseseră trasate noi demarcații între clasele sociale, cuvintele *bogat* și *sărac* căpătaseră noi înțelesuri.

În adevăratul sens al cuvîntului, această mînă de oameni, zece bărbați și cinci femei, puteau fi numiți conducătorii Pămîntului. Ei salvaseră cel mai mult dintre ruine.

Pe traseele fixate de ei, societatea se ridicase cu un imens efort, ca o locomotivă deraiată care scîrţîie iarăşi repusă pe drumul ei, avansînd atentă la alte eventuale defecte de pe linie. În mod sigur, nu era o soluţie pe gustul fiecăruia. Elita (Aleuker ura acest cuvînt) număra cam unu la sută din populaţia supravieţuitoare. Era un fapt banal, care rezultase din efectul îngrozitor de traumatic al Exploziei. Indiferent care erau motivele invocate de oameni cînd nu voiau să aibă de-a face cu skelterele (principii religioase, căutarea de noi temeiuri sau orice altceva), adevărul putea fi definit cu un singur cuvînt: teama.

Fiindcă le era teamă să împartă ceea ce era de fapt la dispoziţia tuturor – cu excepţia celor care căpătaseră cîte o brăţară pentru încălcarea codurilor, folosirea sistemului pentru jaf sau acoperirea unei crime – deveneau uneori geloşi şi încercau să saboteze munca noilor conducători. Din cînd în cînd, cîte o bandă ataca ieşirea dintr-un skelter sau dădea o lovitură la un bogătaş. Cei care procedau aşa preferau să-i aducă pe toţi la statutul lor de oameni care se bălăcesc în noroi, şi nu să se înalţe pe calea liberă, deschisă spre adevăratele realizări.

Elita era mult prea restrînsă. Resursele ei umane erau atît de încordate, de solicitate, încît le puteai auzi vibrînd. Trebuia făcut ceva pentru a fi lărgită. O idee amuzantă, întîmplătoare, apăruse nu de mult în conversaţie: să se organizeze o petrecere de căutare a comorii, de felul celor atît de gustate de oamenii limitaţi, aflaţi pe treapta de jos a utilizatorilor skelterului. O distracţie obişnuită să fie transformată într-un adevărat test pentru oamenii cu minţi ascuţite şi animaţi de dorinţa de-a deveni mai buni.

Merita, în mod clar, să fie făcută încercarea, deşi Aleuker avea puţine speranţe că o să se realizeze ceva.

– Încă te mai aştepţi să cîştigi pariul, Chaim? întrebă o voce alături de Aleuker.

Vorbise Boris Pech, afabil, elegant în costumul lui albastru de velur, şeful Departamentului de Dezvoltare, cel mai nou dintre departamentele administrative planetare. Se dezvoltase dintr-un mic nucleu al Autorităţii Economice şi avea ca misiune inventarea unor noi mijloace de exploatare a ceea ce vechea lume lăsase în cantităţi uriaşe: piese de schimb pentru maşini învechite, jucării pentru adulţi de care nimeni nu mai avea nevoie, maşini pentru jocuri de noroc şi altele asemenea. Boris Pech descoperise nenumăratele şmecherii nou-nouţe şi fusese automat ales şef al Departamentului de Dezvoltare atunci cînd acesta fusese creat, în urmă cu cinci ani.

Nu se făcuse multă publicitate în jurul activităţii lui; opinia publică era încă împotriva inovaţiilor. Dar, mai devreme sau mai tîrziu, oamenii aveau să descopere că progresul mai era posibil, în ciuda tuturor dificultăţilor.

Chaim chicoti:

– Mai sînt douăzeci de minute, zise. Iar cheile pe care le-am lăsat sînt destul de dificile... Vorbeai cu Fred Satamori, nu-i aşa? Era posomorît cînd a sosit. I s-a întîmplat ceva?

Trecu un chelner cu tava de băuturi şi gustări. Boris se servi înainte să răspundă:

– Nu chiar, dar într-un fel da, zise el în cele din urmă.

– Înţeleg. Ai căpătat obiceiul să faci şarade, şi acum vorbeşti într-un jargon misterios.

– Dimpotrivă. Spun purul adevăr. Pe drum, Fred s-a oprit pe la Mustafa Sharif, crezînd că se numără şi el printre invitaţi şi gîndindu-se că ar putea veni împreună. Ştii, colecţionează operele lui Mustafa de mai multă vreme decît oricine.

– A... Chaim lovi uşor, cu un inel, marginea paharului, gînditor. Şi Mustafa era supărat că nu a fost invitat, nu?

– Nu, deloc. Fred zicea că n-ar fi venit chiar dacă ar fi fost invitat. Nu este de acord cu încercarea noastră de a perpetua... sistemul managerial pe care l-am dezvoltat.

– Deci, în cele din urmă a recunoscut asta, spunînd-o în atît de multe cuvinte? Interesant. Şi puţin îngrijorător...

Boris clipi.

– Nu înţeleg.

Chaim se întinse, ridicîndu-se pe jumătate din şezlong, ca şi cum ar fi dorit să împiedice începutul unui cîrcel. Zise:

– Poate exagerez, dar cred că Mustafa este un om periculos. Nu ţi-a sărit niciodată în ochi faptul că este practic singurul dintre... dintre noi, nu găsesc un termen mai bun, care a reuşit să se integreze într-o comunitate non-skelter?

– Şi asta îl face periculos? Aş zice dimpotrivă! E timpul să...

– Desigur, desigur! îl întrerupse Chaim. Dar cum a reuşit? Gudurîndu-se; prin ceea ce s-ar putea numi necinste evidentă. Ai participat vreodată la acele întîlniri pe care le organizează în zilele de mare sărbătoare islamică, atunci cînd imamii vin şi recită Coranul toată noaptea? El

nu este un credincios. La naiba, a editat cele mai multe dintre cele ce sînt cunoscute acum ca învăţăturile prinţului Knud şi nu crede în Drumul Vieţii mai mult ca tine! Presupun că ai rămas un bun materialist dialectic?

Boris chicoti.

– La fel ca oricine în zilele astea. Nu cred că tăticul Lenin – ca să nu mai vorbim de bunicul Marx – ar avea multe idei în comun cu mine, dacă am avea ocazia să stăm de vorbă. S-a întîmplat însă ca modelul sovietic să ne fie la îndemînă atunci cînd a trebuit să încercăm reconstruirea economiei mondiale.

– A, l-am jefuit din plin, constrînşi fiind. Dacă n-am fi redistribuit cu forţa resursele disponibile, mult mai mult de două treimi din omenire ar fi murit; dacă n-am fi intervenit ori de cîte ori vreo grupare extremistă locală se hotărîse să caute răzbunare; dacă nu i-am fi pus în valoare pe cei care posedau talentul necesar pentru a lucra cu noi şi nu împotriva noastră, creînd replica unui grup privilegiat de membri de partid... Nu, n-am fi făcut niciodată reparaţiile pe care am reuşit să le facem, chiar aşa provizorii cum sînt.

– Mustafa nu vrea să recunoască necesitatea, nu-i aşa?

– Nu, într-adevăr. Şi niciodată n-am fost prea sigur din ce motiv. Nu-mi pot da seama dacă, fiindcă urăşte din tot sufletul tot ce ţine de zilele şi mijloacele de odinioară sau fiindcă, în secret, este un ambiţios.

Boris rămase cu gura căscată. După o pauză, zise:

– Îmi duc aminte de un citat, cred, deşi nu reţin exact cuvintele. Un poet englez care s-a referit la oamenii cu aceeaşi ocupaţie ca a lui...

– A, da. „Legislatorii nerecunoscuţi“, nu-i aşa?

– Da, exact. Era Shelley?

– Am uitat. Dar l-ai menţionat bine în acest context. La reşedinţa lui din Luxor, Mustafa se poartă ca un calif, nu-i aşa? Joacă un rol pe care oamenii de acolo îl recunosc, fiind destul de nesofisticat ca să dorească o distincţie între bogaţi şi săraci; a intrat sub pielea lor, după cum am spus. Este necinstit.

Boris ezită. Spuse:

– Chiar şi aşa, este o minciună cusută cu aţă albă, în mod clar. Viaţa ar fi mult mai uşoară pentru mulţi dintre noi, inclusiv pentru tine, dacă am face la fel. Nu-i o coincidenţă că atît de mulţi dintre noi trăiesc azi pe mici insule, unde îi poţi cunoaşte personal pe cei care fac necazuri şi îi poţi, eventual, linişti.

– Să-i mituieşti ca să-i linişteşti?

– Din cînd în cînd e necesar şi acest lucru. Nu există alternativă. Este o situaţie la fel de dificilă ca aceea a lumii de acum treizeci de ani.

– Nu, nu şi iar nu, replică Chaim. Un lucru pe care *nu* trebuie să-l facem este să clădim fundaţia viitorului pe dezamăgire. Ştiu, există oameni care mă urăsc de moarte. Se află chiar de cealaltă parte a acestor dealuri. Arătă cu degetul mare peste umăr. Practic, uneori le simt respiraţia în ceafă: maori adăpostiţi în fundăturile tihnite ale vechilor tradiţii, albi din comunitatea engleză care au fost crescuţi în credinţa că ţara-mamă este cea mai mare de pe pămînt şi încă nu acceptă că ea nu mai există... Oficial, sînt evreu; asta le dă un motiv suficient ca să mă urască, chiar dacă mi-am cumpărat legal terenul. Asta fiindcă au fost întotdeauna convinşi că orice evreu cu avere a căpătat-o în mod

necinstit. Dar singurul fel în care nu trebuie să îndrăznim a fi de acum încolo este să fim ipocriți, Boris! Nu trebuie să imităm minciunile care au distrus vechea lume, nu trebuie să ne prefacem că bogații sînt o povară, nu trebuie să ne ridicăm împotriva inteligenței, nu trebuie să predicăm o fraternitate iubitoare, cu Biblia într-o mînă și cu o bombă cu hidrogen în cealaltă!

Boris aprobă sobru.

– Deja am făcut niște pași în direcția asta. Declarînd sistemul skelter liber și deschis...

– Ha! Chaim își înghiți băutura. Ce vede puștiul ambițios de la țară cînd merge pentru prima oară la ieșirea dintr-un skelter? Blocați, sute de blocați, și purtători de brățară care îi taie calea! Știi că uneori aceștia atacă oamenii care încearcă să intre într-o cabină de transport?

– Da, am auzit de așa ceva. Ar trebui pur și simplu să punem paznici...

– Asta-i exact ce *nu* trebuie să facem! izbucni Chaim. Patrule armate în stațiile skelter? Nu pot găsi un mod mai bun de a introduce nebunia trecutului în ceea ce am sperat și ne-am rugat să fie un viitor mai luminos! De fapt, acesta a fost motivul principal pentru care am fost de acord cu organizarea acestei petreceri. Sper cu disperare că va apărea cineva care să gîndească în termeni de non-gărzi, non-arme, non-zăvoare. Și, prin asta, non-privatere. Dacă am putea găsi cîțiva oameni, numai o mînă de oameni care au trăit toată viața considerînd skelterul drept un lucru normal, care s-au adaptat la el în loc să-l privească de parcă ar fi un monstru mecanic înspăimîntător...

Cu o înfățișare lugubră, clătină din cap.

– Ceea ce-ai spus mi-a adus aminte de ceva, murmură Boris. Cum merge aventura ta particulară de reabilitare?

– Poftim?! A, cu sălbatica? Rău, fir-ar să fie! De fapt, am de gînd să abandonez. Pînă acum nu mi-am dat seama cît de oribile trebuie să fi fost prejudecățile trecutului și nici cît pot ele să mutileze un copil cu o inteligență nativă. Subliniez, ea este încă un copil. Am încercat tot ce mi-a trecut prin minte: convingere, rugăminți, forța exemplului, instruire sistematică, mită... Nu merge. Se vorbește de oameni cărora le era frică și de propria lor umbră. Prin ceea ce i-au făcut au determinat-o să-i fie frică și de propria-i materialitate!

– Dar o să vină aici în seara asta?

– S-ar putea. Eu i-am spus să vină. Dar nu-ți pierde timpul cu ea, nu merită.

Brusc, un sunet melodios se auzi de la clopoțelul de pe peretele casei. Toți cei aflați în curtea interioară priviră în mod reflex în acea direcție. Recăpătîndu-și imediat amabilitatea obișnuită, Chaim sări în picioare, privindu-și ceasul.

– Tocmai am pierdut pariul! Încă nu este ora opt, și cineva a reușit să ajungă aici! Mă întreb cine o fi?...

Interfața H

Fără îndoială că ești mai inteligentă, iubita mea,
Și nu vei încerca să mă faci gelos pe un rival.
Pe lume sînt atît de puține fete frumoase
și deștepte
Încît m-aș simți egoist să țin vreuna numai
pentru mine.
Alege deci drept amanți oameni pe care
să-i pot respecta.
Altfel îmi voi pierde tot respectul pentru tine.

Mustafa Sharif

8

La început mirat, apoi enervîndu-se, Hans înaintă în camera cu tavan înalt în care îl transportase skelterul care îi aparținea, după toate probabilitățile, lui Chaim Aleuker. Privaterul era scos din funcțiune, lucru care se potrivea cu ideea de petrecere deschisă tuturor nou-veniților. Camera însă nu se potrivea. La celălalt capăt se aflau mese lungi,

acoperite cu şervete albe şi scorţoase, ce ascundeau probabil farfurii cu mîncare, pahare şi sticle de băutură. Pe pereţi erau tablouri minunate, de felul celor pe care te aşteptai să le cumpere Aleuker. Dar nu se auzea nici un sunet, nici chiar muzică, nimic care să sugereze o petrecere festivă.

Oare, printr-un miracol, ajunsese el înaintea tuturor? Sau întreaga afacere nu era decît o păcăleală crudă? Se spunea că în atmosfera rarefiată a oamenilor bogaţi şi privilegiaţi se dezvoltase un simţ deformat al umorului...

Brusc, o uşă se deschise şi intrară doi servitori: un lacheu şi o fată în casă, îmbrăcaţi cu uniforme identice, verzi, brodate cu şnur alb. Desigur, amîndoi purtau brăţări; nimeni din cei cu liber acces la sistemul skelter n-avea motive să accepte o muncă de servitor. Fata avea o faţă foarte urîtă, brăzdată de o cicatrice pornită de la tîmpla stîngă şi pierdută sub gulerul înalt al jachetei. Cu toate acestea, avea o siluetă superbă: piept plin, talie subţire, şolduri mari. Hans se întrebă în treacăt de ce fusese atît de proastă încît să se pomenească cu o brăţară, cînd ar fi putut să aleagă dintr-o mie de bărbaţi doritori.

Îi urară bună seara – da, desigur, aici trebuia să fie seara devreme –, iar lacheul îi ceru cartonaşul care-l condusese aici. După ce-l studie, îl întrebă cum se numeşte, repetă încet numele şi îi făcu nou-venitului un semn cu mîna spre ferestrele acoperite pînă cu o clipă în urmă, cînd servitoarea dăduse draperiile la o parte.

Ieşi la iveală o curte interioară încadrată de vegetaţie, cu marea dincolo de ea, unde femei şi bărbaţi îmbrăcaţi incredibil de elegant priveau spre el în expectativă.

Instantaneu, lui Hans i se uscă gura. Plecase de acasă într-o asemenea grabă, încît nu se obosise să-și schimbe hainele lui obișnuite: o bluză cu mîneci scurte și pantaloni șifonați de bumbac, destul de subțiri încît să poată fi îndesați într-un costum izotermic, cu buzunare umflate de nenumărate nimicuri. În plus era și nebărbierit, iar părul îi era ciufulit ca un cuib de pasăre.

– Pe aici, domnule, îl îndemnă servitorul. Stăpînul meu este nerăbdător să vă cunoască.

Era prea tîrziu ca să dea înapoi. În afară de asta, îl recunoscuse deja pe faimosul Aleuker, care radia de ceea ce părea să fie o plăcere sinceră. Servitoarea făcu să gliseze o parte din fereastra înaltă din tavan pînă în podea, iar Hans trecu dincolo în urma servitorului, ca să-și întîlnească gazda.

Nici unul nu schiță vreun gest ca să-și dea mîna. Obiceiul se pierduse; fuseseră prea multe boli contagioase. Pe de altă parte, prietenii apropiați se sărutau în public mult mai des decît se obișnuia în vechea cultură occidentală: un gest care transformase simpla simpatie într-o dorință de a împărtăși riscul. Foarte ciudat! Hans își blestemă capul încărcat cu date lipsite de importanță. Toate aceste chipuri, unele albe, unele cafenii, unele galbene...

– Ce plăcere! zise Aleuker cu căldură. Mi-e teamă că nu ți-am reținut numele cînd l-a repetat servitorul...

– Hans Dykstra, se auzi murmurînd. Sînt recuperator, din...

Ezită. Nu era nici o problemă că-și spusese profesiunea; era ceva respectabil și respectat, dovedind că cel care-o practica se pricepea s-o facă. Însă nu știa dacă era o formulă corectă să se refere la domiciliul lui într-un cerc

înalt ca acesta. Se ştia că respectul pentru viaţa particulară valora infinit mai mult decît averea cuiva.

Cum Aleuker părea că aşteaptă, Hans îşi termină declaraţia:

– Din Malta. Valletta, mai exact.

– A, da? N-am mai fost acolo de foarte multă vreme, zise Aleuker, în timp ce Hans se gîndea cu întîrziere la un corolar pentru ultima lui supoziţie: putea să presupună că obsesia în privinţa vieţii particulare se diminuase, pe măsură ce mijloacele disponibile s-o protejeze se dezvoltaseră? Aveam un prieten acolo, continuă Aleuker. Poate îl cunoşti pe Christos Micallef?

Hans clătină din cap.

– Norocul tău. E o ticăloasă adevărată.

– ...?

Dar, înainte să apuce să răspundă ceva, un clopoţel sună. Aleuker privi brusc dincolo de Hans, în casă.

– Hm! Se pare că a început asaltul. Sper că n-am subestimat numărul – întreg proiectul a fost calculat, dar... Ei, asta-i bătaia mea de cap, nu a ta. Serveşte-te cu o băutură, simte-te ca acasă şi scuză-mă cît mă duc să-l întîmpin pe numărul doi.

Hans nu fu surprins cînd se întoarse şi îl recunoscu pe cel de-al doilea sosit. Era fata pe care o întrezărise la Oaxaca. Aleuker afişă un zîmbet pînă la urechi. Veselia îi mai scăzu un pic cînd o urmă prietenul ei. Asta ar fi trebuit să fie amuzant. Dar Hans n-avea chef să găsească ceva distractiv. Era sincer speriat de propriul său curaj. Era la fel de anacronic aici ca un creştin habotnic la un ritual al Drumului Vieţii. Poate ar trebui să plece imediat?

Nu, la naiba cu ideea asta! Cel puţin o oră se purtase curajos, iar absenţa lui nu durase îndeajuns de mult pentru ca Dany să aibă remuşcări. Scopul lui principal fusese atins: era aici, vorbise personal cu Aleuker, chiar dacă se aştepta să fie uitat după cinci minute. Nimeni nu va fi îngrijorat dacă se va pierde pentru o vreme într-un colţ liniştit.

Se îndreptă spre un chelner care tocmai trecea, luă un pahar de vin şi, întorcîndu-se, văzu că un om simpatic, purtînd un costum de velur albastru, îi zîmbea.

– Mulţumesc că m-ai ajutat să cîştig pariul cu Chaim! exclamă acesta. Nu se întîmplă în fiecare zi să poţi lua bani de la tipul ăsta. A insistat, înţelegi? A zis că, ţinînd seama de computerele lui – de fapt sînt ale mele, ce naiba! – nimeni nu va dezlega enigmele lui stupide şi nu va sosi aici înainte de ora locală opt seara. Dar iată că ai apărut tu şi-ai făcut ţăndări timpul lui limită!

– A... Da? murmură Hans, abţinîndu-se să-şi consulte ceasul, care i-ar fi indicat o oră total nesemnificativă.

– Ei bine, da. Ai sosit cu mult timp înainte, afirmă omul în albastru. Apropo, eu sînt Boris Pech. Am auzit că eşti recuperator?

– Sînteţi *faimosul* Boris Pech? nu se putu abţine Hans.

– Poftim? Bărbatul clipi. A, da, ai putea spune şi aşa. Cel de la Departamentul de Dezvoltare, dacă la asta te referi. Dar tocmai voiam să te întreb: lucrezi cumva vreodată în Europa?

– A... din cînd în cînd. Atunci cînd căpătăm permisiunea să explorăm o zonă ce a fost declarată ca fiind lipsită de ciumă şi de radiaţii.

– Mă întreb dacă n-ai dat peste ceva care ne-ar putea ajuta să ieşim din impas. Am cercetat amănunţit America de Nord, Rusia, puţin din Japonia, pînă unde am putut să ajungem. Europa este ultima noastră speranţă, deşi bănuiesc că ar putea fi ceva şi în Brazilia... Dar, desigur, Brazilia e cel mai nesănătos loc de pe pămînt în ziua de azi.

– Aşa am auzit, murmură Hans.

În acel moment existau mai puţine ştiri din interiorul Americii de Sud chiar decît din Africa Centrală sau China. Nu era o simplă întîmplare faptul că în acestea două din urmă, oamenii, după ce deciseseră că skelterele erau ceva rău, fuseseră capabili să-i măcelărească pe călători de cum îi vedeau. Se desfăşurau războaie sîngeroase, întrucît zeci de conducători locali mărunţi încercau să-şi formeze noi imperii, masacrîndu-i pe cei care îndrăzneau să li se opună.

– Ei bine, problema este următoarea, continuă Pech. Anul trecut, ai noştri au pus un skelter pe Lună, după cum ştii. Fără îndoială, te-ai întrebat de ce nu am folosit drăcia asta pînă acum!

Hans confirmă. Auzise de această aventură anunţată drept prima garanţie a capacităţii omului de a depăşi realizările ştiinţifice ale perioadei pre-skelter, pe care atît de mulţi oameni o priveau ca pe un fel de Epocă de Aur. Dar nu se aşteptase să poată discuta neprotocolar cu unul dintre experţii responsabili de acest proiect.

Adînc în amintire îi răsună o vorbă aruncată de Dany, într-un moment de inspiraţie, în timpul uneia dintre frecventele lor certuri, şi pe care, din fericire, nu avusese inteligenţa s-o mai folosească din nou. Îl rănise. Îl acuzase că se tîra la picioarele trecutului, fiindu-i teamă să între-

prindă ceva ce ar putea da o formă viitorului, chiar și viitorului său personal.

E adevărat, nu prea fusese încurajat să procedeze altfel. Contactul lui cu oameni care să aibă idei noi și modalități de a le pune în aplicare se reducea la raportarea depozitelor secrete de bunuri industriale pe care le dezgropa. Misiunea lui era să le descrie și să le identifice, iar nu să indice la ce-ar trebui ele folosite.

Singurul lui proiect cu adevărat personal nu avea să fie cunoscut pînă după moartea sa... Această decizie era o judecată sănătoasă.

Cu glas tare, rosti:

– Da, acest lucru m-a nedumerit. De ce?

– Fiindcă cele mai bune măsurători ale noastre nu ne-au dat cîmpul de transmisie cu o precizie mai bună de doi centimetri în plus sau în minus. Desigur, la o asemenea distanță mare, pare lipsit de importanță. Pe Pămînt această problemă nu există: să se greșească cu doi milimetri nu înseamnă nimic și se pot compensa automat fluxurile de crustă și alte neplăceri minore. Iată de ce visăm cu toții să facem rost de un lot din acele lasere de foarte înaltă precizie la care, se zice, lucrau cei de la Zeiss din Jena cînd...

Hans îl lăsă să trăncănească în continuare. N-avusese nici cea mai vagă idee că distanța pînă la Lună fusese măsurată cu o precizie de mai puțin de doi centimetri, dar nu avea de gînd să o recunoască. Nu intenționa să vorbească foarte mult la petrecere. Avea să se străduie să asculte.

Din felul cum vorbea Pech era evident că engleza nu era limba lui maternă, așa cum nu era nici a lui Hans. Hans

şi Dany se născuseră din părinţi francezi şi flamanzi, el în Anvers, ea într-un sat de lîngă Liège.

Dar Pech folosea această limbă cu o fluenţă şi un vocabular care-l făceau pe Hans să pară un şcolar înapoiat, deşi acesta îi decretase lui Dany, cînd se căsătoriseră, că vor folosi engleza atît în particular, cît şi în public. Ea fusese de acord că propunerea era rezonabilă. Engleza era prima sau a doua limbă a majorităţii celor care supravieţuiseră Exploziei, mai răspîndită decît oricare alta, cu excepţia chinezei şi a limbii swahili. Nici una dintre acestea nu fusese însă răspîndită, asemeni unor pete de culoare, pe întreg globul. Dar îi persista neplăcut în minte şi era teribil de conştient cît de mică era zona din marea ei bogăţie pe care ajunsese s-o exploateze. Iar dacă Pech era un exemplu tipic de prieten al lui Aleuker...

Chiar era. Aşa încît Hans persistă în hotărîrea lui, descoperind aproape imediat că acest lucru era atît un avantaj – un ascultător răbdător era automat catalogat drept „încîntător" –, cît şi un păcat. Hans se înţelegea rareori bine cu străinii şi se aşteptase ca prietenii lui Aleuker să privească petrecerea de căutare a comorii ca pe-o glumă. Dar aceştia nu păreau cîtuşi de puţin dornici să-şi etaleze superioritatea. Evident, considerau că oricine rezolva cheile criptice merita să fie tratat ca unul la fel de bine informat şi de inteligent ca ei.

Acest lucru îi dădu lui Hans o senzaţie de caldă strălucire interioară, tulburată doar de faptul că era obligat să-şi menţină rolul de „bun ascultător" în loc să... Să îndrăznească? Nu! *Nu!* Nu trebuie să pomenească ceea ce, într-o zi, va adăuga propriul lui nume în registrul celor faimoşi, proiectul lui secret... (La naiba, ce vin este ăsta?

Trebuie să fie unul tare, dacă îi trece prin cap să-şi recunoască preocupările ilegale!)

N-are importanţă. Să fie tratat de membrii acestui grup exclusivist ca un egal, oricît de temporar, era o distincţie. În ultimul deceniu, ştirile începuseră să fie iarăşi acceptabile, pe măsură ce durerile psihologice ale rasei umane începeau să se vindece şi, o dată cu dizolvarea naţiunilor, indivizii deveneau capete de afiş. Indivizi, ceva de genul: „Fred, l-ai cunoscut pe Hans, cel care a ajuns primul la petrecere?" Era vorba de omul de ştiinţă din Okinawa, Frederick Satamori, directorul adjunct al Autorităţii Skelter. (Ce-ar gîndi oare dacă ar şti că se află faţă în faţă cu un infractor?) Sau: „Ingrid, dragă, am auzit că ai pierdut pisicile! Asta înseamnă că acum n-a mai rămas nici una?" O compătimea pe doctor Ingrid Castelnuovo, biologul care tocmai eşuase în salvarea de la dispariţie a pisicii domestice. (Ea era de atîta vreme adepta Drumului Vieţii, încît lui Hans aproape îi era ruşine să-şi recunoască aderarea la această credinţă)...

Îşi imaginase că aceste persoane nu sînt reale, din moment ce nu te puteai apropia de ele; se auzise de ele, dar nimeni dintre cei pe care Hans îi cunoscuse nu le întîlnise vreodată. Şi totuşi, acea idee trebuie să fi fost falsă. Această duzină şi ceva dintre prietenii cei mai apropiaţi ai lui Aleuker, selecţionaţi din foarte numeroasele lui cunoştinţe, aceşti oameni cu talente considerate remarcabile în orice epocă, se amestecau mulţumiţi cu străinii care se tot revărsau din skelterul fără privater: timizi, oameni evident rezervaţi, de vîrste înaintate, care trebuie să fi trecut prin agonia nehotărîrii înainte de a ajunge la concluzia că, pentru ocazia de a-l cunoaşte pe Chaim Aleuker, merita

să profite de cheile pe care învăţătura lor îi făcea capabili să le descifreze; tineri studenţi aroganţi, evident hotărîţi să dovedească faptul că erau pe măsura celor mai bătrîni; fete drăguţe şi prostuţe, care ajunseseră aici în umbra iubiţilor lor cu un coeficient de inteligenţă mai ridicat...

Fantastic! Şi, în plus, o distracţie grozavă! Ora pe care Hans singur şi-o acordase era pe sfîrşite, însă el modifică timpul limită, hotărîndu-se să stea cel puţin încă pe atît.

Interfața I

Cine este vecinul meu?
Întrebă necunoscutul.
Profesorul răspunse cu o parabolă
Despre un om care făcea o călătorie.
Cine este vecinul meu?
Întreb din nou.
Farisei și leviți dintr-un milion
Trec de cealaltă parte a ușii skelterului meu.

Mustafa Sharif

9

Lăsîndu-se vesel în voia conversației stimulatoare, a băuturii de primă calitate și a mîncării delicioase – aici, în sudul îndepărtat, în mare, încă se găseau pești sănătoși și o bună parte a pămîntului putea fi cultivată în maniera tradițională, dacă era protejat împotriva ploii –, Hans se desfătă în secret cu imaginea zilei de mîine.

Avea s-o facă pe Dany să plîngă, să plîngă cu adevărat, descriindu-i cu însufleţire ocazia unică pe care ea singură o pierduse stricînd filmul lui preţios... Desigur, n-ar fi dezlegat „cheile“ care ar fi condus-o aici. Îi va da de înţeles, destul de clar, ca să nu înţeleagă greşit, că ar fi fost fericit să o însoţească la petrecere, aici ar fi strecurat-o cu abilitate în discuţii ce depăşeau nivelul ei, ar fi ajutat-o să lase impresia că nevasta tipului aceluia, Dykstra, nu arată cine ştie ce, dar trebuie că este destul de deşteaptă, în spatele faţadei sale tăcute... În decursul vieţii lor conjugale Hans fusese obligat să-şi asume asemenea sarcini neplăcute în locul ei, dar, întrucît îi găsea pe aceşti străini de elită atît de plăcuţi, era convins că trucul i-ar fi reuşit şi într-o companie nemaipomenit de distinsă. În folosul lui, dacă nu al ei.

Îl văzu din nou pe Frederick Satamori, la celălalt capăt al curţii interioare, în timp ce se deplasa de la un grup la altul, întotdeauna binevenit, şi se gîndi la enormitatea infracţiunilor pe care, în conformitate cu standardele oamenilor de ştiinţă, le comitea.

Acest eveniment va trebui, în mod cert, înregistrat în dosarele sale secrete. Într-o zi, cineva va citi relatarea lui despre această petrecere şi va rîde în hohote.

Spera să mai aibă şansa să vorbească cu Aleuker. Avea deja pregătit un gambit pentru început. Asta fiindcă prezenţa numeroaselor plante din hîrdaie şi vase în vasta curte interioară sugera că proprietarul ar putea fi adeptul Drumului Vieţii. Dar ocazia nu apăru. Scăldat în adulaţie, inventatorul părea să ţină piept unui grup mare de admiratori, ori de cîte ori trecea la o distanţă de la care Hans îl

putea auzi: întotdeauna un grup diferit, dar mereu acelaşi subiect – privaterul.

– Cînd mă gîndesc ce s-ar fi întîmplat cu lumea fără el...! spuse cineva tare, şi Hans glosă cinic:

– Şi ce zici că s-ar fi întîmplat cu lumea fără el?

Nu rostise cu voce tare cuvintele. De fapt, era copleşit de un fior tăcut de aprobare. Lipsită practic de orice alt mijloc de transport pe distanţe mari – fiindcă industria nu mai exista ca să înlocuiască aparatele de zbor şi pachebo-turile oceanice distruse de Explozie, ca să nu mai vorbim de petroliere, cargoboturi şi avioanele-cargo; nu exista destul petrol ca să se pună în funcţiune camioanele şi maşinile rămase; căile ferate fuseseră lăsate în paragină în cele mai multe dintre ţările avansate –, omenirea nu avea nici o alternativă viabilă pentru skelter. Era ieftin, nu foarte dificil de construit şi foarte trainic.

Totuşi, el fusese cauza Exploziei. La un deceniu după ce fusese introdus, devenise periculos şi ameninţa să infecteze rasa umană cu ohlofobie generalizată.

Modelele de început trebuiau să fie accesibile oricărui om care forma codul potrivit, indiferent dacă era prieten sau duşman, căci ar fi costat zeci de mii ca să activeze cristalele de forţă. Skelterele nu puteau fi închise sau deschise, puteau numai să vibreze într-o stare permanentă de freamăt. Dacă erau închise, trebuiau trimise înapoi la fabrică pentru a fi energizate din nou. Această operaţie ar fi costat trei sferturi din cheltuiala iniţială.

Anii groaznici ce urmaseră Exploziei reprezentaseră o perioadă de instabilitate, indiferent dacă vreun sistem de transport avea să supravieţuiască sau dacă fiecare skelter de pe Pămînt avea să fie distrus de bande nebune de

bandiți, escroci, criminali, delincvenți juvenili și chiar soldați străini care năvăleau ca lăcustele în orașe. Fusese ideea Vestului să transporte sabotorii cu ajutorul skelterului în teritoriul „inamic", dar cînd Estul le-o plătise cu aceeași monedă, puțini privilegiați care posedau skeltere private supraviețuiseră pentru a regreta investiția făcută. Skelterele din Combloc erau publice și puteau fi păzite.

Nu că paza lor ar fi schimbat ceva în cele din urmă...

Chinuit de convingerea că o invenție făcută în propria lui țară, Suedia, determinase prăbușirea civilizației, prințul Knüd fusese îmboldit să creeze doctrina Drumului Vieții și s-o răspîndească în milioane de exemplare și într-o sută de limbi, pe propria lui cheltuială, în cele mai îndepărtate colțuri ale globului – o pledoarie din inimă pentru ca umanitatea să înceteze să alerge după idoli și ideologi, să învețe să accepte realitatea, să considere acest cvasi-Ragnarök doar o criză de populație, pe care orice specie trebuie s-o suporte atunci cînd există o înmulțire excesivă.

Pledoaria eșuase. Invenția lui Aleuker – privaterul – restabilise o aparență de normalitate în lume.

În scurtă vreme, skelterul încetă să fie o amenințare și deveni un mijloc de reconstrucție, adunînd laolaltă fragmentele izolate ale civilizației sfărîmate. Acum, comerțul cu coduri se număra printre cele mai odioase infracțiuni ale secolului XXI, favorizat în aceeași măsură de opinia publică și de legile schematice, dezorganizate, cîrpite din resturile unei duzini de tradiții legale eterogene.

(În casa aceea din Umeå: fuseseră spioni sau sabotori cei care omorîseră familia Eriksson? Mustafa fusese imediat convins. Reflectînd, Hans înclina să opteze pentru criminali. Prizonierii fugari, înainte de apariția brățării, ar

fi ucis bucuroşi ca să scape cu bine şi cu atît mai mult după introducerea ei, cînd skelterul era singura modalitate de scăpare.)

Dar viaţa nu mai era de-acum insuportabilă. Resursele rămase erau bine exploatate, şi altele noi erau descoperite; prietenii puteau să locuiască la fel de uşor pe alt continent sau pe altă stradă, ceea ce era bine. Îi va lua omenirii mult timp ca să asimileze lecţia cea brutală. Oricum, cel puţin exista o cultură care dădea semne că evoluează într-o direcţie raţională.

Hans clătină din cap înţelept, deşi puţin ameţit, spunîndu-şi solemn că era oaspetele unui binefăcător universal şi că nu trebuia să fie iritat de faptul că zeci de oameni continuau să se interpună între el şi gazdă.

Ameţit? Hm... Poate ar fi o idee bună să se ducă să vadă mîncarea etalată în holul în care intrase prima oară. Un timp, o muzică liniştită răsunase în curtea interioară; în ultimele cîteva minute volumul ei crescuse şi cîteva perechi dansau. Fuseseră aprinse lumini strălucitoare, ascunse printre copaci sau agăţate de streşinile acoperişului. Hans nu observase cînd se înnoptase.

Se duse înăuntru, îşi luă o farfurie şi-l lăsă pe servitor să i-o umple cu carne de ren afumată, peşte proaspăt preparat cu maioneză şi salată orientală crocantă, o combinaţie tipică a zilei. Foamea rupsese cele mai multe bariere ale prejudecăţilor care separau bucătăriile naţionale. Savură mîncarea, dorindu-şi ca acasă să-şi poată permite să combine, la fiecare masă, alimente din trei părţi diferite ale lumii.

După ce termină, luă încă un pahar de vin de pe o tavă şi se lăsă pe spate în scaunul lui. Se părea că venise momentul să plece. Era pe la mijlocul holului de primire, între skelter şi ferestrele întredeschise care dădeau spre curtea interioară. De aproape o jumătate de oră nici o sosire nu făcuse clopoţelul delicat să sune, iar privaterul fusese reactivat. Ar fi înţelept să nu-şi forţeze norocul. Dar, brusc, toate hotărîrile lui dispărură într-o clipită.

Întîmplător, se uita spre o uşă instalată în peretele opus, cînd acesta se deschise cîţiva centimetri şi lumina căzu pe chipul unei fete: ochi mari, sfioşi, ca ai unei căprioare. Ea aruncă o privire, îl văzu şi imediat vru să închidă uşa.

În mod spontan, Hans descoperi că fata micşorase distanţa dintre ei şi îi zîmbea. Se auzi spunînd:

– Bună!

Ea îi răspunse într-o limbă pe care Hans n-o mai auzise de ani de zile – era mai degrabă un dialect atît de asemănător, încît îl înţelese perfect. Fata murmură o scuză şi încercă a doua oară să închidă uşa.

Hans o opri, întinzînd braţul şi întrebînd pe un ton ridicat:

– Eşti olandeză? Sau flamandă?

Uimită, ea eliberă marginea uşii şi-şi dădu puţin capul pe spate, cu ochii aceia mari, întunecaţi, fixaţi pe chipul lui.

– Nu, nu, sînt din Brazilia, dar...

Brazilia?

Nu reuşea să înţeleagă. Nu putea să se concentreze decît asupra prezenţei ei. Era mică de statură, subţire, dar bine făcută – atît cît se putea observa prin costumaţia lungă, maronie, pe care o purta, în contrast izbitor cu hainele ţipătoare ale celorlalţi invitaţi. Faţa îi era ovală,

gura generoasă, părul negru și lins, mîinile delicate – într-un cuvînt, era frumoasă. Și tînără. Putea să aibă între paisprezece și douăzeci de ani.

– De ce te ascunzi? o mustră în limba lui maternă. Îi atinse mîna, uimit de propria-i îndrăzneală. O fată frumoasă ca tine ar trebui să fie vedeta petrecerii. Vino!

Vreme de o clipă fata păru înclinată să se opună. Apoi cedă și ieși în hol cu aerul unui animal sălbatic, aruncînd priviri sfioase în toate părțile. Hans era conștient că se afla în centrul atenției: cum reușise acest om îmbrăcat în haine de lucru ponosite să o farmece pe *ea?* Hans savură senzația.

– Trebuie să mănînci ceva și, poate, un pahar cu vin și...

Cuvinte pe care nu le mai rostise de ani de zile îi veneau prompt în minte și fu răsplătit auzind-o răspunzînd: da, da, te rog!

Dar nu era limba olandeză. Era un idiom foarte înrudit cu olandeza, dialectul *plattdütsh.* Cum Dumnezeu ajunsese ea să vorbească un asemenea dialect în Brazilia?

Din spatele lui, brusc, auzi vocea lui Chaim Aleuker:

– A! Hans, văd c-ai găsit-o pe Barbara! Succes, și vezi dacă poți s-o faci să înflorească puțin!

Hans tresări atît de violent, încît aproape vărsă farfuria cu mîncare pe care o umpluse pentru fată. Se întoarse, dar Aleuker trecuse deja și dispărea în direcția curții interioare.

– Deci ți se spune Barbara! exclamă el, recăpătîndu-și stăpînirea de sine.

Fata scutură din cap cu hotărîre.

– Nu, mă cheamă Anneliese Schenker.

– Dar sînt sigur că Aleuker ți-a zis...

– E o glumă de-a lui. Zice că „Barbara“ înseamnă „fată sălbatică“... şi crede că sînt o sălbatică!

În vocea ei răzbătea o notă de furie; îşi îndreptă umerii, îşi strînse pumnii şi privi mînioasă după Aleuker.

Hans ezită numai o clipă, apoi zise:

– Bănuiesc că vrei, poate, să vorbeşti cu cineva despre tine. Nu poţi să găseşti cu uşurinţă oameni care vorbesc limba ta. Eu o vorbesc, mai mult sau mai puţin. Ce-ar fi să mergem să stăm acolo, să nu fim în drumul nimănui? Promit să ascult tot ce-mi vei spune.

Îi dădu farfuria cu mîncare. Ea o luă şi, după o eternitate în miniatură, răspunse:

– Da, vă rog, domnule. Aş fi atît de fericită dacă aş putea vorbi cum trebuie cu cineva, în loc să mă lupt cu engleza pe care o înţeleg numai pe jumătate.

Incredibil! Incredibil! Conversez în tête-à-tête cu această fată pe care o soarbe din ochi orice bărbat sensibil de aici... Cum s-a întîmplat? Nu contează! Bucură-te! Bucură-te!

Se concentră asupra povestirii ei.

Venea într-adevăr din Brazilia. Vorbea o limbă atît de apropiată de a lui pentru că provenea dintr-o colonie de fundamentalişti protestanţi germani. După primul război mondial, aceştia se hotărîseră să se rupă de luxul imoralei Europe şi să ducă o viaţă sfîntă pe un nou teritoriu.

Mintea lui Hans şovăi, realizînd că vorbea cu o creştină. Era ca şi cum ar fi fost transportat înapoi în timp!

Refuzînd să accepte maşini, radiouri, telefoane – ca să nu mai vorbim de skelter – cu topoare de piatră şi pluguri trase de cai, ridicaseră un orăşel înfloritor la o sută de mile

de orice spaţiu locuit şi îl numiseră Festeburg. După un cîntec religios, îi explică ea.

Comercializau produsele locale. O dată sau de două ori pe an încărcau într-o barcă legume, pînză, obiecte artizanale, vîsleau în aval spre un oraş-tîrg unde le schimbau pe unelte, cuie, sîrmă şi alte bunuri, cele mai multe din metal, pe care ei nu le puteau fabrica singuri. În afară de asta, nu mai aveau contacte cu restul lumii.

Bunicul ei îi spusese cum ajunseseră în colonie veştile despre războiul din 1939, pe cale orală şi, întîmplător, dintr-un ziar în care era învelit un pachet de seminţe, cum *Predikant*-ul îi chemase pe toţi pentru o zi, o noapte şi iarăşi o zi de rugă neîncetată, pentru a abate furia lui Dumnezeu de la cei mai credincioşi adepţi ai lui.

Şiretlicul trebuie să fi funcţionat; în orice caz, cel de-al doilea război mondial trecuse şi nimic nu se schimbase în Festeburg.

Rugăciunea avusese mai puţin succes în cazul epidemiei ce lovise comunitatea şi o ucisese pe mama Anneliesei cînd ea era doar un copil. Din descrierile ei şovăielnice, Hans deduse că boala ar fi putut fi gripa-M, a treia din cele patru noi specii mortale ivite în regiunile muntoase din Noua Guinee, care se răspîndise cu iuţeala fulgerului după introducerea skelterului. Sau poate fusese doar o izbucnire întîrziată a anghinei difterice din Alaska. Nu-i ceru amănunte. Era prea uluit. Şansa îi adusese un emisar din trecutul pe care şi-l imagina dispărut pentru totdeauna. Pînă în urmă cu vreo două luni, această fată trăise într-o epocă pre-skelter! Din punct de vedere cultural ea se aflase la o distanţă mai mare de lumea modernă decît familia

Eriksson. De cadavrele ei scăpase el azi, devreme. (Sau ieri? Ce naiba?).

– Şi ce te-a adus aici? o îmboldi el.

Puţin cîte puţin, şovăind, ea îi explică. Undeva în *serto* un şef militar neînsemnat începuse să-şi clădească un imperiu într-un mod cît se poate de tipic. Printre locurile dorite cu ardoare de el se număra şi Festeburgul. Avusese loc un asediu. Tatăl ei fusese ucis. Fratele mai mare, devenit capul familiei, îi poruncise să ia o barcă uşoară şi să vîslească în josul rîului, în căutare de ajutor. Cu un curaj incredibil, avînd în vedere că nu fusese mai departe de casă decît putea să meargă într-o jumătate de zi, ea se supusese.

Primii oameni pe care îi întîlnise erau prieteni de-ai lui Chaim Aleuker, care ignorau pericolele Americii de Sud moderne, petrecîndu-şi vacanţa într-o tabără... cu ajutorul unui skelter portabil. (Hans îşi încreţi buzele auzind asta. Un skelter de voiaj trebuia să aibă propriul său mecanism de telemetrie şi costa un milion, dacă puteai găsi un tehnician capabil să-ţi construiască unul.)

Ei o trăseseră la mal cînd barca, lovindu-se de un ciot scufundat, se fisurase, dar nu putuseră să vorbească cu ea pînă cînd nu apăruse Aleuker. Anneliese crezuse că era un miracol cînd Aleuker ieşise din cutia de mărimea unui coşciug, în mijlocul taberei. Înainte, nici nu visase vreodată un skelter.

Găsi şi mai miraculos faptul că Aleuker vorbea idiş şi putea să comunice cu ea într-o manieră rudimentară. Ştia că există şi alte limbi, diferite de dialectul german vorbit în Festeburg, pentru că negustorii contactaţi de ei vorbeau o portugheză stricată. Fetelor însă li se interzicea să vorbească cu străinii.

După ce descîlcise povestea ei, Chaim îşi convinsese tovarăşii să-şi ia armele şi să pornească spre Festeburg. Dar cînd ajunseseră acolo, găsiseră aşezarea în flăcări, iar locuitorii exterminaţi.

Ei... păcat! Toţi din grup aveau treburi, iar vacanţa le era pe sfîrşite. Nu s-au mai preocupat de dictator şi de trupele lui. Disperată, tremurînd de groază, îl lăsase pe Chaim s-o conducă la skelter şi s-o aducă acolo.

Cu alte cuvinte, într-un loc care, în conformitate cu educaţia ei, era o copie fidelă a iadului.

Interfața J

Mi-e rușine că vreau să cred în judecată.
Pedeapsa mă face laș și nu voi condamna.
Dacă aș face-o, aș fi printre cei mai vinovați.
Însă nu mi-e rușine că aceia pe care aș vrea
să-i pedepsesc
Sînt cei a căror crimă e privarea semenilor lor
umani
Și în special a copiilor, de bucuria îndreptățită
Pe care ar trebui s-o aibă din existența
trupurilor lor.

Mustafa Sharif

10

Poate era necinstit față de Aleuker și răstălmăcea ceea ce îi spusese fata. Poate că ea vedea violatori la fiecare pas, ca urmare a moștenirii ei îngrozitoare... Cu toate acestea, Hans avea impresia destul de clară că Aleuker își pierduse interesul atunci cînd descoperise că Anneliese nu accepta

să-i sară drept în pat şi să facă dragoste sălbatic, ca-n junglă.

Se putea presupune că Aleuker avea un apetit normal, sănătos, pentru femei; într-adevăr, se zvonea că, datorită faimei, se bucurase cu mult mai mult de ele decît i s-ar fi cuvenit. Statistic, partea unui bărbat trebuia să fie de trei cincimi, şaizeci la sută din una, treizeci la sută din fiecare dacă erau două sau cincisprezece la sută din fiecare dacă erau patru... Calculînd, Hans simţi nevoia să chicotească.

Redevenit serios, se întrebă cum ar fi să se afle în locul lui Aleuker, întîmpinat ca un tată de copiii femeilor din lumea întreagă. Acele norocoase mame potenţiale care se dovediseră imune la FPC – Dany nu era şi, în consecinţă, fusese sterilizată forţat – îşi selectau şi-şi alegeau partenerii fără să ţină cont de căsătorie, de avertismentele oficiale severe în privinţa risipei atît de mari din fondul de gene.

Odată, în urmă cu trei ani, fără să-i spună lui Dany, Hans îşi făcuse reclamă într-unul din acele ziare de intermediere, prost tipărite, care circulau de pe un continent pe altul, servind unui alt scop, mai întemeiat, pe lîngă acela de a face legătura între oameni cu gusturi sexuale neobişnuite. Cu atît de puţini oameni rămaşi, era păcat ca el, Hans Dykstra, să nu lase în urmă nici un copil, indiferent dacă putea sau nu să-l crească el însuşi.

Dar singura fată care îi răspunsese nu apăruse la întîlnirea pe care el i-o propusese în Canberra, iar el se simţise atît de prost, încît nu mai repetase niciodată experimentul.

Evident, ar fi fost la fel de stupid să-i pomenească Anneliesei de acest lucru, la fel cum ar fi fost un prost să-i spună lui Dany. Îşi reveni şi continuă să asculte.

Se agăţase de grupul lui Aleuker, pur şi simplu fiindcă nu ştia unde să se ducă în altă parte. Ca mai toţi creştinii, fusese învăţată să creadă că pînă şi adepţii sectelor eretice ale propriei sale credinţe erau copiii Diavolului, damnaţi pentru eternitate. Faptul de-a se afla într-o lume plină de ceea ce ea numea păgîni, de oameni care consumau băuturi alcoolice, fumau, păcătuiau trupeşte şi se închinau la idoli falşi, la copaci şi animale, ajunsese aproape să o scoată din minţi.

Numai faptul că nu vorbise cu nimeni de săptămîni întregi – cu excepţia cîtorva schimburi sumare de cuvinte cu Aleuker şi servitorii lui – o îndemnase să vină la petrecere, aşa cum i se spusese. Tot timpul cît vorbi, ochii ei alergară de la priveliştea unei orori la a alteia, iar obrajii îi rămaseră albi ca hîrtia.

Cînd se ivi ocazia, Hans o întrebă cîţi ani are. Ea murmură:

– Şaptesprezece. Optsprezece, în curînd.

La vîrsta asta, să-ţi vezi tatăl ucis, casa arsă şi toţi prietenii măcelăriţi...! Acest lucru îi aduse aminte lui Hans de un coşmar de-al lui. El însuşi rămăsese orfan la ultima epidemie de FPC şi o privise pe mama lui murind în chinuri cumplite. Deşi îşi găsise părinţi adoptivi buni, în loc să fie aruncat într-una din taberele pentru copii care reprezentau terenul de înmulţire a infracţiunilor secolului XXI, pierderea lor îşi păstrase totuşi forţa de a-l impresiona. Se mai trezea noaptea, plîngînd, şi acum după ce trecuse de treizeci de ani.

Dany nu-l compătimise niciodată, ci doar se plînsese că-i strica somnul. Hans bănuia că această fată ar putea înţelege, în loc să-şi bată joc de un adult care îşi ascunde lacrimile...

Brusc, fără nici un avertisment, se auzi un pocnet. Conversaţia care se desfăşura veselă înăuntru şi în afara

holului se frînse brusc, ca un băţ uscat călcat de un picior greu.

În tăcerea mormîntală care urmă, cineva exclamă:

– La dracu', asta e o armă!

Urmă o goană concertată spre ferestrele glisante care dădeau spre curtea interioară şi, instantaneu, se produse o busculadă cînd cei care voiau să iasă îi întîlniră pe cei care voiau cu disperare să intre.

Se auzi un strigăt de confuzie; invitaţii se împingeau şi se învîrteau. Anneliese îşi puse mîna pe cea a lui Hans, şoptind:

– E ceva în neregulă?

Hans savură atingerea degetelor ei: atît de uşoară, de caldă, de delicată. I se păru că simte mireasma trupului ei tînăr şi proaspăt. Impactul asupra lui era parcă acela al unui drog.

Ridicîndu-se, Hans îndrăzni să-şi pună mîna pe părul ei moale, cu un gest ce se voia liniştitor, dar care se transformă într-o mîngîiere făţişă. Îi spuse:

– O să întreb pe cineva. Nu te îngrijora...

Era prea tîrziu! Un alt pocnet despică aerul şi un geam mai mare decît statura unui om din ferestrele glisante se sfărîmă. Hans văzu instantaneu vreo cincizeci de guri întredeschise de uluire...

Apoi toţi cei care se aflau între el şi spaţiul exterior se trîntiră la pămînt, permiţîndu-i să vadă clar ce se petrecea dincolo.

La gura golfuleţului spre care dădea casa lui Aleuker, două promontorii micuţe se prelungeau înspre mare, întunecate, luminate de razele unei luni de-abia răsărite.

Între ele, formînd parcă o țintă, trei grupuri de flăcări strălucitoare, roșii-galbene, își admirau propria reflecție în apă.

Muzica se oprise. Se auzeau strigăte de furie sălbatică. Flăcările tremurînde își găsiră un loc în mintea lui Hans.

Canoe de luptă!

De ani de zile era vag conștient că printre maori – ca printre membrii aproape oricărui grup etnic ce reușise să-și păstreze o identitate precară diferită de cultura atotpătrunzătoare a Occidentului creștin – apăruse un nou cult violent închinat răzbunării. Existau maori neasimilați. Rîndurile lor fuseseră îngroșate de dezertori metiși, proveniți din cultura albilor din Noua Zeelandă. Hans nu s-ar fi așteptat însă ca ei să lanseze un atac în care și el să fie prins în cursă.

Păru să treacă mult timp, deși intervalul real ar fi putut fi măsurat de cîteva bătăi de inimă. Își simți falca atîrnîndu-i prostește. Uimirea lui era asemănătoare cu a tuturor celor pe care îi vedea. Criza sa de paralizie fu curmată de această dată nu de o împușcătură, ci de o salvă și de un țipăt care culmină în falset, deși începuse baritonal: vocea unui bărbat în agonie.

Bărcile de luptă ajunseseră la mal și torțele se urcau acum spre casă. O psalmodiere ritmică răsună, acompaniată de tropotul a numeroși pași. Ca și cum groaza l-ar fi înzestrat cu vedere telescopică, Hans zări douăzeci de mulatri aproape goi, cîțiva purtînd arme de foc, alții sulițe, avînd cu toții coliere de dinți omenești în jurul gîturilor.

Cu toată puterea, Aleuker strigă:

– Păstrați-vă calmul! Am posturi de mitraliere...

Dar vorbele lui fură întrerupte de vibrația asemănătoare cu a mașinilor de cusut a mitralierelor ce trasau linii mortale în rîndurile atacatorilor.

Aceştia îşi realizaseră deja o parte a planului. Trei dintre invitaţi îşi dădeau sufletul în frumoasa curte interioară a lui Aleuker; alţii suspinau şi gemeau, răniţi uşor; acum, torţele înmuiate în petrol erau folosite în scopul potrivit: zburau, urmînd traiectorii arcuite, prin aer şi aterizau pe acoperişul casei – buf, buf, buf.

– Domnule, vă rog, ce se întîmplă? scînci Anneliese, agăţîndu-se de Hans.

Cu un efort, Hans îşi regăsi prezenţa de spirit, o privi şi, în acelaşi moment, observă că skelterul era doar la cinci paşi de ei. Nu vor trece decît cîteva secunde pînă cînd altcineva se va gîndi să o ia la sănătoasa.

– Vino! ţipă, ridicînd-o pe fată în picioare şi împingînd-o cu furie spre mijlocul lor de scăpare.

– Dar nu vreau să...

– Dacă rămîi, vei fi omorîtă! replică Hans şi o împinse în cabină, tastînd automat codul pentru casa din Valletta. Nu era timp să se gîndească la ce avea să zică Dany; tot ce conta era să fugă.

Urlete, împuşcături, trosnetul flăcărilor ce se răspîndeau, toate dispărură instantaneu...

Anneliese ţipă.

Hans ar fi vrut s-o facă şi el.

Erau în holul lui. Cu faţa spre skelter, pe acelaşi fotoliu în care îl aşteptase să se întoarcă din Suedia, ca şi cum se gîndise să fie primul lucru pe care avea să cadă privirea lui Hans: Dany.

Sau, mai degrabă, cadavrul lui Dany.

Îşi tăiase venele şi era plină de la mijloc şi pînă la picioare de sîngele ce se coagula.

Interfața K

De neînțeles,
Strămoșii noștri au preferat
Putrezirea, nu evoluția.
Erau îmbălsămați,
Înveliți în foi de plumb
Sau depuși în coșciuge într-un cavou.
Cînd îmi va veni sorocul,
Vreau să mă transform într-un lujer,
O frunză, o floare și un spic de grîu.

Mustafa Sharif

11

Reacționă din reflex, fără să chibzuiască. Cu mîna stîngă acoperi ochii Anneliesei, cu dreapta formă apăsat un alt cod în skelter și, pînă să răsufle a doua oară, simțiră că le era foarte frig.

– Eroare! Eroare de transmisie! Uneori se întîmplă. Nimic nu este perfect, cred c-am băut prea mult, îmi pare

groaznic de rău, ce priveliște îngrozitoare! Am dat peste ea din greşeală!

Flecăreală. O auzi gemînd puţin, dar era prea copleşită ca să poată alcătui nişte cuvinte coerente.

Cel puţin, aici în Suedia era lumină, soarele sclipea la orizont deasupra crestelor înzăpezite de dincolo de fereastre. Cadavrele familiei Eriksson fuseseră trimise la incinerare. Putea s-o ia de mînă pe Anneliese şi s-o conducă în camera de zi, inventînd motive nebuneşti pentru starea în care se afla casa.

Dinţii îi clănţăneau, cu toate că lumina slabă a soarelui ridicase temperatura deasupra punctului de îngheţ. Hans continuă cu vorbe pe care le dorea liniştitoare.

– O să aprind focul într-o clipă, nu-ţi face probleme. O să am grijă de tot...

În şemineul de piatră, buşteni arşi pe jumătate, cenuşă veche. Hans se gîndi la hîrtia de scrisori din birou, fugi după ea, lăsînd-o pe Anneliese să privească uimită, cu ochi mari, praful atotstăpînitor. Luă întregul top şi se întoarse cu un fel de torţă deja aprinsă la capătul care trăda adevărul despre proprietarul casei. Hîrtia era umedă, ardea prost, dar ardea. *(Adio foii de hîrtie care urma să fie pusă la loc de cinste în dosarele mele secrete...)* Într-o cutie, lîngă cămin, se aflau nişte vreascuri putrezite, dar nu sfărîmate.

Mîinile îi tremurau. Nu mai făcuse un foc de douăzeci de ani.

– O să deschid imediat încălzirea centrală, promise el. Înţelegi, nu vin prea des aici. În ziua de azi, oamenii nu stau într-un loc. Îmi închipui că Aleuker ţi-a spus – ne place să profităm de vremea mai caldă, fiindcă este atît de uşor şi rapid să călătoreşti. Aşa că iarna, normal, lăsăm goale locuri ca acestea, pînă în primăvară, şi ne îndreptăm spre o climă mai caldă...

Ea tremura, *tremura*. Lîngă cămin se afla un taburet; bîjbîi pînă la el şi se aşeză. Surcelele se aprinseră şi flăcările izbucniră, înalte şi galbene. (În imaginaţie, Hans auzea ţipete. Oare extremiştii maori prinseseră mulţi dintre invitaţi în rugul casei lui Aleuker? Blocă această direcţie a gîndului.) Existau şi alte întrebări care îl asaltau. De exemplu, cum să ascundă lipsa electricităţii. Îşi dădu seama cu uşurare că ea nu era obişnuită cu energia. N-ar fi trebuit să pomenesc de încălzirea centrală. Poate că petrolul era pus în circulaţie de o pompă electrică!

– Există încă poliţişti în lumea ta? zise ea brusc.

Ce? Stînd pe vine şi supraveghind focul, Hans se întoarse să o privească.

– Ar trebui să spui poliţiei de femeia aceea moartă, continuă ea.

– Cum aş putea? Minciuna se ţesu instantaneu. Ţi-am zis, noi am ajuns acolo dintr-o eroare de transmisie. Probabil a fost greşeala mea, cum ţi-am spus, din cauză că am băut prea mult, dar chiar şi aşa... Nu, aş putea să încerc un milion de coduri de skelter şi să nu găsesc niciodată drumul înapoi spre acelaşi loc. Nici măcar nu ştiu în ce ţară eram.

Amorţite de frig, degetele îl dureau. Le întinse spre foc, încercînd să-şi revină. Frigul îi amintea de experienţele înspăimîntătoare din copilărie. Trecuse atît de puţin timp. Era posibil ca lumea să fi progresat într-adevăr atît de mult de cînd el era doar un copil oropsit, zdrenţăros şi pe jumătate mort de foame?

– Nu ştii nici măcar ce ţară? repetă ea prosteşte, după o pauză.

– Nu, desigur că nu. Skelterul te poate duce oriunde cît ai clipi.

Anneliese medită la asta un timp şi, în cele din urmă, dădu din cap, continuînd să privească ţintă flăcările.

– Scuză dezordinea de pretutindeni, îndrăzni el. După cum ţi-am zis, nu vin aici foarte des.

– Atunci de ce-am venit aici acum?

– Ăă...

Chiar, de ce? Repede, repede, un motiv convingător, în ciuda aburilor alcoolului.

– Ei bine, evident că trebuia să fugim de la Aleuker, nu-i aşa? Şi, în plus – grav, cu un aer de amabilitate –, tu n-ai prea avut ocazia să te adaptezi la lumea modernă, după cîte mi-ai spus. Ai fost copleşită de idei şi obiceiuri noi, chiar din momentul cînd Aleuker te-a adus în Noua Zeelandă...

– *Noua Zeelandă?* Un strigăt. Se roti brusc pe scaun.

– Păi... da! Nu ştiai nici măcar unde te afli?

Mută, scutură din cap. În cele din urmă rosti cu greutate:

– Am crezut că poate... Statele Unite?

Orizonturile unei alte lumi, se gîndi Hans. Cu această idee se născu şi sentimentul unei noi încrederi. Imaginea cadavrului lui Dany, de un roşu atît de strălucitor în imaginaţia lui, era un avertisment că universul era pe punctul să se sfărîme. În mintea lui. De fapt, nu regreta. În realitate, n-o iubise niciodată, dorise doar să aibă o *nevastă,* într-o epocă în care atît de mulţi bărbaţi se resemnau cu ideea că niciodată nu vor atinge acest ţel.

Şi dacă nimeni în afara acestei fete ignorante nu ştia pînă acum că el o văzuse pe Dany moartă, n-ar fi fost prea dificil să scape de consecinţe.

Primul pas: trebuia să o împiedice pe Anneliese să înţeleagă ceea ce văzuse. Inspiră adînc şi se ridică în picioare. Scuzîndu-se, se duse să inspecteze sistemul de încălzire.

Printr-o minune, acesta se autoalimenta, avînd un rezervor de aer comprimat. Manevra necesita o duzină de apăsări ferme pe un piston, ce îi aminteau de o sobă de campanie ceva mai mare. O flacără gălbuie, fumegîndă, se ivi ca reacţie a apropierii brichetei, devenind albastră pe măsură ce arzătorul se elibera de praf. Cînd Hans se întoarse în sufragerie, contoarele indicau deja prezenţa aerului cald.

Oprindu-se în uşă, privi în jur cu o grimasă.

– Ar trebui să-mi cer scuze! Nu mi-am închipuit că locul o să fie atît de murdar după un timp atît de scurt... Apropo, trebuie să fie foarte diferit aici faţă de locul în care te-ai născut.

– Unde sîntem, aici? întrebă ea timid.

O scurtă ezitare. E prudent? Ei bine, dezvăluirea merita riscul ca să-i cîştige încrederea.

– Am venit în Suedia.

Răspunsul ei fu o înclinare absentă din cap. Acţiunea riscantă se terminase cu bine. Fără îndoială, pentru ea era doar un nume pe o hartă veche cu colţurile zdrenţuite, roase de termite, fără referinţe. Zise:

– Nu, nu este foarte diferit. Nici la Festeburg nu puteai lăsa ceva mai mult de o zi sau două fără să devină foarte murdar... Asta e zăpadă?

Rămase cu privirea pierdută pe fereastră.

– Zăpadă? Da, desigur.

– Am auzit de ea, dar n-am văzut-o niciodată.

Hans se relaxă atît de brusc, încît aproape i se tăie respiraţia. Avea să fie mai uşor decît îndrăznise să viseze să o convingă pe această tînără de faptul că spunea adevărul în legătură cu Dany. Mintea îi fierbea de idei: s-o lase aici, ştiind că-i va fi frică să folosească skelterul fără un însoţitor, blocată atîta vreme cît se dovedea necesar ca el să rezolve lucrurile... Nu exista, nici chiar în camera obscură, vreo dovadă a călătoriilor lui ilegale, pe care poliţia să o poată găsi; putea să-i ceară lui Karl Bonetti să confirme faptul că Dany ameninţase de zeci de ori cu sinuciderea fără să îşi pună intenţia în practică; putea să-şi redecoreze holul, astfel încît Anneliese să nu recunoască nimic sau, şi mai bine, putea să se mute în altă parte, pe alt continent...

Totul se putea face în patruzeci şi opt de ore.

Păcat că va trebui să sacrifice ceea ce-ar fi putut deveni punctul de maxim interes al însemnărilor din dosarele sale secrete. În adîncul minţii lui plutea însă ideea că, de acum încolo, nu va mai acorda atîta atenţie hobby-ului său.

Această fată, Anneliese... Dat fiind felul în care fusese crescută, era posibil ca ea să fie sensibilă la ideea străveche că măritişul este singura protecţie a femeii. Ce şi-ar putea dori, dacă nu protecţie, în această lume ciudată, nefamiliară?

Să aibă o mireasă tînără... Ha, ha! Trecuse un deceniu sau cam aşa ceva de cînd un bărbat la vreo treizeci de ani nu se mai însurase cu o fată de şaptesprezece.

Se strădui frenetic să-şi revină, conştient că era încă puţin ameţit de băutură, în ciuda şocului ce-l trezise. Casa lui Aleuker atacată şi apoi găsirea lui Dany... Era prea devreme să lase visele să-l acapareze. Zise:

– Anneliese... dragă, cred că eşti obosită. Să-ţi fac patul? Este o cameră acolo unde ai putea să te odihneşti.

Arătă spre camera copilului, uitînd că lăsase uşa întredeschisă şi lumina slabă a soarelui dezvăluia jucăriile, cărţile şi hainele împrăştiate. Ea zîmbi, întoarse capul, dar imediat păru uluită.

– Eşti... eşti însurat? Ai copii?

Inventează repede ceva ce nu poate fi folosit împotriva ta!

Vocea îi fu atît de blîndă cînd îi răspunse, încît fu el însuşi uimit.

– A, aceasta este casa părinţilor mei. Ai auzit că a avut loc... ei bine, ceea ce noi numim Explozia? Şi, după asta, o mulţime de crime şi epidemii?

Fata făcu un semn din cap.

– Nu înţeleg prea multe despre acest lucru, dar mi s-a spus. Trebuie să fi fost groaznic.

– Da, a fost... Am avut o soră. A murit. Şi părinţii mei au murit. Eu... ăă... nu am simţit nevoia să schimb lucrurile aici, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Da, cred că da.

– Dar asta a fost cu mult timp în urmă. E o prostie să te agăţi de un trecut mort. Acum, că tu eşti aici, am o scuză să arunc ceea ce păstram ca amintire... Nu, stai jos! Stai lîngă foc!

O împinse încet, cu o mînă pe umărul ei moale şi cald. Cumva, degetele lui rămaseră pe umărul fetei; se uitară unul la altul, ochi în ochi.

Un moment de tăcere.

– Biata fetiţă, zise Hans în cele din urmă. Să fii lăsată în voia soartei în această lume străină... trebuie să fie

groaznic. Dar ai încredere în mine, o să am eu grijă să nu ți se întîmple nimic rău.

Pe neașteptate, din ochii ei negri și strălucitori țîșniră lacrimi.

– Mulțumesc, domnule, murmură ea aproape neauzit.

– Nu „domnule“! Spune-mi Hans!

– Da, vă rog... Dacă nu te superi... Da, este o lume înspăimîntătoare și nouă pentru mine. Știu atît de puține despre ea! Nu pot nici măcar să mă orientez, ca să nu mai vorbim de a-mi cîștiga existența. E foarte amabil din partea ta să fii atît de generos. Fii binecuvîntat!

După care, retrăgîndu-se brusc în sine, își eliberă brațul de atingerea lui și se întoarse la taburet, privind iarăși la foc.

Atît de multe lucruri care i-ar putea contrazice minciunile! Scrisori cu numele și adresa familiei Eriksson, mîncarea stricată din congelator, marcată clar pentru consum cu cel puțin patruzeci de ani în urmă, ziarele neprețuite care trebuiau să dispară fiindcă, oricît de ignorantă ar fi fost în privința limbii suedeze, Anneliese ar putea citi data de pe ele...

Îl durea, îl tortura să vadă distruse aceste relicve prețioase. Dar se grăbi să-și termine treaba, gîndindu-se la cadavrul lui Dany care-l aștepta acasă.

Și alte lucruri trebuiau distruse, de teamă că Anneliese s-ar putea gîndi să-l întrebe mai tîrziu de ce, dacă se născuse în Belgia, casa lui natală era în Suedia. La fel, cărțile fetiței, semnate cu pedanterie – numele ei era Greta – dar nu și hainele, sau nu toate. Greta fusese înaltă și bine făcută pentru vîrsta ei, iar Anneliese era subțire. Unele haine ar putea fi folosite. Fără îndoială, la Festeburg, din

cauza resurselor limitate, fuseseră nevoiţi să se mulţumească cu vechiturile altora...

Hans respiră uşurat văzînd că fata se întinsese pe o canapea şi adormise. Asta îi uşura mult sarcina.

Defunctul stăpîn al casei avusese o garderobă bogată. Fusese mai înalt şi mai solid decît Hans, dar, din fericire, avusese acelaşi număr la pantofi. Încălzit în hainele de iarnă groase şi prăfuite, Hans reuşi cu dificultate să ducă cele cîteva obiecte pe care nu voia să le lase în preajma Anneliesei, pentru ca aceasta să nu întrebe ceva în legătură cu ele. Nu îndrăznea să le trimită la incinerator, de teamă că ar putea rezista flăcărilor şi ar putea fi recunoscute ca antichităţi. Cele mai multe erau obiecte de lux, în principal flacoane de cosmeticale şi sticle de parfum. Ar fi putut să le spargă, dar zgomotul ar fi trezit-o pe Anneliese.

Pămîntul era îngheţat şi prea tare ca să sape o groapă; deocamdată trebui să se mulţumească să le ascundă în zăpadă.

Se întoarse, înfrigurat, găsi aşternuturile şi pregăti patul copilului pentru ea; aprecie că era îndeajuns de scundă ca să-l găsească acceptabil. Apoi o aduse din sufragerie şi o vîrî în pat, scoţîndu-i pantofii. Ea de-abia se mişcă. Dormea adînc.

Mintea lui Hans era plină pînă la refuz de două sentimente opuse: un fel de tandreţe frustrată, de parcă ea ar fi fost propriul lui copil pe care îl punea în pat, şi un plan rece şi calculat pentru viitor, un ghem încîlcit de minciuni, culminînd cu necesitatea arzătoare de a explica de ce, în cele din urmă, nu se vor putea întoarce aici...

Aproape imperceptibil: pic, pleosc... Ce naiba? A, normal. O ţeavă crăpată de ger în baia principală. Scaunul

toaletei îngheţase, descoperi Hans, după cum era şi de aşteptat; acum în el pluteau bucăţi de gheaţă, în timp ce apa picura din bazinul aflat în spatele lui.

Dar Erikssonii fuseseră oameni grijulii. Lui Hans îi trebuiră numai cîteva minute ca să găsească o trusă de scule într-un sertar din bucătărie, în care se afla şi o rolă de bandă cu silicon. După ce făcu reparaţia, grosolană, dar eficientă, inspectă toate ţevile pe care le găsi şi conchise că nu exista riscul altor scurgeri.

Altceva, înainte de plecare? Evident, lumină pentru Anneliese, în cazul în care se trezea cît timp el era plecat şi ziua subarctică se încheia. Festeburgul nu acceptase niciodată electricitatea, astfel încît ea era obişnuită cu lumînări; aici existau cîteva, cu fitilele umede şi sfîrîitoare, în toate culorile curcubeului, destinate cinelor în *téte-à-téte,* nu unei iluminări adevărate... dar asta nu avea importanţă. Aşeză una lîngă pat împreună cu o cutie de chibrituri. Acestea – încercă unul – încă se aprindeau mulţumitor, după toţi aceşti ani.

Aşa... Adăugă un bilet scurt în care îi spunea să nu se îngrijoreze, el se va întoarce repede. Va trebui s-o facă. Nu îndrăznea să întîrzie prea mult cu raportarea decesului lui Dany, chiar dacă atacul maorilor asupra casei lui Aleuker făcea extrem de improbabil să fi observat cineva ora exactă a plecării lui din Noua Zeelandă. Avea un alibi plauzibil: va spune că, deşi fugise, îşi dăduse seama că nu dorea să dea ochii cu Dany după neînţelegerea dintre ei, aşa că se îndreptase spre ieşirea Gozo şi petrecuse un timp gîndindu-se dacă să-l roage pe Karl Bonetti s-o examineze şi să se pronunţe în privinţa sănătăţii ei mentale. Apoi se

hotărîse să n-o facă şi, în cele din urmă, se îndreptase spre casă şi descoperise...

Da, povestea avea să fie convingătoare, dar numai dacă se grăbea.

Propti biletul lîngă lumînare şi, sub impulsul momentului, o sărută pe frunte. Ea schiţă un zîmbet în somn. Cînd plecă, inima lui Hans tînjea deja, copleşită de dor şi de plăcere.

Interfața L

Era scris că,
Dacă faci un hagialîc la Mecca,
Asta aduce multe merite unui om.
Un cunoscut de-al meu
Face acum hagialîc de două ori pe zi
Şi îi trebuie aproape un minut şi treizeci de secunde.

Mustafa Sharif

12

Trecu pe lîngă rămăşiţele dezgustătoare ale lui Dany, îndreptîndu-se spre telefon. Formă codul de urgenţă al poliţiei şi aşteptă. Uneori telefoanele din Valletta funcţionau, alteori nu. De data asta avu noroc: îi răspunse o voce prost dispusă:

– Da, poliţia.

– Vă rog, trimiteţi pe cineva aici imediat, rosti Hans cu vocea uşor tremurînd. E vorba de soţia mea. Este moartă.

– Poftim?

– Cred că s-a sinucis cît am fost plecat. Iată, notați-vă codul skelterului meu. Voi deconecta privaterul.

În mai puțin de două minute un sergent în uniformă apăru în skelter, ținînd în mînă un reportofon. Zise:

– Repetați după mine, vă rog: Eu, Hans Dykstra, liber și nesilit de nimeni, accept folosirea codului skelterului meu de ofițeri în misiune. Înțeleg că la terminarea acestor cercetări pot cere un alt cod confidențial de la autorități... Mulțumesc.

Păși în hol, privind-o fix, îngrozit, pe Dany. O clipă mai tîrziu apăru un alt polițist, și apoi, după un timp ceva mai lung, un om cu o înfățișare chinuită, purtînd o trusă medicală, urmat imediat de un fotograf.

Polițistul care sosise al doilea se legitimă ca fiind inspectorul-șef Vanzetti. Era un bărbat solid, cu ochi obosiți, cu uniforma de vară pătată de sudoare, deși afară era iarnă.

– Spuneți-mi exact ce s-a întîmplat, îl invită el.

Hans își umezi buzele.

– Eu... ăă... cred că am găsit-o cu două-trei minute înainte de a telefona. A trebuit să mă duc la baie și să vomit. Șocul, înțelegeți. Și... A, și în orice caz nu mă simțeam prea bine. Poate ați auzit că Chaim Aleuker a organizat o petrecere de căutare a comorii?

Ochii lui Vanzetti se măriră.

– Ați fost acolo? Hm! Cum de-ați scăpat cu pielea întreagă?

– S-a terminat rău?

– Doisprezece morți, din cîte am auzit, cea mai mare parte din casă distrusă... Cum ați *scăpat?*

Hans simți că obrajii încep să-i ardă. Nu-i părea rău. O mică stînjeneală vizibilă îi va sluji bine povestea.

– Îmi pare rău să recunosc, dar... Ei bine, înţelegeţi, am fost acolo trei ore, poate patru, şi am băut foarte mult şi... cînd au început împuşcăturile, pur şi simplu am fugit ca din puşcă. Nu sînt sigur, dar cred că am fost primul care s-a gîndit să fugă spre skelter.

– Interesant, murmură Vanzetti. Îşi consulă ceasul de la mînă: nu un ceas obişnuit, după cum constată ochiul expert al lui Hans, ci un ceas clasic, „Seiko World-Time“, un model care nu mai fusese fabricat de la Explozie. Asta înseamnă că aţi plecat din Noua Zeelandă cel puţin acum o oră şi jumătate, nu-i aşa?

– N-am venit direct aici.

– De ce? Şi unde aţi fost?

– N-am venit aici fiindcă eram certat cu Dany. În timpul liber sînt fotograf. Ea se ducea la această petrecere de căutare a comorii. Nu mi-a spus cine este gazda, am presupus că era unul dintre prietenii ei îngrozitori şi am preferat să stau acasă şi să developez un film de care eram mîndru în mod deosebit. Ea a intrat fără să bată la uşă în camera obscură, mi-a stricat filmul şi m-am hotărît... Ezită. M-am hotărît să iau cartonaşul-cheie şi să merg eu la petrecere, ca să fim chit. Acum îmi este teribil de ruşine de mine. Dar vă jur că nici n-am visat că o să facă asta!

Arătă spre cadavru, în jurul căruia doctorul şi fotograful se mişcau ca nişte vulturi hoitari, gata să se repeadă înainte sau să dea iar înapoi.

– N-aţi avut nici o bănuială? îl încercă Vanzetti.

– A ameninţat cu sinuciderea, murmură Hans. Dar n-a încercat niciodată. L-am consultat pe Karl Bonetti în legătură cu ea şi mi-a zis... Acolo am fost. Acesta este motivul pentru care n-am venit direct acasă. Condiţia mentală a soţiei mele m-a preocupat în timpul petrecerii şi, după cum v-am spus, eram cam beat cînd am plecat şi...

ăă... fără vreun motiv conştient, mi s-a părut o idee bună să mă duc la Gozo. Ştiu codul pentru ieşirea publică de acolo aproape la fel de bine cum îl ştiu pe-al meu; doctorul Bonetti este un vechi prieten de-al meu.

– Şi chiar l-aţi văzut?

– Nu, am hoinărit pe-acolo meditînd şi, în cele din urmă, m-am hotărît că merita să mai fac o încercare să aplanez cearta. Aşa că am venit acasă şi... am găsit-o.

– Şefule, zise sergentul, este o sinucidere. Fără nici o umbră de îndoială. A folosit asta. Ridică un obiect lunguieţ, strălucitor, parţial pătat de sînge. O lamă de ras dublă, model vechi. Şi-a tăiat degetul mare şi cel mijlociu cu ea în timp ce-şi cresta venele.

Vanzetti dădu din cap.

– Doctore, eşti de acord?

Doctorul bombăni o afirmaţie şi continuă să studieze cadavrul cu instrumentele din trusa lui.

– De cînd ai spune că a murit? întrebă Vanzetti.

– O... Nu mai puţin de trei ore, şi nu mai mult de cinci. Verific să văd ce a luat înainte: o pilulă stimulativă sau două, îmi închipui. Posibil, şi nişte lichior... A, iată.

Se îndreptă, ridicînd un mic tub de sticlă cu o urmă de sînge pe capătul de jos. Conţinea un amestec chimic alb care se colorase în două etape, albastru, respectiv verde.

– Da, a şi băut, s-a şi drogat. Un amestec ce trebuie să-i fi provocat ceva îngrozitor în cap.

– Aţi spus, continuă Vanzetti, întorcîndu-se din nou spre Hans, că l-aţi consultat pe doctorul Bonetti în privinţa soţiei dumneavoastră?

– A da, şi nu numai o dată. Mi-a spus că ameninţările ei cu sinuciderea erau doar palavre, o încercare menită să

mă facă să-i acord mai multă atenţie. Hans ezită. Nu... ăă... nu este un secret pentru prietenii noştri că au existat divergenţe între noi în ultimul an. E mai bine să vă spun eu acest lucru. Tot aţi fi aflat mai devreme sau mai tîrziu.

– A, nu cred că cercetările noastre trebuie să fie foarte vaste, dat fiind ceea ce aţi auzit. Normal, vom declanşa o anchetă, dar nu există nici un motiv să ne preocupăm prea mult de ea. Va fi mai mult o chestiune formală. Vanzetti clătină din cap cu tristeţe. Un lucru groaznic. Groaznic! Acum, despre petrecerea lui Aleuker... Cine poate confirma că aţi fost acolo la momentul în chestiune?

– Păi, chiar Aleuker...

– Nu, mă tem că nu. Este mort.

– *Poftim?*

– A fost împuşcat. Primul mort identificat. Ştirea tocmai sosise prin satelit cînd am plecat de la sediu. O pierdere teribilă pentru noi toţi!

Hans îşi strînse mîinile pumn şi rămase tremurînd o clipă, pînă cînd Vanzetti îl îndemnă:

– Altcineva?

– A... Hans se strădui să-şi deschidă iar mîinile şi-şi frecă ameţit fruntea. Păi, doctorul Satamori şi doctorul Pech... Am schimbat şi cîteva cuvinte cu Ingrid Castelnuovo, şi...

– Este suficient. Va trebui să le cer să vă confirme afirmaţiile, doar pentru dosar, nimic mai mult.

– Gata, zise doctorul, punînd deoparte instrumentele. Putem termina treaba la morgă.

– Bine, vă mulţumesc. Vanzetti ezită. Domnule Dykstra, aţi vrea să veniţi cu noi şi să daţi acum declaraţia, sau preferaţi să aşteptaţi pînă vă reveniţi puţin din şoc?

– A, mai degrabă acum, oftă Hans. N-aş putea să dorm în starea în care sînt. Aş avea coşmaruri, sînt convins.

Totul decurse fără probleme, clic-clic, conform planului. Dădu declaraţia. Fu de acord să participe la anchetă a doua zi de dimineaţă. Trecu pe la birou să anunţe că nu va putea veni la lucru. Auzi că Boris Pech fusese printre norocoşii care supravieţuiseră masacrului de la casa lui Aleuker. Era în spital, dar conştient şi gata să confirme că Hans fusese prezent...

Nici cea mai mică aluzie din partea nimănui, în nici o privinţă, în afară de cuvintele de compătimire sinceră pentru un om care îşi pierduse în mod tragic lucrul cel mai folositor şi extrem de preţios, o nevastă cu care era căsătorit oficial.

– Vă întoarceţi acasă acum? întrebă Vanzetti cu solicitudine. Sau preferaţi să petreceţi un timp în altă parte, poate cu prietenii?

Hans scutură din cap.

– Aş vrea să fiu singur. Cred că voi trece pe la două sau trei persoane care o ştiau pe Dany foarte bine. Să le dau chiar eu vestea... Dacă nu mă găsiţi acasă, să ştiţi că asta o să fac, dar n-am să fiu plecat mai mult de cîteva ore, de fiecare dată.

– A, este foarte improbabil să mai fie nevoie să luăm legătura cu dumneavoastră, zise Vanzetti cu o fluturare de mînă nepăsătoare. Atîta timp cît sînteţi punctual la anchetă... La revedere, deocamdată.

Hans se sili să zîmbească mecanic şi se îndreptă spre skelter. În prag se opri brusc.

– S-a întîmplat ceva? strigă Vanzetti.

– Eu... Da, tocmai mi-am dat seama că se întîmplă ceva groaznic. Încep să realizez adevărul. La început m-am

simţit în întregime amorţit – cred că dădusem deoparte emoţiile într-un fel ciudat... Dar va trebui să mă mut. Vreau să spun... Dacă luna viitoare, sau anul viitor, o să mă gîndesc brusc: am format acest cod şi acolo era... era Dany... Înghiţi cu zgomot. Ştiţi ceva despre ceea ce-i transformă pe oameni în blocaţi? Tocmai mi-a trecut prin minte că o să devin şi eu unul, dacă nu plec din Valletta.

– Hm! Da, îmi pot imagina, zise Vanzetti. Ar trebui să vorbiţi despre asta cu prietenul dumneavoastră, doctorul Bonetti, nu credeţi?

– Da, da, aveţi perfectă dreptate, asta am să fac.

Dar nu chiar acum. Nu astăzi. Astăzi avea să fie alături de Anneliese cînd se va trezi, ca un simbol al stabilităţii şi siguranţei pe care ea le dorea cu ardoare şi pe care nu le primise de la Chaim Aleuker. De asemenea, avea să se gîndească unde să-şi facă noua casă din miile de locuri unde îl putea duce skelterul.

Cu noua lui soţie.

Interfața M

N-a fost un creator cinic acela care ne-a interzis
să udăm deșerturile și să hrănim gurile flămînde.

Ai stat cu o pîine într-o mînă și cu o bombă în cealaltă;
ai păstrat pîinea și ai aruncat bomba.

Ai preferat să ai deșerturi mai multe și mai uscate
și multe guri nu vor mai simți iarăși foamea.

Mustafa Sharif

13

Adormind cu mare greutate, după ce se gîndise adînc la ceea ce-i spusese lui Satamori în legătură cu planul lui Aleuker, Mustafa fu trezit de strigătul înnebunit al lui Ali la ușa dormitorului.

– Efendi! Doctorul Satamori s-a întors! Are o tăietură la cap și sîngerează!

În aceeaşi clipă Mustafa se trezi de-a binelea, întrebîndu-se dacă nu cumva era timpul să recunoască faptul că, totuşi, credea în premoniţii. Dădu ordin ca Satamori să primească îngrijiri medicale şi, cîteva minute mai tîrziu, veni şi el în Camera Florilor, unde acesta stătea întins pe o laviţă sculptată de mînă, cu ochii închişi. Faţa îi era o mască a durerii, iar hainele erau zdrenţuite, murdare de sînge şi de pămînt.

– Fred! strigă Mustafa. Ce-ai păţit?

Tresărind uneori, în timp ce un băiat înarmat cu o trusă purtînd însemnul Semilunii Roşii îi îngrijea rănile, Satamori se strădui să alcătuiască o relatare sumară a dezastrului care se abătuse asupra petrecerii lui Aleuker. Mustafa fluieră îngrozit.

– Crezi că şi Chaim se numără printre cei morţi?

– Nu cred... *Ştiu*. L-am văzut doborît de un glonte ricoşat. L-a sfîşiat şi i-a împrăştiat măruntaiele pe podea, cum spinteci un sac de hîrtie ce are în el carne de la măcelărie.

– Am pierdut un om foarte preţios, oftă Mustafa.

– Ah, nu juca teatru! izbucni Satamori. Ştiu că-l detestai la fel de mult ca şi mine! Ştiu, erai convins că alegea întotdeauna calea greşită!

– Nu, nu este adevărat, protestă Mustafa, pipăind şi aşezîndu-se pe un taburet pe care îl trase mai aproape de laviţă. Un om care a avut viziunea a ceea ce trebuie făcut şi a acţionat, se cuvine să fie privit altfel decît cei care nu s-au gîndit niciodată la nimic nou. În orice moment ar fi putut să descopere ceva la fel de folositor ca privaterul. Acum, şansa asta a dispărut pentru totdeauna.

– Mi-e prea rău şi sînt prea obosit ca să-mi bat capul cu vorbele tale cu două înţelesuri, oftă Satamori. Dar, în orice caz, îţi mulţumesc că m-ai primit.

– Prietene, sînt flatat că ai venit la mine! exclamă Mustafa. N-ai avut ocazia să le spui şi celorlalţi că sînt bineveniţi aici?

– A, nu! Chiar deloc. S-a iscat panică imediat cum au atacat maorii. De fapt – e o ironie, într-un fel – prima persoană care a sosit la petrecere a fost prima care a fugit. Vreau să zic, prima persoană în afara celor care au fost invitaţi dinainte, ca Boris Pech şi mine.

– Vrei să spui că ai pierdut tot cîştigul de la această petrecere de căutare a comorii? Nu se ştie deci cine a fost primul care a dezlegat cheile şi a găsit drumul spre locuinţa lui Chaim?

– Ba da! Un recuperator numit Hans Dykstra, care locuieşte în Valletta, dacă-mi aduc bine aminte. Stăteam întins pe podea împreună cu ceilalţi, fiindcă una dintre primele împuşcături sfărîmase peretele-fereastră şi cioburile zburau prin toată camera. Am întors capul şi s-a întîmplat să-l văd fugind spre skelter. Nu era singur. Ai auzit de fata pe care Chaim a salvat-o din pustietăţile Braziliei cu cîtva timp în urmă? Dykstra, doar el, a stat de vorbă cu ea aproape toată seara; stăteau exact lîngă skelter şi pur şi simplu a tîrît-o după el. Ar fi fost amuzant, dacă nu era atît de tragic.

Urmă o lungă tăcere, timp în care băiatul cu trusa de prim-ajutor îşi termină treaba şi părăsi încăperea. În cele din urmă Mustafa rupse tăcerea:

– Odihneşte-te acum, Frederick. Rămîi şi dormi aici. Ali va avea grijă să te vegheze cineva pînă cînd te trezeşti. După un somn bun o să te simţi cu siguranţă mai bine.

– Mulţumesc, mormăi Satamori, întorcîndu-se pe-o parte şi adormind aproape instantaneu.

Doar cînd ieşi afară din Camera Florilor, Mustafa îndrăzni să dea drumul sentimentului de groază care îi explodase în stomac, aflînd ştirile de la Satamori.

Hans Dykstra! Primul care sosise la petrecerea lui Aleuker! Remarcat, ca şi cum ar fi fost un ins ales la întîmplare dintr-o mulţime, asupra căruia cade lumina strălucitoare a unui reflector, cîştigătorul ales de computer al unei loterii!

Dintr-un miliard de oameni rămaşi pe Pămînt, nici unul mai periculos nu putea să reuşească.

Mai rău, scăpase cu viaţă! Cînd se iscase panica, dacă era să-i dea crezare lui Satamori, o tîrîse după el pe acea fată poreclită Barbara...

Ceva trebuia făcut imediat, de dragul siguranţei.

Să se fi dus acasă? Logic, da... dar l-ar fi aşteptat o primire de gheaţă. Mustafa o întîlnise şi o cîntărise pe Dany. Vorbise cu ea o dată, timp de aproape zece minute, şi îşi făurise o imagine completă a personalităţii ei. Dacă soţul ei s-ar întoarce de la o petrecere dată de cineva atît de faimos precum Chaim Aleuker, la care fără îndoială că şi Dany ar fi vrut să participe, şi ar aduce cu el o adolescentă – după cîte se spunea foarte frumoasă – reacţia ei ar fi iadul şi toţi diavolii dezlănţuiţi.

Aşa că, dacă avea un grăunte de înţelepciune, Hans nu s-ar fi întors în Malta. Atunci, unde?

A, da, destul de uşor de imaginat. Acel cod, la urma urmelor, ar fi fost pe primul plan în mintea lui, la îndemînă cînd începuse atacul. Acel skelter nu avea privater, şi...

Avea nevoie de numai cîteva minute ca să-şi confirme bănuiala. Mustafa se grăbi să urce scările celui mai înalt minaret, intră în camera secretă în care se afla cel de-al treilea skelter, îşi puse costumul izotermic şi formă codul pentru casa familiei Eriksson din Umeå.

Hans fusese atît de sigur – *absolut* sigur – că nu avea să găsească pe nimeni în casa suedeză în afară de

Anneliese, încît, în primele cîteva secunde după sosire, se gîndi numai la fleacuri. Soarele apusese după scurta zi de iarnă nordică, dar era destul de cald. Aşadar, sistemul de încălzire trebuie să fi funcţionat cum trebuie; focul se stinsese şi rămăseseră doar tăciunii. Lîngă foc, în întuneric, stătea o siluetă îmbrăcată într-o mantie – Anneliese înfăşurată într-o pătură, deduse el. Hans spera ca ea să nu se fi trezit cu mult înainte de sosirea lui astfel încît să fie speriată şi...

Ultima bucată dintr-un buştean alunecă în şemineu şi produse o flacără galbenă, strălucitoare. În lumina ei, descoperi că persoana care îl aştepta nu era Anneliese.

Hans izbucni, cu un amestesc de furie şi groază:

– Mustafa! Ce naiba cauţi aici? Ai încălcat contractul nostru!

– Nu-mi stă în obicei să recurg la *tu quoque*, murmură Mustafa. Dacă-i aşa, şi eu aş putea spune că tu nu doar că l-ai încălcat, ci l-ai sfărîmat în bucăţele, pe care le-ai zdrobit pînă le-ai transformat în pulbere. Trebuie oare să-ţi reamintesc că am convenit, ca o condiţie pentru furnizarea de coduri ilegale, ca tu, în nici o împrejurare, să nu aduci o altă persoană în aceste case abandonate?

– Şi ce altă persoană se presupune că am adus? ţipă Hans, ştiind chiar în momentul cînd rostea cuvintele că acestea erau inutile.

Mustafa îşi exprimă dezaprobarea, ţistuind.

– Cu toate că sînt orb, îmi dau seama de ceea ce se petrece în jurul meu, replică el. Tu, dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să-ţi dai seama de asta pînă acum. Am mirosit-o pe fată din clipa în care am ieşit din skelter, în ciuda aromei focului pe care, fără îndoială, l-ai făcut pentru ea. Şi, apropo, nu ridica tonul! A dormit liniştită în timpul

inspecției pe care am făcut-o, dar e pe punctul să se trezească și un sunet mai tare ar putea să o scoale.

– Inspecția... ta? zise Hans cu greu, înaintînd spre Mustafa cu pumnii strînși. Ai *atins-o?*

– A, am avut deptate! Simt gelozie! zise Mustafa. Nu mi-am dat seama că a devenit proprietatea ta... Nu am vedere, omule, dar vîrfurile degetelor mele – ai văzut – sînt destul de delicate ca să mîngîie pînza de păianjen și s-o lase intactă. Tu consideri că, dacă atingi o fată, înseamnă că o maltratezi, că o pîngărești; eu consider că atingerea trebuie să fie mai ușor de suportat decît o privire. Nici măcar nu s-a întors, darămite să se trezească... Cîți ani are această fată pe care Chaim a recuperat-o din *serto*? Șaptesprezece, optsprezece?

– Cine ți-a spus...? începu Hans, dar vocea i se frînse.

– Am avut iar dreptate, zise Mustafa. Ți-ai imaginat că plecarea voastră din casa lui Aleuker a trecut neobservată. Ești o persoană prea obișnuită, prea banală ca să simți că unicul recunoaște unicul. Nu mă suprinde că ai găsit drumul spre petrecerea lui Chaim. Mă surprinde că Chaim și prietenii lui și-au imaginat că oameni ca tine ar putea salva lumea, înghețat cum ești în tiparul trecutului. Ești un vampir, unul dintre morții vii obligați să-și petreacă jumătate din viață într-un coșciug.

Sîngele îi vîjîia lui Hans în urechi, iar camera se legăna și se învîrtea. Rosti:

– O.K., deci cineva m-a văzut plecînd de la Aleuker cu ea, dar s-ar putea foarte bine să-i fi salvat viața aducînd-o aici și...

– Aici? Nu în Valletta? Majoritatea oamenilor, sub imperiul fricii, se gîndesc imediat să meargă acasă. Tonul lui Mustafa era destul de blînd, dar disprețul evidenția muchia cuvintelor sale așa cum lumina face să lucească

tăişul unui cuţit. Desigur, n-ai fi putut să-ţi lămureşti soţia că intenţia ta a fost pur şi simplu salvarea vieţii unei sărmane fete lipsite de prieteni...

Agăţîndu-se de acest pai, Hans strigă:

– Desigur că nu! Ai cunoscut-o şi îţi poţi imagina ce scenă ar fi făcut!

Mustafa clătină din cap.

– Ăsta-i un pretext fals şi necinstit!

– Poftim?

– Pot să te citesc mai clar decît poţi tu, cu toată vederea ta bună, să citeşti vreuna dintre cărţile pe care ţi le-am vîndut. Mustafa se ridică, întinzînd o mînă spre latura de cărămidă a coşului ce înghiţea micul fir de fum care rămăsese de la foc. Ai fi putut s-o convingi pe Dany că ai adus-o pe fată acasă ca să-i salvezi viaţa, dacă acesta ar fi fost adevărul... dar nu era. Parcă aud desfăşurarea imaginaţiei tale! Aş putea s-o pun în cuvinte, chiar şi în engleză, deşi aş fi mai precis şi mai crud în arabă. Văd întregul tău plan, întins înaintea mea ca o hartă, ca o stelă sculptată din Luxor, cu care degetele mele s-au obişnuit. Ştiu bine ce ai de gînd!

Stătea drept, ca o săgeată, iar ochii săi orbi străluceau orbitor.

– Iată planul tău: din întîmplare, ai întîlnit o fată pierdută în lumea modernă. Aleuker, un om ocupat, cu mulţi prieteni, femei şi preocupări cărora abia poate să facă faţă, a neglijat-o, atunci cînd a descoperit că educaţia din copilărie o traumatizase prea profund ca să mai poată fi transformată într-un cetăţean corespunzător lumii de astăzi. Dar tu ai timpul şi stimulentul necesar. Urîndu-ţi nevasta, posedînd-o nu ca persoană şi partener, ci ca pe un trofeu, un premiu la care foarte mulţi bărbaţi din zilele noastre nu pot niciodată aspira, ţi-ai dat brusc seama că există o şansă

să o înlocuieşti. Şi ce ţintă mai probabilă ai fi putut afla, decît o fată care este singură, nenorocită şi înspăimîntată? În cîteva luni, recunoştinţa; după un an sau chiar mai puţin, divorţul – Dany, ca multe alte femei, poate să-şi găsească oricînd un tînăr nerăbdător să împartă patul cu ea – şi după aceea căsătoria, o căsătorie care să te unească legal cu o adolescentă care va fi ferită cu grijă, ca nu cumva să se intereseze de altcineva cu excepţia lui Hans Dykstra. Nu va fi dragoste, dar tu nu vei înţelege niciodată ce este dragostea. Vrei să cumperi această copilă, ca şi cum ar fi o sclavă, şi s-o legi de tine cu lanţuri de neatins.

Diagnosticul lui Mustafa era mult prea precis ca Hans să-i răspundă imediat. Înghiţi în sec, se clătină, clipi şi, în cele din urmă, îşi regăsi vocea.

– Tu îndrăzneşti să-mi spui mie asta? Tu, care ai făcut acelaşi lucru, chiar mai rău, cu copii din toată lumea? Ai cheltuit timp şi bani umblînd după orfani, băieţi şi fete, n-avea importanţă, numai să fie frumoşi şi deştepţi. I-ai sedus şi i-ai făcut prizonieri în casa ta şi i-ai învăţat doar acele meserii de care să nu se poată folosi în altă parte dacă se hotărăsc să încerce să scape de tine! Cît plăteşti pentru copiii pe care *tu* îi faci sclavi?

– Plătesc cu ceea ce tu nu poţi pentru că n-ai avut niciodată, zise Mustafa, şi cuvintele vibrară. O lucire din foc dezvălui, uluitor, că în ochii săi fără vedere se strînseseră lacrimi care, brusc, ţîşniră şi îi alunecară pe faţă.

– Ce anume? Ce?

– Plătesc cu dragostea. Poetul îşi recăpătă stăpînirea de sine şi-şi şterse obrajii iritaţi. Niciodată n-am încătuşat pe nici unul dintre protejaţii mei. De orice sex ar fi fost... I-am sărutat, i-am îmbrăţişat şi i-am mîngîiat pe aceia care, niciodată în viaţă, nu fuseseră atinşi de cineva decît pentru a fi loviţi cu pumnul sau pălmuiţi. Mi-am zdrobit inima de

atîtea ori, încît este ţinută cu cercuri ca un vas de porţelan sfărîmat, fiindcă le-am dat întotdeauna drumul acelora pe care i-am iubit cu toată fiinţa mea, atunci cînd mi-au spus că a venit timpul să devină ei înşişi, să fie individualităţi şi să nu mai depindă de mine. În comparaţie cu ceea ce ai tu de gînd să faci din fata asta – un mănunchi de reflexe, o maşină pe ale cărei butoane să apeşi cînd vrei – eu sînt fără păcat şi fără reproş.

Lumea se înroşi în jurul lui Hans. Fără să vrea, înşfăcă un vătrai care se afla într-o parte a şemineului, fierbinte, dar nu atît încît să nu-l poată apuca, şi-l folosi ca să reducă la tăcere acea limbă acuzatoare.

Interfața N

Spune proverbul:
„Absența mărește dorul"
Sau așa spun cei care nu mai sînt cu noi.

Dar, la fel,
„Ochii care nu se văd, se uită".
N-am știut niciodată ce proverb să cred.

Tu, pe care te iubesc,
Ai pășit ieri prin skelter.
Acum am dovada că ambele sînt adevărate.

Mustafa Sharif

14

– Cine...? Hans! Ce...? O, *Doamne...!*

Un amestec incredibil de deprimare, plîns, dorință de a fugi, exclamație, geamăt. Totul se petrecu în răstimpul

cît Hans nu mai era în contact cu universul; totul se înghesui, se comprimă, refuză să se separe iarăşi.

Dar asta se întîmplase cu o clipă în urmă. Acum: Anneliese, în uşa camerei în care dormise, privind ţintă la ceea ce dezvăluia lumina palidă a focului, împietrită de groază. Rochia îi era mototolită şi, într-un fel, aşa îi era şi faţa, căci dormise pe o cută a pernei şi un semn adînc îi marca obrazul stîng ca un fel de stigmat.

Oricine, indiferent cît de prost, ar fi putut să pună cap la cap o scenă ca asta: sprijinit de şemineu, un străin fără cunoştinţă, cu sîngele întunecat prelingîndu-i-se din păr, şi Hans strîngînd încă vătraiul cu care lovise.

Rămase zăpăcit, pînă cînd ea reuşi să pronunţe întrebarea cea mai importantă:

– L-ai... *omorît?*

– Nu, nu!

Mintea lui Hans părea să revină la normal; putea iarăşi să gîndească şi descoperi o mulţime de scuze pe deplin formate şi gata să fie folosite.

– Cine e?

– N-am idee. Dar ştiu ce este.

Anneliese înaintă un pas spre el, cu mîinile încleştate, cu fălcile strînse, ca şi cum voia să-şi reţină un ţipăt, şi aşteptă amănunte.

„Acum trebuie să pun încă un neadevăr în vîrful piramidei smintite pe care deja am ridicat-o. De ce? De ce? Cum am ajuns amestecat în această încurcătură nebună? Mi-am pierdut cumpătul, asta-i tot – întîi cu Dany, apoi cu Mustafa, în ambele cazuri avînd o justificare deplină. Şi, pe neaşteptate, se dovedeşte că sînt prins de parcă aş fi înfăşurat în sîrmă ghimpată!

Trebuia oare să ştiu că atît de mulţi oameni vor observa plecarea mea de la Aleuker, încît Mustafa va ajunge să afle în cîteva ore?

Ah, poate ar fi trebuit să ghicesc. La urma urmelor, am devenit notoriu, nu-i aşa? Eu sînt cel care a cîştigat pariul pentru Boris Pech...

Nu sînt eu însumi. Totul s-a petrecut atît de repede! Pretind că urmez Drumul Vieţii şi tocmai am folosit violenţa turbată împotriva unui semen. Nu-mi stă în fire. Nu este... sînt sigur că nu stă în firea mea adevărată să fac asta!

Aşa că voi avea scuze dacă voi arunca lumina cea mai potrivită asupra celor întîmplate. Mă voi căi mai tîrziu. După ce voi aranja lucrurile. După ancheta asupra morţii lui Dany. După ce o să găsesc unde să trăiesc, departe, foarte departe de Malta. Pot, pur şi simplu, să dispar din ochii prietenilor mei. Normal, colegii de serviciu trebuie anunţaţi, desigur... dar pot să scap de oamenii care mă ştiau cu Dany, pot să iau totul de la capăt cumva, pot să..."

Goana gîndului trebuia să se întrerupă. Anneliese îl privea ţintă, aşteptînd răspuns la ultima întrebare.

Hans căută înfrigurat cuvintele potrivite.

– Îmi pare groaznic de rău. Dar îmi închipui că ţi s-a spus că încă există criminali în lumea noastră modernă?

– D-da...

Vocea îi era slabă ca vîntul de toamnă.

– Acesta este unul dintre ei. Din soiul cel mai rău. Este ceea ce noi numim un spărgător de coduri. O persoană care descifrează cum să folosească un skelter particular şi care se furişează ca să jefuiască casele oamenilor, iar dacă este prins, omoară persoana care-l surprinde.

– Eşti sigur?

– Crezi că m-aş fi gîndit să folosesc asta – flutură vătraiul – dacă nu eram?

– Mi s-a părut că vă aud vorbind, îndrăzni ea.

– Păi, desigur! Doar nu puteam să-l lovesc de cum am dat cu ochii de el, nu? Iar cînd n-a putut să dea o explicaţie satisfăcătoare a prezenţei sale... Ei, bine, nu exista decît un singur mod înţelept de a acţiona.

– Eu... Scutură din cap. Trebuie să fi înţeles greşit. Am crezut că, datorită invenţiei lui Chaim, acest lucru nu se mai întîmplă. Nu a inventat el ceea ce se numeşte privater?

Hans înjură în gînd. Oricît ar fi fost de neştiutoare, nu era proastă deloc.

– Ba da, dar acesta e un spărgător care poate să treacă de privater. Ce inventează un om, altul poate să eludeze. Se întîmplă foarte rar, dar se întîmplă din cînd în cînd.

– Înţeleg.

– Există întotdeauna fisuri şi în cele mai bune sisteme. Poţi să ai şi erori de transmisie, de exemplu, ca aceea care...

Se întrerupse, trăind pentru o clipă o reînnoire a panicii trecute. Cu cît i se amintea mai rar Anneliesei de „necunoscuta“ moartă, cu atît mai bine.

– Trebuie să plecăm de aici.

– Poftim? De ce?

– Fiindcă acolo unde pătrunde un spărgător de coduri, un altul poate să-i urmeze. Foarte adesea, aceştia acţionează în bande. Dacă acesta nu se întoarce într-o jumătate de oră sau cam aşa ceva, complicii lui pot, foarte probabil, să vină să vadă ce s-a întîmplat... Biata de tine! Trebuie să fie absolut groaznic să vezi atît de mult din ceea ce este rău în lumea de astăzi şi atît de puţin din ceea ce-i bun! Dar, îţi garantez, este posibil să fii fericită, să te bucuri, să faci pla-

nuri pentru viitor şi să le vezi îndeplinite. Vreau să-ţi ofer toate acestea. Le meriţi.

În amintire, un ecou al acuzaţiilor lui Mustafa... dar îl înăbuşi.

– Aşadar, unde o să mă duci?

– Într-un loc sigur. Doar pentru atîta timp cît să rezolv problema asta. Va trebui să spun poliţiei, desigur, şi apoi va trebui să mi se dea un nou cod pentru skelter. Va dura cîteva ore. Îmi pare rău, chiar îmi pare rău! Nu-mi doresc decît să te ajut. Nu... nu te deranjează că vreau să te ajut?

Toată culoarea din obrajii ei dispăru.

– Hans, unde aş fi fost dacă nu exista cineva care să mă ajute? Puteam să fiu moartă! Nu-i aşa?

Minunat! O, *minunat!*

Hans îşi deschise braţele la timp, fiindcă ea alergă spre el şi-şi îngropă faţa în umărul lui, zguduindu-se de plîns.

Urmă un timp nemăsurat în care ea plînse şi el o mîngîie pe spate, prin stratul subţire de pînză, visînd la vremea cînd pînza nu va mai fi acolo. Cît îi va trebui s-o convingă, încetul cu încetul, că este normal să se dezbrace în prezenţa lui?

E prea devreme. Prea devreme! Păstrează-ţi cumpătul, Hans Dykstra, şi nu-ţi forţa norocul!

În cele din urmă se trase de lîngă ea şi-i şopti că trebuiau să se grăbească. Anneliese dădu din cap supusă.

– Doar să fim în siguranţă, zise el. Cred că ar fi mai bine să-l leg pe ticălosul ăsta ca să nu poată fugi pînă nu vine poliţia să-l ia...

– Nu-i chemi imediat? Poliţiştii ar putea să-i aştepte aici pe complicii lui cînd vor veni, nu-i aşa?

Încă o dată, Hans se mustră pentru că subestimase inteligenţa nativă a fetei. Cum să rezolve această mică problemă...?

Ah!

– Dar să presupunem că poliţia şi ceilalţi spărgători de coduri sosesc deodată! Ai putea fi implicată într-un alt schimb de focuri! Tocmai ai scăpat dintr-unul la Aleuker – sigur nu vrei să rişti încă unul! Fă cum îţi spun, şi totul se va termina cu bine!

Ea nu mai ridică alte obiecţii şi, după alte cinci minute, intrară împreună în skelter; Hans formă codul pentru un refugiu al Drumului Vieţii pe care îl vizitase odată în Bali. Anneliese ar putea fi deranjată de faptul că se va găsi printre necredincioşi. Totuşi, locul prezenta trei mari avantaje: cei de acolo acceptau pe oricine, îl ajutau şi nu puneau niciodată prea multe întrebări. Erau întotdeauna extrem de ocupaţi şi nu ţineau registre, preferînd să-şi vadă de muncă şi să uite de ceea ce se petrecuse ieri; foarte puţini oameni de acolo vorbeau altceva decît o engleză stricată, şi nicidecum flamanda sau *plattdütsh*.

La uşa skelterului fură întîmpinaţi de o femeie zîmbitoare, de vreo treizeci de ani, împodobită cu ghirlande de flori. În părul negru avea de asemenea împletite flori. În afara acestora, purta numai un fel de fustanelă legată cu o centură de piele împletită, de care atîrna o pungută. Degetele Anneliesei se strînseră dureros pe braţul lui Hans cînd observă că, după standardele ei, femeia era neruşinat de dezbrăcată. Hans murmură liniştitor:

– Probabil ţi-e greu să crezi... dar te uiţi la o călugăriţă.

Ea întoarse spre el nişte ochi mari, neîncrezători.

– O... o *călugăriţă?* repetă ea.

– Cum altfel ai numi o femeie care s-a decis să-şi dedice viaţa ajutorării celorlalţi datorită credinţei ei?

– Eu...

Vocea o părăsi pe Anneliese. Foarte bine! Ar fi complicat lucrurile dincolo de orice limită dacă ar fi încercat să intre în amănunte. Un termen ceva mai exact decît „călugăriţă“ ar fi fost „prostituată de templu“, dar şi acesta ar fi fost departe de adevăr. Conceptele Drumului Vieţii erau la fel de subtile ca oricare dintre cele implicate de religiile anterioare şi necesitau o minte lipsită de prejudecăţi.

Femeia le ură bun-venit cu zîmbetul pe buze şi cu un buchet de flori proaspăt culese pentru fiecare – lucru care contribui mult la diminuarea fricii Annelisei. Îi invită prin gesturi să iasă din cămăruţa în care se afla skelterul şi s-o urmeze pe un coridor tăcut, zidit din piatră şi luminat la anumite intervale de lămpi amplasate în spatele unor tablouri translucide, toate reprezentînd organisme vii, de la atleţi goi la bacterii neînsemnate, mărite de mii de ori.

– Potrivit credinţei acestor oameni, nici un rău n-ar trebui făcut vreodată unei creaturi dezvoltate, şopti Hans. Cu o singură excepţie: dacă o fiinţă superioară poate fi astfel salvată de suferinţă. Ei vor să vindece bolile, chiar dacă asta înseamnă să ucidă germeni – mă urmăreşti? – în ideea că viaţa omenească poate fi îmbunătăţită prin acest lucru. O să-i găseşti foarte buni şi foarte generoşi. Acesta e un refugiu pe care îl ţin deschis pentru oricine vrea să vină: oameni pentru care viaţa este o problemă prea mare, care simt nevoia să se odihnească, să se relaxeze şi să chibzuiască, sau oameni bolnavi, care n-au prieteni sau rude ca să-i îngrijească... Nu e nevoie să crezi în ceea ce cred ei. Ei dau ce pot şi, în plus, lasă lucrurile în voia lor.

– Înţeleg, răspunse Anneliese. Am citit odată o carte despre călugării de la trecătoarea St. Bernard din Elveţia, care îi ajutau pe toţi cei pierduţi în zăpezi. E ceva asemănător?

– Da, foarte asemănător. Cu o singură observaţie: oameni pierduţi în lume.

Era cu mult mai uşurat descoperind că fata era atît de ageră la minte. Fără îndoială, avea să fie plăcut impresionată că aici nu se mînca niciodată carne, fiindcă nici un adept al Drumului Vieţii nu putea omorî un animal. Hans însuşi nu se convertise total la vegetarianism, dar avea deseori mustrări de conştiinţă în privinţa asta. Pe de altă parte, cînd se va ajunge la unele ritualuri de glorificare a senzualităţii, Anneliese s-ar putea să fie complet dezgustată... dar cu puţin noroc va fi nevoită să stea aici un timp atît de scurt, încît nici nu va auzi zvonuri despre aşa ceva.

Unei femei mai în vîrstă, şi ea aproape goală, ajunsă la vreo şaizeci de ani, dar care îşi păstrase o figură uimitor de atrăgătoare, deşi era ridată ca un măr bătrîn – dintr-un motiv „bun", fiindcă vorbise şi rîsese foarte mult în întreaga ei viaţă – Hans îi explică încet în engleză motivul pentru care o adusese aici pe Anneliese. Vorbi de soarta părinţilor ei, apoi de atacul de la Aleuker, şi apoi de spărgătorul din casa unde o dusese pentru a fi în siguranţă. Femeia în vîrstă dădea din cap de fiecare dată cînd reuşea să depăşească bariera unei limbi înţelese pe jumătate.

– Vom ajuta şi vom avea grijă, rosti ea hotărît. A îndurat atîta răutate, atîta ură şi durere! Aici va fi în siguranţă!

Hans o întrebă pe Anneliese:

– Crezi că poţi rămîne aici o vreme, cît îmi ia ca să rezolv lucrurile?

Ea îşi muşcă buza.

– Cred că da, zise. Nu înţeleg de ce aceşti oameni fac ceea ce fac, dar trebuie să fie un lucru bun să-i ajuţi pe cei aflaţi la ananghie. Nu înţeleg prea bine nici de ce tu mă ajuţi, dar îţi sînt foarte recunoscătoare.

Acest lucru îl încurajă pe Hans s-o îmbrăţişeze la despărţire şi chiar s-o sărute nevinovat pe buze – uşor, fratern, foarte diferit de sărutul adepţilor Drumului Vieţii... dar, din fericire, Anneliese nu observă expresia de dezaprobare uluită care trecu pe faţa bătrînei călugăriţe.

Fredona cînd trecu prin skelter, înapoi în Suedia, repetînd condiţiile tîrgului pe care avea să-l facă cu Mustafa: lasă-mă în pace, şi n-am să raportez că vinzi coduri ilegale. De acord?

Ar fi fost. Ar fi *trebuit* să fie.

Dar Mustafa dispăruse.

Interfața O

Marile curtezane
Despre care povesteau vechii bîrfitori
Își alcătuiau colecțiile lor respectabile
De nobili, servitori și prieteni,
Dar niciodată nu reușeau
Fiindcă nu puteau să reușească
Ceea ce fete de cea mai respectabilă origine
Consideră normal în epoca modernă –
Să doarmă
În șapte paturi pe șapte continente
Desfrînate în orice săptămînă...

Mustafa Sharif

15

În cea de a doua cameră a casei sale, unde nimeni nu intra, în afară de cei mai apropiați și mai intimi servitori – prima fiind camera cu skelterul secret, a doua nefiind dormitorul pe care-l împărțise de-a lungul anilor cu un număr

uimitor de parteneri – Mustafa Sharif îl îndepărtă pe acelaşi băiat care îi îngrijise rănile lui Satamori, mulţumindu-i, şi se declară iarăşi apt să gîndească clar.

Ali şi Feisal, servitorii lui apropiaţi, şi Muley, scribul-şef, care era a treia mînă dreaptă a lui – Mustafa crease demult această vorbă de duh pentru un poem – stăteau în jurul lui, iradiind atîta îngrijorare, încît Mustafa nu avea nevoie de ochi ca să le ghicească expresia feţelor.

– Trebuie procedat ca şi mai înainte, zise Muley pe un ton sentenţios.

– Nu.

Mustafa îşi frecă fruntea; încă îl durea capul, dar o compresă rece, o alifie şi un pahar cu ceai de mentă îndulcit, cu un analgezic în el, aduseseră durerea trupului sub control. Zise din nou:

– Nu, nu în felul în care am procedat înainte. Acum, în loc să avem de-a face cu un criminal lucid, trebuie să luăm măsuri ca să asigurăm siguranţa unei fete nevinovate, aproape o copilă, căreia acest... această *persoană* i-a pregătit o soartă mai rea ca închisoarea. Plănuieşte să-i încătuşeze mintea, s-o mutileze într-un fel pe care nici o constrîngere fizică nu-l poate egala. Nici măcar nu este conştient de răul pe care-l pune la cale... Muley, am încredere în tine aşa cum am în mine, şi uneori chiar mai mult. Ce părere ai despre un om însurat, care alege o femeie mai bătrînă decît el, nu prea inteligentă, o privează de libertate prin legături legale, o face atît de nenorocită încît ea învaţă să-l urască şi să se urască şi, sub impulsul unei întîlniri momentane, obţinută prin simplă şansă, se hotărăşte să o abandoneze? Ştiu că orice femeie capabilă încă să stea în picioare sau pe spate şi să-şi desfacă picioarele este instantaneu dezirabilă în ziua de azi. Indiferent de asta, el a fost *capabil* să o înlăture fiindcă a

avut şansa să amăgească o adolescentă neştiutoare, inoculîndu-i ideea greşită că depinde de el şi numai de el ca să se menţină la suprafaţă într-o lume pe care n-o înţelege... Ei bine?

Muley se trase de buza inferioară foarte groasă. Era un bărbat masiv, cu guşă pronunţată, burtă, voce subţire... În copilărie călcase pe o mină anti-personal, care nu-l omorîse, dar îl redusese la o condiţie care, în alte timpuri, era creată deliberat. Şchiopăta de piciorul stîng.

– Deja l-am judecat. Înainte să prezinţi aceste fapte. Fiindcă mai există un fapt de care se pare că n-ai auzit.

– Spune-mi, atunci!

– Acest om nu este însurat. E văduv.

Mustafa se încordă.

– Explică-mi, explică-mi! Cum ai aflat?

– Cînd te-ai întors, pe baza celor şoptite de tine, am iniţiat o investigaţie. Discretă, pe căi ocolite, dar rapidă. N-a fost o sarcină dificilă. Ştirea despre o anchetă am căpătat-o foarte uşor.

– Doar nu vrei să spui că şi-a omorît nevasta?

– Nu, într-adevăr. Ştirile spun că ea s-a sinucis ca urmare a unei insulte sau al unui afront pe care el i l-a adus.

– Ai, ai, ai! Mustafa îşi strînse pumnii noduroşi. Şi va exista o anchetă?

– Da.

– Cînd?

– Mîine la zece dimineaţa, ora locală, la parchetul din Valletta.

– Este obligat să participe?

– Da, este singurul martor al faptelor.

– Bine, dar ăsta e un dezastru! strigă Mustafa. Dar dacă apare, s-ar putea să-i scape ceva care... Da, ar fi fatal de uşor să piardă şirul minciunilor lui complicate.

– Trebuie să-l eliminăm, mîrîi Ali. Putem să-l prindem cînd se prezintă la tribunal...

– Nici nu se pune problema. Are dosare secrete ce vor fi deschise în cazul morții lui, înregistrări ale expedițiilor făcute cu mine și, deși mi-a promis că n-o să includă nici o aluzie la identitatea mea, s-ar putea ca acum să-și ia cuvîntul înapoi. Mustafa scutură din cap. Nu, văd doar o posibilitate. Trebuie să dăm de el și să-l convingem că este încă în avantajul lui să păstreze secretul. Amenințarea unei brățări îi va încătușa mintea mai bine decît sforile pe care le-a folosit cu mine! Mustafa își frecă încheieturile mîinilor și gleznele roase. Știi, uneori simt că văzătorii își supraestimează avantajele. N-ai fi putut crede că un om cu mintea întreagă poate lega atît de neglijent brațele și picioarele cuiva. În suferință, amețit și înspăimîntat, m-am eliberat din legăturile făcute ca de un amator. Am reușit s-o fac în vreo două sau trei minute. A lăsat frînghia slăbită în ambele părți, trebuia să fie de două ori mai strînsă... Muley, ia douăzeci de tineri activi și inteligenți și trimite-i la mine pentru instrucțiuni. Nu-i foarte dificil să anticipăm că unul ca Hans Dykstra, înfricoșat cum este, nu va putea să gîndească clar. Există numai o jumătate de duzină de locuri, în afară de tribunalul din Valletta, unde am avea șansa să-l prindem. Ar trebui să fim prezenți la toate acele skeltere.

– Ar trebui să-l surprindem la casa din Suedia, zise Ali.

– Dacă mai e timp... Nu, nu cred că a descoperit că am scăpat. Dacă-i citesc bine personalitatea, va distruge sau va da foc locului. Nu sînt sigur. Se dezintegrează psihic. Acum a pierdut ambele lucruri care îi justificau existența, în propriii lui ochi, îl distingeau ca fiind mai mult decît un simplu membru al unei mulțimi. Nu va mai îndrăzni să-și permită hobbyul său ilegal, în care s-a implicat mai mult

din bravadă decît din dragoste de cunoaştere. Şi-a pierdut-şi trofeul său rar, nevasta, exact în momentul cînd credea că este gata să facă ceea ce rar un om din zilele noastre cutează: să scape de ea în favoarea uneia... mai tinere şi mult mai frumoase... A fost în cercurile înalte şi a văzut bogăţiile lumii. Totul a fost o amăgire. E aproape sigur că-şi va pierde minţile mai mult de frustrare decît de orice altceva.

Îşi încrucişă braţele cu aerul că discuţia s-a terminat, dar servitorii nu făcură nici o mişcare să plece.

– Există ceva mai rău decît cele ce mi le-aţi spus deja?

– Doctorul Satamori, zise Ali. Se află încă aici. Din fericire, doarme... Cînd se va trezi, va dori cu siguranţă să-şi exprime mulţumirile pentru ajutor.

– Atunci trebuie să aibă ocazia s-o facă. Dar daţi-i clar de înţeles, cînd se va trezi şi va cere să vorbească cu mine, că aş prefera să lucrez la un nou poem.

Aerul din casa Eriksson părea rigid ca sticla. Cînd Hans reuşi să iasă din skelter, se aştepta aproape să se prăbuşească asupra lui ca o cupolă sfărîmată.

Era încă foarte întuneric, dar buşteanul, care sclipise dezvăluindu-i-l pe Mustafa ultima dată cînd sosise, păstra o lumină strălucitoare şi – jarul fiind probabil înteţit de aerul care îi însoţise ieşirea din skelter – trimitea o flacără spre un obiect în formă de şarpe ce zăcea în şemineu.

Sfoara. Fără îndoială, sfoara cu care fusese legat Mustafa. Cine... *cine* putuse să vină aici şi să-l elibereze pe captiv? Bănuise Mustafa că va fi atacat? Spusese oare unuia dintre mulţii lui servitori: „Dacă nu mă întorc după atîta timp, pot fi găsit la codul cutare şi înseamnă că am necazuri?“

Ameţit, Hans îşi duse mîinile la tîmple. Niciodată, în întreaga lui viaţă, nu prevăzuse că va fi implicat într-o asemenea situaţie. Era cu mult mai rău decît coşmarurile pe care le avea uneori, cînd îşi amintea cît de periculos era hobbyul său ilegal. Chiar dacă ar fi primit o brăţară pentru asta, îşi imaginase în adîncul minţii că vor fi oameni care, paradoxal, l-ar respecta ca pe un martir. Oamenii pe care îi întîlnise la Aleuker, mai presus de toţi, ar fi putut să-i arate acest respect. În mod sigur, Boris Pech, care îi ceruse să-i caute un anume produs în gunoiul Europei. În aceeaşi măsură, Karl Bonetti. El şi aceia pe care îi considera prieteni ar fi fost toleranţi în privinţa încălcării dezinteresate a unei reguli absolutizate în mod arbitrar...

Dar el nu era în relaţie cu Pech, Satamori sau Castelnuovo. Mustafa Sharif era altceva: un om imprevizibil, emotiv, la fel de străin pentru Hans ca atunci cînd se întîlniseră pentru prima oară.

Pe scurt: un om ale cărui motivaţii sfidau o cercetare atentă la fel precum cele ale unui nebun.

După numai cîteva clipe de strădanie, Hans îşi dădu seama că era inutil să încerce să găsească o ieşire din această nouă criză înainte să apuce să doarmă. Ziua lui se întinsese mai mult decît dublul lungimii ei normale. Tremura mai mult de oboseală decît de frică – la urma urmelor, găsise deja soluţii inspirate cîtorva probleme aparent imposibil de rezolvat şi, peste cîteva ore, va avea nevoie de toată inteligenţa. Verificîndu-şi ceasul, fu îngrozit să vadă cît de puţin timp îi rămăsese pînă cînd trebuia să se prezinte la ancheta pentru Dany.

Cu toate acestea, simţi o nevoie acută, ca foamea, să *facă* ceva, imediat. Era ca şi cum furia care smulge forţa de a acţiona, din cap pînă în viscere, ar fi fost grefată pe

mintea conştientă. Simţi un amestec de furie adevărată şi intuiţie orbitoare.

– O să-i dau o lecţie! izbucni el, adresîndu-se nimănui. O să-i arăt că nu trebuie să se joace cu mine, chiar dacă sînt un biet recuperator şi nu o figură publică, cunoscută în toată lumea!

Se puse în mişcare, eliberat brusc de momentul de paralizie interioară.

Lîngă patul în care dormise Anneliese se aflau lumînarea pe care o pregătise şi chibriturile. Aprinse lumînarea şi o duse înapoi în camera de zi, tîrînd după el şi plapuma umplută cu puf sub care dormise fata şi care era – îşi închipui el – impregnată uşor de mirosul trupului ei.

Merse în bucătărie şi deschise robinetul rezervorului de petrol care alimenta sistemul de încălzire centrală. Înmuie plapuma, apoi o trase după el pe podea. Rămase o dungă neagră de petrol, destul de groasă ca să se aprindă şi să alimenteze flacăra înapoi spre băltoaca ce se formase lîngă rezervor. O dată ce lumînarea va fi atinsă de ea, totul va exploda într-un foc uriaş, fumegînd.

În ultimul moment, în loc să arunce pur şi simplu lumînarea pe plapumă şi să intre în skelter, Hans se opri. Nu auzise niciodată de mijloace de a scoate din funcţiune un skelter prin comandă de la distanţă... Dacă Mustafa aranjase astfel lucrurile încît el să fie prins aici în capcană? Dacă vechiul skelter a fost sabotat? Ar putea muri arzînd în focul pus de el însuşi.

Se gîndi o vreme la asta, lucid şi detaşat, cîntărind argumentele pro şi contra. În cele din urmă, puse lumînarea într-un sfeşnic înalt de aproape opt sau nouă centimetri, sprijini plapuma de el şi folosi o bucată de hîrtie îndoită ca un fel de fitil, ca să se aprindă după cinci minute, dar nu mai devreme.

Lumînarea arde în timp ce hîrtia suge puţin petrol – hîrtia arde şi cade pe plapumă – plapuma izbucneşte în flăcări şi rezervorul explodează... Bun!

Intră în skelter. Mergea perfect. Ajunsese acasă. Cu un suspin de uşurare (aproape că se aşteptă ca acesta să zguduie pereţii), alergă în dormitorul pe care-l împărţise cu Dany, îşi puse ceasul să sune şi căzu într-un somn adînc, fără să se mai obosească să se dezbrace.

Interfața P

O, prietene, ai făcut un drum lung
de la casa ta din celălalt oraș nordic –
stai jos și gustă ceva.

O, dușmanul meu, n-ai străbătut nici o distanță
de la casa ta aflată pe cealaltă parte a Pământului –
vorbește și pleacă imediat.

Mustafa Sharif

16

Clădirea în care urma să aibă loc ancheta procurorului fusese un hotel în perioada în care Malta era o cunoscută zonă turistică. Fusese deteriorată într-o răzmeriță și refăcută într-un stil ciudat de un arhitect maltez, naționalist convins, care considera jignitoare existența unor clădiri „moderne“ pe această insulă. Chiar înainte ca stricăciunile

cauzate de bombe şi gloanţe să fie remediate, el insistase să se acopere faţada cu elemente mai „tradiţionale". Aşa că, acolo unde existaseră balcoane de beton simplu şi balustrade prefabricate de fier, se găseau acum cópii din ghips mîncate de ploi, de felul mulajelor văzute în vechile biserici, unele gata să se desprindă şi trebuind să fie legate cu bucăţi de sîrmă.

Dar, după Explozie, majoritatea oamenilor îşi pierduseră capul, mai mult chiar decît acel arhitect.

Gura lui Hans era uscată. Avea ochii înceţoşaţi fiindcă, deşi pusese ceasul să sune, nu se putuse trezi şi plecase de acasă într-o asemenea grabă, încît uitase să-şi ia ochelarii de soare. Era o zi însorită, strălucitoare.

Îl liniştea faptul că tot ce-l torturase în timpul scurtului somn şi îi umpluse visele cu imagini de groază pură nu era adevărat. Nu aveau să facă un mare scandal din moartea acestei femei măritate, chiar dacă împrejurările erau şocante. Se găseau şi ziare aici – televiziunea nu era încă bine consolidată şi nu prezenta încredere – care erau vîndute, ca odinioară, pe străzi, mai ales de oameni care nu putuseră găsi o slujbă mai bună (în special purtători de brăţară).

Pe pancartele ţinute de cei pe lîngă care trecu în drum spre tribunal citi titlurile zilei. Toate priveau tragedia de la petrecerea lui Aleuker. Se efectuaseră arestări în comunitatea maori locală, unii albi fuseseră acuzaţi de complicitate şi, fapt destul de important, oameni faimoşi fuseseră ucişi, constituind astfel principalul subiect de discuţie în întreaga lume.

Era, oarecum, un avantaj suplimentar. Existase un timp cînd un eveniment ca sinuciderea lui Dany, din cauza

contextelor locale, ar fi înlocuit orice întîmplare petrecută în jumătate de lume, atingînd un nivel analog cu izbucnirea unui război. Mulţumită (*mulţumită*...!) gripei-M, anghinei difterice din Alaska şi, mai ales, unei specii virulente de holeră, populaţia malteză fusese micşorată cu 70%, devenind prea redusă pentru administrarea insulei. Ca urmare, se recursese la imigranţi plătiţi. Metoda era cunoscută, fusese uşor de aplicat.

În dimineaţa asta trebuia să facă faţă unei încercări minore. Va depune mărturie, rostind exact aceleaşi cuvinte ca la interogatoriul lui Vanzetti, va beneficia de compătimirea curţii din cauza pierderii acelui bun nepreţuit şi prea adesea de neînlocuit, soţia, şi cu asta, basta. Pînă la prînz sau cam aşa ceva, va putea să se îndrepte spre refugiul din Bali, s-o ia pe Anneliese (înainte să fie înrobită ideilor de tip Drumul Vieţii – remarcă chicotind un demon într-un colţ al minţii lui) şi s-o întrebe unde i-ar conveni cel mai mult să locuiască pe planetă. A, o idee grozavă! Să-i ceară părerea chiar de la început, asta este ceea ce trebuie! Să se asigure că este implicată emoţional în tot, de acum înainte. Foarte curînd, ea va lua drept normal faptul că amîndoi făcuseră totul împreună, inclusiv alegerea unei case. Aşadar, calea cea mai bună ar fi să ceară un scurt concediu pe motive personale (desigur, îi va fi acordat fără obiecţii) şi să petreacă următoarele săptămîni împreună cu ea. Să se cunoască mai bine, să cerceteze cele mai potrivite locuri pentru noua lor casă şi...

Îşi dădu seama că fredona vesel şi că asta era cu totul nepotrivit pentru un om a cărui soţie de-abia murise în asemenea împrejurări, cînd dădu ultimul colţ în drum spre clădirea unde avea să fie finalizată ancheta.

Şi se opri brusc.

Fusese doar o singură dată la palatul din Luxor al lui Mustafa, dar îşi amintea cu claritatea unei transe hipnotice trăsăturile scribului-şef, Muley Hassan, care îl condusese prin scriptorium.

Era aici. Purta haine europene obişnuite în loc de veşmîntul egiptean tradiţional – deşi acesta nu ar fi provocat comentarii în Valletta, căci exista o proporţie ridicată de arabi în populaţia malteză modernă – , cu ochelari de soare pe nas... şi, totuşi, de neconfundat cînd îşi privi ceasul, ca şi cînd verifica momentul sosirii unui prieten cu care avea întîlnire.

Hans se trase înapoi de parcă ar fi fost împins. Cineva din spatele lui – nu acorda destulă atenţie celor din jur ca să-şi dea seama dacă era femeie sau bărbat, dar realiză că era cineva foarte gras şi astmatic – protestă cu un potop de înjurături, un amestec de engleză-arabă-malteză, culminînd cu o împroşcătură obscenă în germană.

– Dar nu trebuie să lipsesc de la anchetă, şopti Hans spre mulţimea nepăsătoare din jurul lui.

Deci... ce-ar fi să încerce la intrarea din spate? Poate exista o cale de acces de unde ar putea contacta pe unul dintre acei poliţişti amabili care-l compătimiseră atît.

Se gîndi intens la organizarea cartierului şi îşi aminti că exista un drum lateral. Va întîrzia numai cîteva minute. Minune! Printr-o uşă gata să se închidă, probabil o intrare de serviciu de pe vremea cînd clădirea era încă hotel, îl zări pe acelaşi sergent care apăruse primul în skelterul lui şi-i înregistrase declaraţia în privinţa permisiunii acordate poliţiei de a-i pătrunde în casă.

Alergă spre el strigînd şi omul reacţionă ţinînd uşa întredeschisă.

– Domnule Dykstra! Ar trebui să fiţi la tribunal acum! exclamă el.

– Ştiu, ştiu, încerc să ajung acolo. Minciunile alunecau din gura lui Hans mai uşor ca uleiul; obiceiul devenea obligatoriu. Dar încerc să evit pe cineva care o cunoştea pe Dany... şi care cred că mă consideră vinovat. Mi-e frică!

Sergentul îl privi fioros.

– A, ştiu ce vreţi să spuneţi. Am avut o jumătate de duzină de astfel de cazuri. Vorbiţi de genul de persoană care crede că, ori de cîte ori moare o femeie, rasa umană se află într-un pericol mai mare decît în ziua precedentă?

Era pentru prima dată cînd Hans auzea de oameni avînd asemenea păreri, dar ele se potriveau perfect cu invenţiile de moment pe care le născocise. Dădu din cap.

– Bine. Veniţi cu mine. O să vorbesc cu şeful Vanzetti. Dacă va fi necesar, putem să evacuăm sala.

– O, sper că nu va fi necesar, zise Hans, auzind cît de ipocrită îi devenise vocea. Deşi cred că *ar fi* o idee bună...

Judecătorul fu imediat convins că era o idee bună. Era un individ ţîfnos, din care transpiraţia curgea aşa cum curge grăsimea dintr-un porc ce se învîrte în frigare.

– Nu voi tolera nici cel mai mic semn de dezordine în tribunalul meu! lătră el. Dacă este posibil ca acest nefericit domn Dykstra să fie expus hărţuirii de către nişte nebuni... Există vreun dubiu că nu a fost o simplă sinucidere?

Vanzetti clătină din cap.

– Conform oamenilor noştri de la judiciar, toate se leagă perfect.

– Deci, să mergem la camera de deliberări! zise judecătorul. Ştiu că presei n-o să-i placă asta, dar, din partea mea, n-au decît să se spînzure. Am prea mult de lucru, sînt prea

prost plătit şi-aş vrea să am şi *eu* timp să umblu după potcoave de cai morţi!

Întreaga anchetă, în tăcerea aproape deplină a camerei mari şi cam goale care trebuie să fi fost odinioară sală de banchet, dură mai puţin de jumătate de oră şi se încheie cu exprimarea condoleanţelor de către judecător.

Părăsind încăperea în compania lui Vanzetti, Hans spuse sfios:

– Domnule inspector-şef, aţi fost foarte amabil, dar mă întreb dacă mai pot abuza puţin de bunăvoinţa dumneavoastră...?

– Poftim? A, negreşit, vă voi ajuta în măsura în care pot. Aveţi nevoie de ajutor în reînregistrarea domiciliului sau ceva de genul ăsta? Îmi amintesc că vă temeaţi să nu deveniţi un blocat dacă veţi fi nevoit să reveniţi mereu la locul unde a murit soţia dumneavoastră. Trebuie să recunosc că, dacă una ca asta mi s-ar fi întîmplat mie, aş fi fost la fel de afectat.

– A... mda, mai mult sau mai puţin, zise Hans cu o schimbare rapidă a vitezelor mentale. Nu ştiu sigur încă unde vreau să mă mut, dar ştiu că aş vrea să mă feresc din calea anumitor... fanatici.

– Ştiţi cum aţi atras atenţia lor asupra dumneavoastră?

– Păi... nu. Doar dacă, adăugă el repede pe măsură ce-i venea inspiraţia, nu are ceva de-a face cu faptul că am ajuns la petrecerea lui Aleuker. Poate unul dintre invitaţi, care a fost lipsit de şansă...

– Şi nu-şi dă seama ce norocos a fost, mormăi Vanzetti. Aţi auzit că s-a ajuns la paisprezece morţi? Alţi doi invitaţi au murit şi sînt puţine speranţe în cazul altor doi.

– Odios! Odios!

– Da, te-ai fi aşteptat ca omenirea să înveţe ceva după Explozie, dar... Vanzetti ridică din umeri. Ei, nu-i treaba mea să remodelez lumea, slavă Domnului! Doriţi acces la un skelter oficial, nu-i aşa? Sub escortă, ca nimeni să nu ajungă la dumneavoastră?

– Da, vă rog. O să-mi recodez casa – vechea mea casă – astfel încît să poată fi scoasă la vînzare, dar pînă atunci cred c-ar fi înţelept din partea mea să profit de ospitalitatea diverşilor prieteni. O să mai aveţi nevoie de mine?

– Aţi auzit verdictul: sinuciderea unei persoane anormale. Cazul este clasat. Vanzetti ezită. Trebuie să recunosc, domnule Dykstra...

– O să îmi spuneţi, îl întrerupse Hans, că aş fi putut fi mai blînd cu soţia mea. Da, cred că da. Dar ştiţi despre instabilitatea ei mentală; doctorul Bonetti a fost atît de amabil încît a trimis acea depoziţie sub jurămînt, iar eu... am făcut tot ce-am putut. Vă jur, tot ce-am putut! N-a fost de-ajuns.

– Este o misiune grea pentru orice bărbat, zise Vanzetti. Cred că mai degrabă vă admir pentru că aţi fost în stare să spuneţi asta. Întîlneşti atît de des oameni hotărîţi să nege propria lor insuficienţă... Nu, să schimbăm acest cuvînt cu „neajunsuri". Este mai plin de tact.

– Oricum ar fi, doare foarte tare, zise Hans. Îmi amintesc vag un citat: „Clopotul bate pentru tine."

– Este şi favoritul meu, zise Vanzetti, dînd din cap. Cred că m-am înrolat în poliţie pentru genul ăsta de motive. Sîntem toţi asupriţi de prostia şi brutalitatea unei anumite persoane, inclusiv a noastră. Foarte bine, domnule Dykstra, voi fi bucuros să vă asigur intrarea în siguranţă în sistemul skelter şi vom avea grijă de oricine va încerca să

vă bată la cap folosind codul casei pînă cînd nu va fi schimbat.

– O, nu vă faceţi probleme, vă rog!

– Nici o problemă, nici una! urmă Vanzetti, cu o fluturare uşoară din mînă. Spărgătorii de coduri sînt printre cei mai răi criminali, nu-i aşa? Delictul este cu atît mai mare dacă ceea ce încearcă e să se furişeze pe lîngă privaterul cuiva devenit de curînd văduv.

Mergea tot timpul mai rău, chiar şi atunci cînd părea să meargă cel mai bine! Viaţa devenise brusc ticsită de paradoxuri nebune şi, drept urmare, Hans se simţea forţat să intre în forme noi, groaznic de dureroase, fiindcă în lume nu exista loc şi pentru el, şi pentru ele.

Pledoaria în faţa lui Vanzetti reuşise imediat... dar acum avea de-a face cu o problemă şi mai gravă. Crezîndu-l persecutat de nebuni, Vanzetti aducea şi povara forţei legii asupra situaţiei dificile a lui Hans...

Şi cui trebuia să-i fie mai frică de lege decît lui însuşi, omul care încălcase cod după cod, ani întregi, nu prin propria lui îndemînare, ci mituind pe altcineva? Mita era genul de aranjament pe care îl făcuse cu Mustafa; era şi conspiraţie, şi mai existau alte cîteva cuvinte, chiar şi mai murdare, pe care le închise într-un colţ al minţii.

I se părea oribil desigur că, foarte curînd, avea să se afle undeva, într-o localitate oarecare de pe faţa pămîntului, privind ţintă o brăţără mică de metal, curată, strălucitoare, gîndindu-se cît din viaţă îi fusese distrusă.

Doar dacă nu reuşea să salveze ceva din dezastru.

Imaginea îi veni imediat în minte: nu-şi petrecuse cea mai mare parte din maturitate muncind şi încercînd să salveze lucruri pe care alţi oameni aveau apoi permisiunea

să le folosească? Nu venise oare vremea să profite de avantajul unei operațiuni de salvare făcute de altcineva? Nu era asta definiția clară și incontestabilă a ceea ce făcea de fapt?

Toate aceste gînduri îi goneau prin minte în timp ce era scos repede din clădirea tribunalului spre sediul apropiat al poliției și invitat politicos să intre în skelterul de siguranță de acolo, unde nici un aparat de fotografiat sau detector nu putea nota sau înregistra codul format de persoana care pleca. Era interzis de lege să se înregistreze acest lucru.

Cu degetele șovăind, Hans petrecu ultima secundă întărindu-și convingerea în privința a ceea ce își asumase să facă. Da, acționa în conformitate cu idealurile unui recuperator. Ceea ce salvase era întîmplător o ființă umană. Nu era nici o diferență.

Formă codul pentru refugiul Drumului Vieții din Bali.

Interfața Q

Astăzi este astăzi, dar
Unde este „aici" cînd el poate fi pretutindeni?

Atunci era atunci și
De ce este acum dacă poate fi oricînd?

Trăiesc alături de imediat și imediatul
Este un vecin extrem de nestatornic.

Mustafa Sharif

17

O găsi pe Anneliese într-o cămăruță simplă, identică celei în care el însuși dormise în timpul singurei vacanțe petrecute aici, înainte s-o întîlnească pe Dany. Unul dintre pereți era acoperit de o plantă agățătoare verde închis, ce urca pe un palier de lemn, dintr-o tavă de ceramică puțin adîncă, plină cu pămînt. Nu mai exista nici un alt ornament.

Fata moțăia pe un morman de perne, acoperită în parte de o pătură moale, roz. Cînd el intră, și-o strînse, speriată, în jurul corpului... dar nu îndeajuns de repede încît el să nu-i poată zări pielea mai mult decît reușise pînă atunci.

Fu uimit pentru moment să observe că era palid-bolnăvicioasă, albă ca aluatul. Dar nu era de mirare, avînd în vedere educația primită. Probabil nu-și expusese niciodată corpul la soare. Cît de diferită era de Dany, care crezuse întotdeauna că, dacă stă pe o plajă în pielea goală, va strînge instantaneu o hoardă de admiratori de pe dune!

– Hans, tu ești?

– Da, desigur. Se aplecă să o sărute pe obraz; primul ei impuls fu să se ferească, dar se forță să suporte ca buzele lui să-i mîngîie pielea. Te simți bine?

– Îhî... Se ridică cu grijă în capul oaselor, asigurîndu-se că pătura era strîns înfășurată în jurul ei. Da, au fost foarte amabili. Mi-au dat de mîncare și de băut și mi-au luat rochia s-o spele. Ezită, cercetîndu-i fața cu ochii ei negri. Dar tu? E totul în regulă?

– Mi-e teamă că nu.

– O, Doamne! De data asta ce s-a mai întîmplat?

– Cred că am avut dreptate: spărgătorul de coduri avea complici. Tipul a scăpat – și înainte să plece mi-a dat foc la casă.

– Ah, ce groaznic! Ce *groaznic!*

– Da, așa este... Dar poate nu e chiar atît de groaznic pe cît crezi tu.

– Ce vrei să spui?

Hans dădu la o parte o pernă și se așeză lîngă ea, încruntîndu-se.

– Mi-e greu să-ți explic. Este un fel de paradox. Mă simt... mă simt de parcă am fost eliberat de ceva. Îți amintești că, atunci cînd am sosit acasă, ți-am spus că am

păstrat totul așa cum era odată, cu foarte mult timp în urmă?

– Da, sigur că-mi amintesc.

– Acum, povara trecutului meu a fost, ca să zic așa, ridicată de pe umerii mei. Nu mai am ce face. Pur și simplu s-a dus. Acum mă aflu în aceeași situație în care te-ai aflat tu cînd ai descoperit că Festeburgul a fost ars.

– Bietul de tine! Fără să gîndească, îl prinse de mîna mai apropiată de ea, aproape lăsînd pătura să cadă... dar nu în întregime. Hans îi strînse mîna, gîndindu-se cît de mari și grosolane erau degetele lui în comparație cu ale ei, mici și reci.

– Este oare chiar atît de îngrozitor să trebuiască să-ți începi iarăși viața? Nu cumva este o șansă să-ți uiți greșelile și să faci totul bine, de data asta?

– Eu... Își mușcă buza. Presupun că, dacă ai o personalitate foarte puternică, poți să privești lucrurile și din perspectiva asta.

– Nu cred că am o personalitate puternică. Dar așa încerc să privesc lucrurile. Ai vrea să...? Ezită.

– Ce?

– Ai vrea să mă ajuți, așa cum te ajut și eu? Să mergem împreună în căutarea unui loc nou în care să trăim, să căutăm o viață nouă pentru amîndoi?

O clipă lungă se scurse pînă cînd ea răspunse. Un interval nesfîrșit, ca o anticipare a eternității. Dar, în cele din urmă, fata dădu aprobator din cap și reuși să schițeze un zîmbet.

– Minunat! exclamă Hans, înclinîndu-se spre ea și cuprinzîndu-i umerii cu mîna rămasă liberă. Oh, cînd m-am găsit în fața acelui infern, am crezut că o să mor de furie și supărare! Și, dintr-o dată, m-ai făcut mai fericit decît mi-am putut vreodată imagina...

– Cînd ai sosit tu, casa nu mai putea fi salvată? șopti ea.

– A, nu. Aproape că am dat de un zid în flăcări.

– Și nu te-ai rănit? Îi lăsă mîna și vru să-i pipăie fața. Dacă ardea atît de tare... zise ea.

– Nu, am acționat rapid, o întrerupse el. Cred că nici nu mi-am pîrlit părul. Am stat doar cît să arunc o privire și am plecat imediat. Mi-era teamă că skelterul o să se defecteze din cauza căldurii și o să mă prindă acolo. Poate că asta a și fost intenția criminalului.

O simți cum se cutremură și adăugă grăbit:

– Nu te frămînta... iubito! S-a terminat totul, gata! Hai să o luăm chiar acum de la început, și în cîteva zile va fi ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Ai vreo idee unde ai vrea să mergi? Undeva unde este soare și sîntem în siguranță, asta-i ce mi-ar plăcea: în Caraibe, în Azore sau în Polinezia!

– Nu... nu știu, murmură ea. Nu sînt decît simple înșiruiri de sunete pentru mine, aceste nume...

– Atunci o să începem prin a le cerceta. E timpul să te obișnuiești cu această planetă. Se ridică în picioare. Mă duc să-ți caut rochia, sau, dacă nu s-a uscat încă, altceva de îmbrăcat, și putem pleca imediat.

– Te-ai odihnit bine? îl întrebă Mustafa, plin de solicitudine, pe Satamori. Ți-ai revenit complet?

– Îndeajuns cît să mă întorc la lucru, cu siguranță, zise Satamori, pipăind ușor bandajul curat din jurul capului. Cît despre odihnă... am avut numai coșmaruri.

– Nu-i de mirare, murmură Mustafa. Și eu am visat urît în legătură cu ce s-ar fi putut întîmpla dacă aș fi venit cu tine la Chaim.

Făcură cîțiva pași pe poteca umbroasă de lîngă colonadă, ce ducea la skelterul folosit de oaspeții lui Mustafa.

Brusc, Satamori zise:

– În visul meu se făcea că atacul venea din skelter în loc să... nu, îmi amintesc clar acum: și de pe pămînt, și de pe mare. În timp ce privaterul era temporar deconectat pentru cei care rezolvaseră cheile pentru vînătoarea de comori, ar fi fost ușor să trimită înăuntru doi sau trei oameni înarmați.

– Sau, pur și simplu, să plaseze o bombă puternică, aprobă Mustafa cu gravitate.

– Mă bucur că n-am visat și asta, zise Satamori cu un chicotit nervos.

Ajunseseră aproape de skelter. Satamori se opri și se întoarse spre gazdă:

– Îți sînt foarte recunoscător pentru ajutor.

– Nu e nevoie să pleci chiar acum dacă nu ți-ai revenit complet, zise Mustafa. Poți să mai stai cît vrei.

– Nu, chiar trebuie să plec. Am treburi, adu-ți aminte. Una dintre primele mele misiuni este să verific ce s-a întîmplat cu oamenii care au cîștigat vînătoarea de comori. Acum avem și mai puțini oameni de valoare decît înainte. Sper că nu-ți par cinic, dar trebuie să iei lucrurile așa cum sînt.

– Ai vreo listă? vru să afle Mustafa.

– A existat una alcătuită de majordomul lui Chaim, dar a fost probabil distrusă. N-are importanță. Am o memorie bună și, practic, i-am cunoscut pe toți. Voi începe cu recuperatorul care a avut atîta prezență de spirit încît să fugă cu fata din Brazilia. Poate este un laș, dar important e că a putut reacționa atît de rapid, chiar dacă era cam băut. N-ar trebui să fie greu să-l găsesc; trebuie să apară odată la un skelter public, chiar dacă nu se simte prea tentat să vină de bunăvoie, de teamă să nu fie implicat în alt dezastru de felul atacului de la Chaim.

Oftă din greu.

– Oh, Mustafa, de-atîtea ori m-am surprins dorindu-mi să accepţi un post de răspundere! Administrezi acest loc cu atîta îndemînare, cu atîta tact... Dacă există cineva în viaţă care ar putea dezvolta o estetică a guvernării, ce ar putea înlocui ideologiile noastre uzate, acela ar trebui să fii tu.

– Am rădăcinile prea adînc înfipte în lumea veche ca să îmi doresc să ating acest ţel, zise Mustafa. Încă mai încerc să identific şi să îndepărtez groaznicele otrăvuri psihologice care reprezintă moştenirea noastră. Poate n-o să reuşesc niciodată, sau poate că petrecerea voastră de vînătoare a comorii, despre care am vorbit atît de usturător, v-a găsit deja persoana de care avem nevoie. Ori poate că aceasta se află printre cei morţi. Nu se poate şti.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi se îmbrăţişară, iar Satamori intră în skelter.

În clipa în care omul de ştiinţă dispăru, Mustafa bătu tare din palme şi Ali îşi făcu apariţia, ca şi cum s-ar fi materializat din aer.

– N-a fost găsit încă Dykstra?

– Efendi, îl căutăm pe tot Pămîntul! A apelat însă la poliţie ca să folosească skelterul de siguranţă şi ne-a scăpat printre degete.

– Trebuie găsit! Doctorul Satamori are de gînd să folosească toate resursele Autorităţii Skelter ca să-l localizeze. Înainte de-a mă hotărî să-i vînd coduri, am pregătit un dosar complex despre viaţa şi obiceiurile lui. În seiful meu vei găsi înregistrat sumarul lui. Poartă eticheta HD. Adu-mi-l imediat. Trebuie să-mi împrospătez memoria şi să văd dacă aş putea găsi nişte indicii despre comportamentul lui probabil.

După ce îi fu adusă caseta, Mustafa o introduse într-un aparat special modificat ce avea un dispozitiv ultrarapid de

derulare; practica îndelungată îl făcuse apt să urmărească vorbirea la o viteză de zece ori mai mare decît cea originală. Trecură doar cîteva minute înainte ca el să bată iarăşi din palme, de data asta foarte emoţionat. Noile lui instrucţiuni îl impresionară puternic pe Ali.

– Efendi merită într-adevăr rangul oficial pe care i l-a oferit doctorul Satamori. S-ar putea crede că este capabil să citească gîndurile secrete ale oamenilor.

– Nu-ţi pierde vremea flatîndu-mă, i-o reteză Mustafa. Du-te şi vezi dacă i-am citit bine gîndurile!

Rochia Annelieseі nu era complet uscată cînd, datorită unei combinaţii de gesturi şi engleză stricată, Hans o găsi atîrnată împreună cu alte zeci de veşminte mai mici pe o prăjină pusă deasupra unui rîu puţin adînc, ce trecea prin partea de sud a refugiului. Apelînd la un călugăr tînăr şi amabil care vorbea engleza puţin mai bine decît majoritatea personalului, Hans avu de ales: un fel de sarong lăsat de un vizitator din Sri Lanka, pe măsura Annelieseі, şi un costum cam mare, ca o pijama, alcătuit din jachetă şi pantaloni. Luă nerăbdător costumul. Acesta o putea acoperi deplin pe Anneliese. Se aştepta ca asta să fie problema crucială.

Spre exasperarea lui, Anneliese aruncă doar o privire spre cele găsite de el şi scutură din cap, înfăşurîndu-se şi mai strîns în pătură.

– Sînt haine de bărbat, zise ea categoric.

– Poftim? Nu înţeleg.

– Poate nu te-ai gîndit la asta. Ştiu că multe femei umblă în pantaloni. Dar am fost mereu învăţată că este un păcat pentru femei să poarte haine bărbăteşti, sau pentru bărbaţi să poarte haine femeieşti.

– Draga mea fetiţă, desigur...!

– Hans, îmi pare rău, dar vreau rochia mea. Este destul de lungă și e o îmbrăcăminte decentă pentru o femeie. Chiar dacă va trebui să mai așteptăm puțin pînă se va usca, nu contează foarte mult, nu?

Învins, Hans se întoarse.

– Să văd dacă pot găsi altceva, murmură el.

– Mă îndoiesc.

– Poftim?

– M-am uitat pe fereastră, zise ea roșind puternic. Am văzut oameni umblînd despuiați fără să se rușineze, ca animalele. Niciodată n-am să fac asta – niciodată, niciodată!

Figura ei exprima încăpățînarea. O vreme, Hans o privi țintă, nevenindu-i să creadă, apoi ieși.

O altă căutare în magazia de haine a refugiului se dovedi și mai infructuoasă decît prima. Un tînăr călugăr îi explică pe un ton de scuză că îmbrăcămintea ușoară era de obicei transformată în cîrpe sau bandaje, iar hainele de iarnă – acum încuiate în dulapuri, cu crengi de busuiocul cerbilor și alte ierburi, menite să îndepărteze moliile – ar fi fost incompatibile cu prejudecățile Anneliesei împotriva pantalonilor. Există oare un veșmînt mai potrivit pentru cel care călătorește într-un climat rece?

– Fata nu este sănătoasă la minte? întrebă călugărul în cele din urmă.

– S-ar putea spune și așa, replică Hans și-i explică condițiile educării ei. Tînărul călugăr rămase cu gura căscată de uimire.

– Am auzit de așa ceva. Acum îmi dau seama că este mai trist decît mi s-a spus. Ei bine, va trebui să găsim mijloace rapide să-i uscăm rochia, dacă nu vrea să îmbrace altceva și nici să meargă goală. Poate ne ajută cei de la bucătărie. O să am grijă de asta.

Hans murmură un cuvînt de mulţumire şi se îndepărtă iritat, cu gîndul să se ducă la Anneliese şi să încerce s-o convingă să adopte o atitudine mai rezonabilă.

Dar cînd dădu colţul coridorului ce ducea spre camera ei, se auzi strigat. Întorcîndu-se, o descoperi pe călugăriţa mai în vîrstă, pe care o întîlnise mai înainte, grăbindu-se spre el.

– Un prieten vrea să te vadă, zise ea radioasă.

– Poftim?

– La skelter. Toţi călugării şi călugăriţele încearcă să te găsească de o jumătate de oră. Are un mesaj pentru tine, zice, de la cel mai faimos poet, Mustafa Sharif! Spune că se numeşte Muley Hassan.

O clipă, lumea se învîrti nebuneşte în jurul lui Hans. Apoi se trezi strigînd:

– Minte! Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta!

Uimită, călugăriţa îl privi ţintă.

– Ciudat. A întrebat de numele tău şi de fată. E... ăă... An-nah-li-zah, nu? An-na-li-zah Senkeh! Păru mulţumită că reuşise să rostească numele european într-o formă recognoscibilă.

– Goneşte-l!

– Dar a întrebat de nume şi...

– Goneşte-l! Sau lasă-ne pe mine şi pe Anneliese să plecăm! Orice, numai nu-i spune unde sînt!

– Dar de ce, frate? De ce îţi este frică de acest om?

Hans inspiră adînc şi apelă la un argument de care era destul de sigur că va avea efect.

– Vrei ca un om să fie omorît aici, la refugiul ăsta? Dacă nu vrei, fă cum ţi-am zis!

– Crimă! Ochii călugăriţei se măriră de groază. A venit să te omoare? Oh, atunci *trebuie* să pleci!

Interfața R

Am întîlnit odată un om
care în fiecare zi
mergea în jurul planetei în sens invers acelor
de ceasornic.

Zicea că astfel cîștigă o zi
și deci va trăi la nesfîrșit.
Din nefericire pentru el
Moartea măsoară timpul
altfel decît cu orologii și ceasuri.

Mustafa Sharif

18

– Hans, ce Dumnezeu...?

– Uite rochia! Îmbrac-o, dacă nu vrei să porți altceva! *Grăbește-te!* Cineva ne-a urmărit pînă aici și trebuie să fugim!

Îi aruncă rochia încă umedă. Ea o prinse și o strînse la piept, privind cu ochi mari nu numai la el, ci și la culăgărița și călugărul care se iviseră la ușa camerei, foarte tulburați de faptul că fuseseră nevoiți să mintă.

Muley Hassan fusese trimis în cel mai îndepărtat colț al refugiului sub pretextul că Hans fusese văzut acolo de curînd. Cîteva minute prețioase fuseseră astfel cîștigate, și numai mărturisirea fierbinte a lui Hans că viața îi este în pericol îi adusese această amînare. Era un principiu de bază al Drumului Vieții faptul de a crede întotdeauna că toată lumea spune adevărul. Prințul Knud enunțase acest lucru chiar de la început fiindcă, zicea el – și avea multă dreptate –, osînda vechii lumi era moștenită o dată cu obiceiul ipocriziei, de la bluful în relațiile internaționale pînă la exagerările agresive din publicitatea comercială. Și, fiindcă învățăturile lui erau atît de asemănătoare cu tradiția orientală, acestea se înrădăcinaseră adînc printre oamenii aflați la marginea celui mai mare dezastru din întreaga istorie, care încă mai încercau să înțeleagă de ce avusese loc distrugerea de populație numită Explozie.

De aici se născuse ideea unor refugii ale Drumului Vieții, ca acela în care se aflau, peste tot în Asia, Africa și în zona Pacificului... tot astfel se explica absența lor în Europa și America de Nord, locuri unde nu numai că nu era nevoie să se explice cauzele Exploziei, dar atîtea vătămări suferiseră mințile supraviețuitorilor, încît perspectiva unor străini hoinărind în voie printre ei era de neconceput.

Lăudați fie ei pentru naivitatea copilărească a acestei atitudini. Fără ea...

– Fă cum îți spun! urlă Hans la Anneliese, care tresări.

– Trebuie să mă îmbrac de față cu atîția oameni care se uită?

Nu, nu, pur şi simplu nu putea fi adevărat! Nu se putea ca el, Hans Dykstra, să fie condamnat din cauză că unei proaste îi era ruşine să-şi arate ţîţele şi fundul... Îşi veni în fire şi, fără un cuvînt, îi scoase pe ceilalţi din cameră, luîndu-i de mînă. Îi strigă peste umăr:

– Grăbeşte-te! Grăbeşte-te!

Dar ea n-o făcu. Timpul se scurgea, în vreme ce el, călugărul şi călugăriţa aşteptau nehotărîţi pe culoar. Apăru un alt călugăr ce strigă ceva din care Hans reuşi să înţeleagă numele lui Muley Hassan, şi răbdarea îi ajunse la sfîrşit. Deschise larg uşa camerei Anneliesei şi o găsi îmbujorată, chinuindu-se să-şi încheie rochia lungă, maronie.

– Cu ce te *joci?* o întrebă.

Ea scoase o exclamaţie de groază, fiindcă el dăduse buzna, iar ea nu era încă acoperită complet. Peste piept, fermoarul din faţă se blocase la o înălţime pe care majoritatea fetelor ar fi considerat-o foarte decentă. Ea, în schimb, o acoperi cu ambele mîini.

– A intrat la apă şi nu pot să-l închid!

Lumea se înroşi, ca focul pe care îl pusese la casa Eriksson, niciodată văzut, dar uşor de imaginat. O apucă de braţ şi o tîrî afară din cameră, fără să ţină seama de ţipetele ei de protest. Călugăriţa şi cei doi călugări încercară să intervină, dar el îi dădu deoparte şi practic o cără pe Anneliese pe ultimii cîţiva metri pînă la skelter. O împinse înăuntru şi formă primul cod îndepărtat care îi veni în minte, în Panama.

Apoi îi zise printre dinţi, foarte aproape de ureche:

– Ai prefera să fii bătută măr, ucisă poate, *violată* poate, decît să mă laşi să-ţi văd o bucăţică de piept? Eşti nebună?

Ea se mai zbătu cîteva secunde, apoi se lăsă moale pe umărul lui, plîngînd cînd o împinse afară din skelter. Aici, ca aproape oriunde, stația din jurul ieșirilor skelterului era plină de blocați și de purtători de brățară care își cîștigau existența ca animatori, informatori și ghizi.

– Nu înțeleg lumea ta! gemea Anneliese. O urăsc... și mă îngrozește!

Prompt, douăzeci de privitori reacționară și-i înconjurară.

– Ah, domnule! zise primul, alegînd engleza. Era un băiat care nu avea mai mult de cincisprezece ani, dar era musculos și agil ca un țipar. Reușea să se strecoare ușor prin gloată. Vrei un loc intim să termini de violat fata virgină, nu? Am un loc bun, ieftin, eu...

Hans îl lovi cu dosul palmei, dîndu-l la o parte, și căută disperat un drum pe lîngă ceilalți, dar nu reuși să-l găsească. Universul părea plin de mîini lacome, întinse, guri ce țipau, sclipirea luminii pe acele brățări care interziceau intrarea în sistemul skelter...

– Hei, tu!

O voce tunătoare, cu un timbru autoritar, domină larma. Animatorii și informatorii dădură înapoi și-i făcură loc unui om îndesat de vreo patruzeci de ani, bine îmbrăcat, proaspăt bărbierit, total diferit de ei. În mîna stîngă acesta avea un cartonaș alb. Putea fi o fotografie, fiindcă el o privi înainte de-a continua:

– Nu ești cumva Hans Dykstra? Am un mesaj pentru tine de la...

Dar mintea febrilă a lui Hans completase deja propoziția printr-o reformulare instantanee a întrebării: cum reușise Mustafa să aibă grijă ca unul dintre agenții lui

să ajungă aici, în Panama, locul pe care îl alesese la întîmplare?

– Repede! rosti cu greutate şi, luînd-o pe Anneliese de braţ, o trase înapoi în skelter şi formă codul pentru...

Spitzbergen. *(Oare la cîte coduri mă mai pot gîndi înainte să fiu nevoit să consult un registru de adrese? Înainte de-a începe să le folosesc la întîmplare pe ale prietenilor şi colegilor de muncă? Oh, dacă ar exista un Dumnezeu, m-aş ruga, m-aş ruga, dar există numai forţa impersonală a naturii, care ne-a scos din noroi...!)*

– Hans, Hans, dă-mi drumul! ţipă Anneliese, încercînd să-i dea pumni cu mîna liberă. Strigătul atrase atenţia. Aici, în iarna arctică, staţia era aproape goală. Cei care avuseseră ghinionul de-a eşua în acest nord îndepărtat îşi petreceau timpul în lunga noapte polară – aşa i se spusese – adaptînd la dogmele Drumului Vieţii vechea practică a eschimoşilor de a face schimb de neveste. O grăsană urîtă, în uniformă de poliţist, sări în picioare de pe o bancă şi veni spre ei, rînjind cu gura pînă la urechi.

– Hei, eşti Dykstra, nu-i aşa? Nu te-am aşteptat...

Înapoi în skelter, imediat. Codul: Victoria, Insula Vancouver, pe ţărmul vestic al Canadei, care scăpase de cele mai rele ploi radioactive de după Explozie.

Mustafa se multiplicase parcă, devenise un fel de zeitate atotştiutoare, capabil să cuprindă întreaga planetă dintr-o singură privire.

Din nou la Victoria...! Cum... *cum* putuse acel diabolic Mustafa să-şi posteze agenţii la fiecare ieşire a skelterului public? Erau mii şi, chiar dacă avea să trimită pînă la

ultimul membru al suitei lui să vegheze, în mod sigur n-ar fi reuşit să le acopere pe toate!

Dar încă un străin se ridică şi se apropie zîmbind, spunîndu-i pe nume, iar el fugi ca mai înainte. De data asta unde? Undeva, izolat în mijlocul unui ocean: Tahiti, Insulele Seychelles...

Optă pentru destinaţia din urmă, ieşind la o altă Victoria, pe insula Mah; aici nu-i mai aştepta nimeni. Aproape nevenindu-i să creadă că era adevărat, Hans porni prudent prin sala aproape goală; văzu geamuri sparte împrejur, mult gunoi suflat de vînt, un bărbat oacheş dormind lîngă un stand de răcoritoare. Nimeni altcineva.

Oftă adînc şi eliberă braţul Anneliesei.

– Îmi pare rău. Îmi pare teribil de rău, să ştii. Dar ai văzut ce s-a întîmplat pretutindeni pînă acum, nu?

Frecîndu-şi zona de care degetele lui o prinseseră ca într-o menghină, ea zise:

– Tot ce-am văzut a fost o mulţime de oameni care te-au recunoscut şi ţi-au zis că vor să-ţi dea un mesaj. Nu ştiu de ce trebuie să fugi de ei. Aş vrea ca niciodată să nu-ţi fi promis că am să vin cu tine. Mă tratezi mai mult ca... ca pe un obiect decît ca pe o persoană!

– Dar singurii oameni la care mă pot gîndi că ar vrea să mă urmărească sînt criminali, precum cel care a pătruns în casa mea şi a ars-o!

Hans simţi transpiraţia ţîşnindu-i din fiecare por al pielii.

– Există bande de criminali care pot să te aştepte oriunde mergi, atacînd oameni nevinovaţi, chiar dacă aceştia pot să facă înconjurul lumii cît ai clipi? Atunci viaţa modernă este chiar mai groaznică decît mi-am închipuit!

Îi aruncă o privire sfidătoare. Bărbia ei proiectată înainte trăda supărarea. Inima lui Hans tresări. Căutînd o consolare, el nu putu să găsească altceva mai bun decît faptul că, deocamdată, ea uitase de fermoarul înțepenit.

O domoli încetul cu încetul, pînă cînd fata se calmă destul de mult încît să accepte să-l însoțească în căutarea unui loc unde să fie găzduiți. Gălăgia altercației lor îl trezise pe omul de lîngă standul de răcoritoare. Acesta se ridică, frecîndu-se la ochi de somn, și le oferi mărfurile lui: pateuri ce păreau vechi și fructe murdare, sticle vechi reumplute cu sucuri grețoase, colorate respingător în roșu strălucitor, verde și purpuriu.

Hans refuză, dar îl întrebă fără prea mari speranțe unde se putea găsi un hotel...

Omul clătină din cap.

– Nu, domnule. Nu mai este hoteluri. Dar este o casă cu camere de închiriat, știu, bună, ieftină, curată. Cumnata mea o conduce. Scriu adresa și dau și indicații.

Apucă un ciot de creion, rupse un colț dintr-o foaie galbenă de ziar și, cu litere mari și neîndemînatice, scrise încet două rînduri greu de descifrat. După ce află toate informațiile, Hans îi mulțumi și era gata să o ia pe Anneliese de braț, cînd își dădu seama că omul aștepta cu mîna întinsă, cu o înfățișare enervată.

A, desigur, un bacșiș. Se scotoci în buzunar și scoase două monede, amintindu-și brusc, cu o strîngere de inimă, că nu avea aproape nici un ban la el. Cînd trecuse ultima oară pe acasă, uitase să-și ia banii puși deoparte.

Așa că va trebui să se întoarcă încă o dată, și dacă exista vreun loc unde Mustafa să-și fi postat agenții, acesta era, cu siguranță, Valletta. El n-ar fi putut să treacă de privater și să intre în skelterul lui Hans, dar casa avea uși și

ferestre obişnuite... Nu, ia stai! Nu-i promisese Vanzetti că poliţia avea să-i supravegheze casa? Aşa că probabil ar fi în siguranţă ducîndu-se acolo, la urma urmelor. Şi, dacă se dovedea a fi altfel, atunci existau variante: putea să se ducă la sediul Serviciului de Recuperare şi să ia nişte bani de acolo, plata în avans pentru concediul pe care îl solicitase din motive personale. Respiră puţin mai uşurat, conducînd-o pe Anneliese din clădirea staţiei pe o stradă murdară, pe lîngă un şir de clădiri părăginite spre o casă încă şi mai părăginită, care era, evident, casa „bună, ieftină, curată" cu camere de închiriat.

Femeia care veni să răspundă cînd Hans bătu la uşa şubredă din faţă zîmbi, se înclină şi îi conduse înăuntru, explicînd că, da, din fericire, exista o cameră pentru cineva fiindcă unul din chiriaşii pe termen lung tocmai murise şi încă nimeni nu închiriase camera. Îi conduse într-o încăpere înghesuită, prost mobilată, cu un pat dublu şi un lavoar atît de vechi, încît dacă Hans ar fi dat peste el în timpul muncii lui, ar fi considerat că merita să-l recupereze şi să-l vîndă ca obiect vechi şi de preţ; un dulap mare stătea rezemat strîmb lîngă perete fiindcă îi lipsea un picior.

Anneliese privi în jur îngrozită. Crezînd că e din cauza stării în care se afla camera, Hans începu pe un ton de scuză să-i explice prăbuşirea afacerilor hoteliere din lumea întreagă; în cele mai multe locuri nu se putea găsi ceva mai bun decît acest fel de locuinţe jalnice folosite de blocaţi, de purtători de brăţară şi alte rebuturi sociale lovite de sărăcie... dar nu la asta se gîndea ea.

– Trebuie să fie două camere! ordonă ea. Găseşte un loc unde sînt două camere! Nu voi accepta asta... nu sîntem căsătoriţi!

Şi, înainte ca el să poată pregăti repede un răspuns, ea se dezlănţui asupra lui, cu un şuvoi de vorbe fără rost care îi izbiră urechile pînă cînd Hans îşi simţi craniul sunînd ca un clopot.

– Toţi bărbaţii pe care i-am întîlnit de cînd am venit din Brazilia sînt la fel, inclusiv tu. Şi eu, care te-am crezut mai cinstit, mai *moral!* Am fost o proastă că am crezut minciunile tale, dar ar fi trebuit să ştiu mai bine! Nu poţi să te gîndeşti decît la pofta ta păcătoasă şi murdară şi cum poţi păcăli, înşela o fată, s-o înghesui într-un colţ din care nu poate scăpa, asta faci! Am zis că voi veni cu tine fiindcă mi-ai promis că o să-mi arăţi partea frumoasă a lumii moderne, locuri în care oamenii sînt fericiţi şi buni şi viaţa este dulce, şi ce-am văzut?! Unde m-ai adus? Într-un oraş părăginit, murdar, împuţit, plin de sărăntoci! Ia-mă de aici *în clipa asta* şi de data asta *arată-mi ce mi-ai promis!*

Interfața S

Mulți oameni stau acasă
rozîndu-și ughiile,
incapabili să se hotărască unde să meargă.

Un măgar – pretindea Buridan –
a murit de foame
la distanță egală între două baloturi de paie.

Buridan era oricum un om.
Alte creaturi
Nu sînt chiar atît de proaste ca omenirea.

Mustafa Sharif

19

Întreg edificiul speranțelor sale se prăbușea acum în jurul lui Hans. Nu-i venea să creadă că într-un timp atît de scurt Anneliese încetase a mai fi copila rușinoasă și aparent afectuoasă, atît de încîntată să converseze la petre-

cerea lui Aleuker în propria ei limbă – deşi încet şi cu multe poticniri. Acum părea a se fi transformat într-o scorpie, biciuindu-l cu vorbele, cu mai multă imaginaţie şi furie dezlănţuită decît reuşise vreodată Dany.

Să fie acesta rezultatul idealurilor în spiritul cărora fusese crescută? Părea incredibil. Cum ar putea oare oamenii să se înţeleagă unii cu alţii, dacă ei consideră că această atitudine este corectă şi potrivită?

Apoi îşi aminti cu greaţă: înţelegerea nu fusese niciodată o trăsătură caracteristică a oamenilor. Fuseseră atît de nebuni, încît inventaseră arme capabile să şteargă printr-o explozie oraşe întregi pline de oameni şi folosiseră skelterul pentru a săvîrşi jafuri, crime şi sabotaje.

Uluit, nu putu face altceva decît să se supună cererilor Anneliesei. Mergînd înapoi spre staţia skelterului, însoţit de observaţiile ei dispreţuitoare referitoare la orăşelul murdar şi dărăpănat, nereuşind s-o întrerupă, Hans îşi scotoci mintea, căutînd un alt loc unde putea risca s-o ducă.

Îşi aminti că Tahiti îi trecuse prin minte cu puţin timp în urmă. Ar fi oare acceptabil după criteriile ei? Foarte probabil că nu, fiindcă era un loc curat, elegant, vizitat în mod obişnuit de turişti cu skelterul, oameni care îşi luau vacanţe lungi şi aveau o mulţime de bani în buzunar. Anneliese fusese oripilată să vadă, la refugiul din Bali, oameni umblînd îmbrăcaţi numai în fustanele cu centuri, deşi vestimentaţia era practică, iar ei îşi îndeplineau liniştiţi sarcinile zilnice. Nu va fi oare şi mai ofensată văzînd femei şi homosexuali tolăniţi pe plajă, din narcisism, în speranţa că vor atrage parteneri pentru noapte?

Nu ştia. Pur şi simplu nu avea nici o idee. Nu putea să priceapă aceste reguli nebuneşti după care trăia fata.

Exista vreo comunitate care folosea skelterul, undeva pe Pămînt, îndeajuns de conservatoare ca s-o mulţumească? Ei bine, dacă exista, numai în Australia putea să fie. Nu conta că absolut nimeni în ziua de azi nu adera la acest gen de principii. Conta faptul că acele comunităţi unde acestea funcţionau dispreţuiau skelterul sau erau îngrozite de el. Hans nu vizitase niciodată vreuna, cu excepţia turului scurt făcut în oraşul din apropierea casei lui Mustafa... timp în care mulţi oameni făcuseră semne înspre el, spre a se feri de Ochiul Dracului, sau scuipaseră pe urmele lăsate de el în praf. Atît de mulţi, încît le uitase numărul în cîteva minute.

Ştia codul vreunui loc în Australia? Nu. Va trebui să consulte un registru de adrese şi să aleagă un loc la întîmplare.

Acum erau ceva mai mulţi oameni în staţie, vreo şase cu totul, inclusiv doi copii ciudaţi care cumpărau sucuri de la standul de răcoritoare. Hans aşteptă pînă ce fură serviţi, apoi ceru un registru de adrese. Recunoscîndu-l, vînzătorul făcu o faţă lungă.

– Nu ţi-a plăcut casa cumnatei mele?

– A... avea doar o cameră şi noi voiam două!

Urmă o pauză, în timpul căreia vînzătorul îl cercetă cu un amestec de uimire şi dispreţ: dacă un bărbat poate convinge o fată atît de drăguţă să călătorească cu el, cum de nu poate să împartă patul cu ea? O întrebare bună... Dar se mişcă în cele din urmă, arătînd spre o cabină pe care Hans n-o observase, la celălalt capăt al staţiei, şi-i spuse că acolo se afla un registru de adrese.

Hans aşteptă ca Anneliese să vină cu el; ea refuză şi se aşeză hotărîtă pe o bancă liberă.

– Mă faci să merg prea mult! Mă dor picioarele! Asta e lumea în care se spune că n-ai nevoie să mergi pe jos fiindcă există skelterul?

Aşa că Hans se duse singur la cabina cu registrul de adrese şi răsfoi un volum vechi, rupt, cu multe pagini lipsă. Scopul în care fuseseră folosite era evident, avînd în vedere duhoarea care se ridica dintr-un colţ al cabinei; podeaua se lăsase, era o gaură în ea, şi oamenii o folosiseră ca un W.C. improvizat.

Aproape asurzit de bîzîitul muştelor care se învîrteau în locul acela, Hans localiză în cele din urmă şi memoră codul unui skelter public din Alice Springs, Australia, care – păru el să-şi amintească – era o localitate înfloritoare în prezent şi la fel de conservatoare ca majoritatea celor de pe acest continent. Se îndreptă, oftînd, înapoi spre banca pe care o lăsase pe Anneliese... şi îşi dădu seama cu groază că nu mai era acolo.

Privind ca un nebun împrejur, o văzu apropiindu-se de skeltere, vorbind animat cu un bărbat în haine îngrijit croite, care în mod sigur nu fusese în staţie cu cîteva minute în urmă.

Hans o strigă. Aruncîndu-i o privire temătoare, Anneliese se agăţă de braţul noului ei însoţitor şi-i şopti ceva care-l îndemnă pe acela să o grăbească spre cea mai apropiată cabină. Înainte ca Hans s-o prindă din urmă, un val de lumină albastră strălucitoare semnală plecarea lor. Spre oriunde.

Multă vreme, Hans rămase acolo înjurînd, cu mîinile atît de strîns încleştate, încît îşi imagină sîngele ţîşnindu-i din vîrfurile unghiilor. Copiii îl priveau uimiţi, sorbindu-şi sucurile, cu zgomot, prin paie. Ceilalţi oameni prezenţi se uitau insistent la el.

În cele din urmă reuşi să-şi revină şi spuse, fără a se adresa cuiva anume:

– N-o să scape! O să-l văd întîi pe el în iad!

Se îndreptă cu paşi mari spre acelaşi skelter cu care călătoriseră Anneliese şi necunoscutul şi formă codul pe care-l mai folosise doar o dată, dar pe care şi-l amintea mai bine decît pe al său.

Aparţinea lui Mustafa Sharif.

– A venit, efendi, zise Ali şi se dădu la o parte din uşa Camerei Leoparzilor ca să-l lase pe Hans să treacă, urlînd sălbatic.

– Ce-ai făcut cu ea, lua-te-ar dracu'?

Mustafa, aşezat picior peste picior pe o grămadă de perne moi, ridică o sprînceană deasupra ochiului lipsit de vedere: *ce vrei să spui?*

– Hans, bună ziua, murmură. Te aşteptam... Ia loc şi permite-i lui Ali să-ţi ofere nişte răcoritoare.

– Vreau să ştiu ce ai făcut cu Anneliese! zbieră Hans.

– Te-ai despărţit de ea? contracară Mustafa.

– Am pierdut-o, după cum ştii al naibii de bine!

– Ca să fiu foarte exact, nu ştiam. Dar mă bucur. Aşa ar trebui să fie.

– Tu... Vocea lui Hans cedă; şi-o recăpătă cu un efort imens. Ai tupeul să stai acolo şi să-mi spui că n-a plecat cu unul dintre agenţii tăi?

– Dragul meu prieten, crezi că sînt magician?

Zăpăcit, Hans se întrebă dacă nu-şi pierdea cumva minţile. Nu considerase el însuşi greu de crezut că Mustafa putea pune toţi servitorii să-l aştepte la fiecare ieşire a unui skelter public de pe pămînt? Şi totuşi...

– Negi că l-ai trimis pe scribul-şef Muley să mă caute?

– Nu. De fapt el vine încoace chiar acum. Tocmai am auzit tîrşîitul pantofilor lui la capătul coridorului. A fost gata să te ajungă de două ori, şi sînt foarte nedumerit, ca să nu zic jignit, de faptul că te-ai hotărît să-l eviţi. Ai înrăutăţit şi mai mult lucrurile minţind ca să-i convingi pe călugării şi călugăriţele de la refugiul din Bali al Drumului Vieţii să mintă şi ei. Chiar de la prima noastră întîlnire ai pretins că urmezi acel Drum. E trist să-ţi dai seama că un prieten vechi ţi-a spus neadevăruri, nu-i aşa?

Ameţit, Hans simţi nevoia să se aşeze. Prevăzător, Ali avu grijă să existe un scaun în spatele lui:

– Dar dacă Anneliese n-a plecat cu cineva trimis de tine după noi...

Muley intră încet; Mustafa răspunse înclinării lui cu un semn scurt din cap.

– Explică împrejurările, îl invită pe Hans.

Şi, după ce ascultă rezumatul întretăiat al lui Hans, nu reuşi să se abţină să chicotească.

– Oh, Hans, Hans, presupun c-ar trebui să mă simt flatat cînd ai crezut că toate astea le-am făcut eu!

– Cine, atunci? întrebă Hans furios.

– Cine altcineva, dacă nu un funcţionar important al Autorităţii Skelter, putea să deţină posibilitatea de a-l căuta pe un singur om în lumea întreagă? Frederick Satamori a fost aici, încercînd să-şi revină după rana căpătată la Chaim Aleuker. Chiar în timpul cînd noi vorbeam în casa din Suedia; acea conversaţie pe care tu ai încheiat-o într-un mod atît de neceremonios... Mustafa nu mai era bandajat. Ridică o mînă şi-şi dădu la o parte părul, arătînd un plasture strălucitor ce acoperea rana făcută de vătrai.

– Dar... dar Anneliese n-ar fi plecat cu un necunoscut, chiar dacă ar fi fost un angajat al Autorităţii Skelter!

– Pe ce te bazezi cînd spui că n-ar face-o? replică Mustafa. În timpul celor cîteva ore după ce v-aţi cunoscut la petrcerea lui Aleuker, aţi devenit prieteni atît de buni şi intimi...? Nu, dimpotrivă. Ştii că asta este exact ceea ce-ar face. Nu ţi-ai dat seama, pînă acum, că nu este întreagă la minte?

– Eu...

Hans rămase cu gura căscată.

– Îmi dau seama că începuseşi să bănuieşti, dar negai adevărul.

Cu furie reînnoită izbucni:

– Deci tu i-ai spus lui Satamori să mă găsească pe mine şi pe Anneliese! Acum face pe codoşul pentru tine? O voiai pentru tine, nu-i aşa? Ei bine, pot să-ţi spun...

– Niciodată în întreaga mea viaţă, şi nu mai sînt un om tînăr, zise Mustafa rar, n-am fost atît de grav jignit. Şi nu sînt singurul. Priveşte-i pe servitorii mei. Nu poţi citi pe feţele lor că te-ar înşfăca bucuros, te-ar tîrî urlînd spre cel mai înalt minaret şi te-ar arunca spre moarte pe dalele de piatră de dedesubt? Ar fi o soartă blîndă, pe care o meriţi din plin. Dar acum tu eşti cel nebun. Poate că întotdeauna ai fost. În cazul ăsta, eu sînt de vină că m-am împrietenit cu tine. Aşa că îţi voi răspunde cinstit. Nu, nu l-am pus eu pe Satamori pe urmele tale. Din cauza pierderii lui Chaim şi a altor oameni importanţi, Satamori era nerăbdător să-i găsească pe aceia care dezlegaseră cheile petrecerii de vînătoare a comorii, iar tu ai fost cel dintîi care reuşise. Voia să ia legătura cu tine şi să-ţi ofere o slujbă mai bună, mai de răspundere, mai bine plătită. În schimb, tu te-ai lăsat vrăjit de o fată nebună, aproape un copil; ţi-ai lăsat nevasta să se sacrifice şi ai dat explicaţii mincinoase în legătură cu moartea ei; ai...

– Minciuni, minciuni! ţipă Hans.

– Ali, serveşte-l pe vizitatorul nostru cu o băutură calmantă. Îi va micşora panica şi-l va face capabil să gîndească şi să vorbească normal.

Prompt, Ali îi întinse o ceaşcă de aramă gravată. Hans o aruncă deoparte, ţipînd:

– Vrei să mă otrăveşti acum, nu?

– Ali, umple două ceşti; încordarea îşi spune cuvîntul şi aş avea şi eu nevoie de puţin din acea băutură. Dacă alegi tu care ceaşcă s-o iei, asta te va mulţumi? adăugă Mustafa.

Hans îşi umezi buzele brusc uscate. În cele din urmă, cedă:

– Bine, spuse Mustafa. Aş putea spune că n-are importanţă. Fiindcă, dacă ar trebui să te ucid, aş face-o. Am pus să fie omorît predecesorul tău cînd a început să fure lucruri din casele pe care le vizitam împreună. Nu vreau să port o brăţară... Dar eu vreau să-ţi clarifici cîteva lucruri şi, cînd mintea o să-ţi fie destul de limpede ca să le pricepi, voi continua cu explicaţiile. Aş prefera să te conving, decît să am moartea ta pe conştiinţă.

Interfața T

Am observat
cît de adînc e cufundată lumea în mizerie.

Asta fiindcă, pretutindeni,
acum nu-i pasă nimănui de nimic.

Nu trăiesc aici!
– spun ei și iau skelterul.

Dar nu-i așa.
Trăiesc aici. Acesta e Pămîntul.

Mustafa Sharif

20

Poate că Mustafa era mai obișnuit cu ingredientele din băutura calmantă; în orice caz, păru să nu fie afectat, deși bău toată ceașca. Dimpotrivă, Hans fu pătruns de o detașare bruscă, alarmantă, ca și cum eul i se separase de corp

şi-i plutea acum deasupra capului, observîndu-l, controlîndu-i de la distanţă mişcările şi vorbirea, ca şi cum el ar fi fost o marionetă.

Zise, pronunţînd cu grijă:

– Ei bine... aştept explicaţii! Dar te avertizez: găseşte unele bune...

Un căscat îi dilată pe neaşteptate ultimul cuvînt şi Hans îl transformă într-un icnet.

Mustafa, aparent fără să fi observat, începu:

– Probabil te-ai întrebat ce obţin din vizitarea caselor abandonate.

– Da, de multe ori.

– Obţin o înţelegere a procesului care m-a făcut să fiu orb.

– Cum? Cum? Nu, n-ar trebui să întreb. E un lucru prea personal.

– Dimpotrivă; ar fi trebuit să mă întrebi mai de mult şi ţi-ai fi înţeles mult mai bine viaţa. Am orbit din cauză că am privit direct la o explozie nucleară. Era bomba care a distrus Canalul de Suez. Nu contează de cine a fost lansată. Strălucirea ei mi-a fost concentrată drept prin cornee, care, după cum ai văzut şi tu, este neatinsă. Pe retină, punctul din care porneşte nervul optic a fost cicatrizat, transformat într-o fracţiune de secundă într-un ţesut inutil. Din cauza acelei experienţe, cînd intru în case abandonate aparţinînd oamenilor care au trăit după vechile standarde, găsesc acolo ceva diferit de ceea ce cauţi tu: esenţa a ceea ce ei foloseau ca să deghizeze cruzimea şi brutalitatea de care erau capabili. Tu mergi în astfel de locuri cu un sentiment de invidie şi resentiment. Ai dori să fi putut trăi ca ei şi nu-ţi dai seama că asta ar însemna să plăteşti preţul spiri-

tual pe care ei l-au plătit. În inimă *aparţii* acelei lumi vechi şi crude.

– Nu! Nu!

– Nu? Chiar nu? Eu îi aparţin!

Confuz, Hans clătină din cap. Se simţea manevrat ca o marionetă.

– Aparţin atît de mult acelei lumi vechi, în ciuda tuturor eforturilor mele de a identifica otrăvurile detestabile pe care ea le-a lăsat în psihicul colectiv al omenirii, încît atunci cînd am auzit că Satamori avea de gînd să te caute, am intrat în panică. Puteam să prevăd că o să mă trădezi. Pînă n-am trimis să fie căutată şi n-am ascultat încă o dată caseta pe care am alcătuit-o odată despre tine – cea care conţinea istoria ta trecută şi care m-a îndemnat să mă hotărăsc să devenim parteneri într-o infracţiune – nu mi-am dat seama cît de prost am fost. La început mă gîndeam să te prind şi să te leg, aşa cum ai făcut şi tu cu mine, dar să o fac mai bine. Ai făcut o treabă teribil de neîndemînatică cu legăturile acelea, ştii? Apoi mi-am dat seama că îmi trădam viziunea despre natura esenţială a omului şi, în consecinţă, sînt încîntat să o spun, judecata mai bună s-a dovedit a fi adevărată. Ai venit aici de bunăvoie; ai fost despărţit de Anneliese, căreia, cum ţi-am spus, numai rău putea să-i facă relaţia voastră.

– Opreşte-te! Nu este adevărat!

– A, ba este! Gîndeşte-te bine, Hans. Mustafa se apleacă înainte, ochii lui lipsiţi de vedere părînd să-l sfredelească pînă în creier. Gîndeşte-te mai întîi la situaţia ta. Nu simţi că lumea a fost nedreaptă?

– Ba da, fir-ar să fie, *ba da!* Hans simţi că-i vin lacrimi în ochi. N-am făcut rău nimănui, am fost doar luat prin

suprindere şi am judecat greşit de vreo două ori. Nu e corect să fiu pedepsit pentru...

– Cine te-a pedepsit? strecură Mustafa întrebarea cu acurateţea unui ac hipodermic. Eşti vinovat de o infracţiune gravă după standardele de azi. Eşti un spărgător de coduri. Şi eu sînt la fel.

– Dar am făcut asta numai fiindcă am vrut să mă lupt cu trecutul, să îl înregistrez, să las rapoartele mele pentru arheologii viitorului...

– Nu-i adevărat. Dacă ar fi fost adevărat, n-ai fi putut să te duci la superiorii tăi şi să le spui că în afară de munca de recuperator, de gunoier local, ai vrea ca, în timpul liber, să strîngi şi informaţii? Mie nu mi-ar fi acordat niciodată acest privilegiu. Dar ţie, un coleg de încredere şi cu adevărat respectat, ţi-ar fi spus da. Ai fi putut căpăta coduri ce nu mai erau în uz, cu împuternicire legală. Dar nu voiai asta. Voiai să fii privit, chiar şi după moartea ta, ca un om care a îndrăznit să sfideze regulile societăţii!

– Nu, nu este aşa! Nu m-ar fi lăsat niciodată să...

– La naiba, omule! Ai întîlnit oamenii, sau pe unii dintre ei, care conduc astăzi Pămîntul. I-ai cunoscut pe Satamori, pe Aleuker, pe Pech şi pe alţii la acea petrecere ridicolă! Cu toate că eu sînt de părere că ei încearcă să salveze lumea printr-o modalitate greşită, inventînd noi reguli şi regulamente, cînd avem nevoie cu disperare să apelăm la bunul-simţ în loc de principii inflexibile care se vor demoda într-un an sau doi – cu toate părerile diferite faţă de ale lor, trebuie să recunosc măcar atît: sînt cei mai luminaţi oameni dintre toţi cei care au deţinut o asemenea putere în întreaga istorie a omenirii. Nu ştii ce-a zis Satamori cînd a pomenit că avea de gînd să te găsească, aşa că-ţi voi spune eu. A zis, cu aproximaţie: nu contează că te-ai

dovedit un laş, avînd în vedere fuga de la Chaim. Contează faptul evident că gîndeşti foarte repede.

Un geamăt slab îi scăpă lui Hans. Încercă să se stăpînească, dar nu reuşi.

Cu glasul plin de milă, Mustafa continuă mai blînd.

– Mai este un lucru pe care trebuie să-l accepţi, prietene. Te porţi de parcă ai fi devenit... proprietarul acestei fete, Anneliese. N-ai fi putut niciodată să devii astfel. În cel mai bun caz, ai fi putut fi... păstrătorul ei.

– Dar nu părea să fie anormală psihic!

– Nu mai mult decît tine, din punctul de vedere al majorităţii oamenilor. Mai puţin ca... Simţind că Hans se pregătea să-l întrerupă, Mustafa ridică o mînă ca să-l oprească. Mai puţin ca mine, voiam să spun. Ştiu sigur, Chaim Aleuker mă considera un om foarte periculos. Mă bănuia de ambiţie nemăsurată, de sete de putere, de o ipocrizie neegalată nici în zilele de odinioară... şi, cu tot respectul pentru amintirea lui, trebuie să spun că greşea. Serios, prietene, cum îţi închipui că un om aflat în starea jalnică a Anneliesei poate fi altfel decît serios deranjat la cap? Soţia ta, Dany, era poate nesuferită, dar era capabilă să acţioneze ca o persoană mai mult sau mai puţin aptă să-şi facă propriii ei prieteni sau chiar să fie titularizată ca destinatar al uneia din invitaţiile prosteşti la petrecerea de căutare a comorii. În mod sigur, avînd-o pe ea drept exemplu de profundă deformare a personalităţii cuiva din cauza traumei suferite de omenire, ar fi trebuit să vezi cît de mult era afectată Anneliese. *A priori!* Şi, în plus... Vocea lui Mustafa scăzu: În plus, *ar fi trebuit* să-ţi aplici aceeaşi lecţie ţie însuţi.

Hans înghiţi în sec, dar nu putu să răspundă.

– În ceea ce mă priveşte, continuă Mustafa, mi-e ruşine de ceea ce-a făcut lumea veche din mine şi vreau ca lumea s-o ştie. Mi-e ruşine că au existat atît de multă lăcomie şi invidie, şi că acestea există şi în firea mea. Mi-e ruşine că oamenii fac tot posibilul pentru ca eu să acţionez într-un mod responsabil, nu acceptînd posturi guvernamentale, ci ascultîndu-i pe cei care au necazuri şi vin la mine, ajutîndu-i pe cei care nu se pot ajuta singuri, admirînd realizările neînsemnate ale acelora care nu au mai mult, dar care totuşi nu merită să nu aibă nimic... Poate că sînt respectat. Cred că sînt. Dar sînt respectat de străini, oameni de departe, al căror singur contact cu mine se face prin ceea ce am scris. Pentru mine contează mai mult să ştiu că mă plac oamenii care trăiesc în oraşul de dincolo de peretele casei mele!

Întinse un braţ grăsuliu şi lovi ceea ce, din întîmplare, era capul unuia dintre leoparzii pictaţi, aplecat spre burta unei căprioare.

– Din cauza acelora care au avut mai mult decît am îndrăznit eu să visez, conchise el, şi care au hotărît să-şi folosească bogăţia în moduri atît de abominabile, prefer să fiu privit ca un excentric decît să mă alătur elitei conducătoare. Dar asta e părerea mea personală. N-am nici un drept să te îndemn să-mi urmezi exemplul. Ceea ce eu, sau oricine altcineva, pot să fac pe bună dreptate, este să-ţi spun: te-ai judecat şi te-ai apreciat greşit. În consecinţă, ai o moarte pe conştiinţă, aceea a soţiei tale. Pe deasupra ai un talent, şi de aici decurge şansa ta de-a avea remuşcări. Ai visat să ţi-o faci pe această fată, pe Anneliese, o subordonată, prinzînd-o într-o pînză de linguşiri. Cînd am făcut cercetări, mi-ai răspuns cu o lovitură în cap. Aşadar, du-te la Satamori, acceptă orice post crede el că eşti capabil să-ţi

asumi şi dedică-i-te. Converteşte, transformă, sublimează dorinţa ta de putere într-o plăcere pentru munca bine făcută. Este posibil. Cred că am fost convins să te aleg ca – folosesc iarăşi expresia – partener la infracţiune fiindcă, bănuiesc, am sesizat capacitatea ta de-a obţine acest fel de sublimare. Acum dovedeşte-mi că am dreptate.

Din tot acel lung discurs, Hans se agăţă şi reţinu numai o sugestie-cheie. Ridicîndu-se cu mintea înceţoşată, zise:

– Vrei să mă duc direct la Satamori.

– Cred că este o idee înţeleaptă.

– Foarte bine. Ali, condu-mă la cel mai apropiat skelter şi găseşte-mi codul pentru sediul Autorităţii Skelter.

În mai puţin de cinci minute se afla acolo. Un tînăr îi apăru dintr-un alt skelter, după un interval de siguranţă, şi îl privi printr-un geam armat din spatele unui birou de recepţie care – lui Hans nu trebuia să i se spună – ascundea arme. Tiparul era acelaşi, pînă la acel punct, cu acela de la Sediul de Recuperări care trebuia să fie deschis pentru public. Cînd suna semnalul de sosire, ceea ce pătrundea în cameră putea să nu fie o persoană, ci bomba unui sabotor.

Hans se legitimă şi adăugă:

– Cred că doctorul Satamori mă caută.

Faţa tînărului se lumină.

– Pot să spun că da! N-am fost niciodată nevoit să fac atîtea copii după poza unui singur om. Am stat la fiecare ieşire a skelterelor publice încercînd să vă găsim, dar cred că nu prea aţi avut chef de călătorii, nu? Am auzit vestea tristă despre soţia dumneavoastră – dacă nu vă deranjează să pomenesc despre asta. Pe unii îi deranjează, pe alţii nu. Se pare că reacţia depinde de cultură... Ei bine, ce pot face pentru dumneavoastră?

– Să mă conduci la doctorul Satamori, bănuiesc, murmură Hans.

– Păi, acum nu este aici, zise tînărul. Poate aţi auzit, doctorul Pech de la Departamentul de Dezvoltare se află încă în spital ca urmare a celor întîmplate la Chaim Aleuker.

– Am fost şi eu acolo!

– Serios?! Aşa l-aţi cunoscut pe şeful! Ia te uită! A... cum spuneam... doctorul Satamori este plecat în vizită la spital, dar dacă vreţi să aşteptaţi, a spus că n-o să stea mult, cel mult douăzeci de minute, ori preferaţi să reveniţi, sau să vă caute...?

O oboseală profundă îi cuprindea lui Hans mintea. Ecoul sfatului dat de Mustafa se stingea acum, ca şi cum efectul băuturii calmante micşorase la maxim impactul vorbelor. Acum îl dominau emoţii adînci, profunde: dezamăgire, frustrare, groază... Rosti aspru:

– Nu, cred că prefer să nu aştept. Dar dacă îmi poţi da o bucată de hîrtie şi un plic, aş vrea să-i las un bilet.

– Sigur! Poftim!

Hans se aşeză, scrise biletul – nu mai mult de zece rînduri – îl reciti, lipi plicul şi i-l dădu tînărului. Se îndreptă apoi spre skelter fără vreun alt cuvînt.

– Hei! zise tînărul; apoi mai tare şi mult mai imperios: Hei! Asta nu e...!

Văzuse clar codul de nouă cifre pe care îl forma Hans. Şi nu era unul pe care te-ai fi aşteptat să-l aleagă un călător întreg la minte.

– Am încercat să-l opresc, am strigat, chiar înainte să termine de format toate cele nouă numere, se plînse

tînărul. Te obișnuiești să privești automat ce cod formează oamenii, pentru orice eventualitate...

– Nu te mai condamna, zise Satamori rece, așezat la birou și citind a treia sau a patra oară biletul lăsat de Hans. Nu aveai cum să știi dinainte că avea să formeze codul pentru un incinerator.

Aruncă o privire spre skelterul din colțul biroului său și nu putu să-și rețină un fior.

– Asta-i tot, adăugă el și tînărul ieși, clătinînd mecanic din cap ca un mandarin de porțelan.

Rămas singur, Satamori privi țintă biletul și încercă să se consulte în minte cu Chaim Aleuker, cu Boris Pech, cu amărîta de fată pe care, din fericire, agenții lui reușiseră s-o ajungă din urmă tocmai în Insulele Seychelles, și care va putea probabil să-și capete locul în societate după cîțiva ani, după ce va fi tratată de Karl Bonetti. Își imagină că auzea în cap toate vocile lor, amestecate într-un singur glas. Toate erau de acord, aveau aceeași părere, erau unanime.

Biletul spunea că Mustafa Sharif se făcuse, ani întregi, vinovat de vînzarea codurilor ilegale ale caselor abandonate. Erau enumerate și cîteva asemenea coduri.

– Dar îl cunosc, zise Satamori încet. Îl respect. Mai mult, îmi place, chiar dacă discutăm mereu în contradictoriu. Să-l văd cu o brățară... Nu, n-ar merita. Oricare i-ar fi motivele, sînt sigur că sînt întemeiate. Iar el întotdeauna a afirmat, pe bună dreptate, că nu trebuie niciodată să punem în jurul lumii o cămașă de forță, din reguli și regulamente. Poate ceea ce ne-a dus la Explozie a fost simpla acțiune a unei legi naturale inflexibile. La fel, ar fi putut să fie și constrîngerea excesivă a legilor inflexibile făcute de om. Omului îi place să fie liber. Cînd este încătușat, se înfurie și izbucnește...

Ajunsese la o hotărîre. Ridicîndu-se, se îndreptă spre skelterul lui particular şi aruncă biletul pe podeaua acestuia. Apoi, cu braţul perfect întins, formă acelaşi cod de nouă cifre care-l dusese pe Hans Dykstra în cea mai lungă călătorie pe care putea s-o facă – cea mai lungă posibilă vreodată. Biletul îl urmă pe Hans în eternitate.

Se întoarse la birou. Întotdeauna era foarte mult de lucru.

Interfața (∞̊)

Tu
stăteai în fața skelterului
gîndind că e ceva nou și ciudat
să fii confruntat cu atîtea opțiuni.

Tu
ai scăpat din vedere faptul
că fiecare dimineață, de la începutul timpului,
a luminat nenumărate posibilități.

Mustafa Sharif

Ultimul război mondial nuclear a dus Pămîntul în pragul extincției. Omenirea, cîtă a mai supraviețuit, încearcă să se regăsească. Dar șocul tehnologic a produs mutații semnificative în mentalul colectiv.

Hans Dykstra, un nostalgic al istoriei, un spărgător de coduri de teleportare aflat în căutarea unor locuri abandonate de multă vreme, devine un hăituit al propriilor sale idealuri și cade victimă incapacității sale de a înțelege o lume nouă, terifiantă.

EDITURA
FAHRENHEIT

